CLAUDIA GRAY

# Evernight

# Prolog

Săgeata în flăcări a izbit peretele cu zgomot surd.

*Foc.* Lemnul vechi, uscat, din care era construită casa de întrunire, s-a aprins instantaneu. Fumul negru, puternic, a umplut aerul, zgâriindu-mi plămânii şi stârnindu-mi tuşea, în jurul meu, noii mei prieteni au ţipat, şocaţi, înainte de a-şi înşfaca armele, pregătindu-se să lupte pentru viaţa lor.

E din cauza mea.

Una după alta, săgeţile au despicat aerul, întărâtând focul, facându-l să se înalţe şi mai mult. Am căutat cu disperare ochii lui Lucas prin ceaţa de cenuşă. Ştiam că avea să mă apere ori- ce-ar fi, dar şi el era în pericol. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva în timp ce încerca să mă salveze, nu mi-aş fi iertat-o niciodată.

Tuşind din pricina aerului plin de funingine, l-am luat de mână şi am fugit împreună către uşă. însă ei ne aşteptau.

Un şir de siluete se contura întunecat şi ameninţător, pe fundalul flăcărilor, chiar alături de casa de întrunire. Niciuna nu agita vreo armă; nici nu era nevoie, ca să-şi facă înţeleasă ameninţarea. Veniseră după mine. Veniseră să-l pedepsească pe Lucas fiindcă le încălcase legile. Veniseră să ucidă.

Totul se petrece din cauza mea. Dacă Lucas moare, o să fie vina mea.

N-aveam unde să plecăm, n-aveam unde să fugim. Nu puteam rămâne acolo, nu cu vâlvătăile vuind în jurul nostru, deja atât de fierbinţi, încât îmi ardeau pielea. Tavanul putea să se prăbuşească în curând, strivindu-ne pe toţi.

Iar afară, aşteptau vampirii.

## CAPITOLUL 1

Era prima zi de şcoală, adică ultima mea şansă de evadare. N-aveam nici vreun rucsac plin cu ustensile pentru supravieţuire, nici vreun portofel burduşit de bancnote cu care să-mi cumpăr un bilet de avion într-o direcţie oarecare, nici vreun prieten care să mă aştepte în stradă cu o maşină gata să mă ducă departe. în esenţă, n-aveam ceea ce majoritatea oamenilor cu mintea-ntreagă ar numi „un plan”.

Dar nu conta. Nu puteam nici în ruptul capului să rămân la Academia Evernight.

Zorii firavi de-abia începuseră să lumineze cerul, când m-am strecurat în jeanşi şi am înhăţat un pulover negru, călduros — fiind atât de devreme şi aflându-mă atât de sus pe deal, chiar şi în septembrie e frig. Mi-am înnodat la repezeală părul lung şi roşu într-un soi de coc şi am intrat în bocanci. Mi se părea important să fac cât mai puţin zgomot, deşi n-aveam de ce să mă tem că mi-aş fi putut trezi părinţii. Nu erau genul care se scoală cu noaptea-n cap, ca să nu spun mai mult. Aveau să doarmă buştean încă vreo două ore, până când ceasul deşteptător urma să le strice somnul.

Ceea ce avea să-mi ofere un avans considerabil.

De dincolo de fereastra dormitorului, un gargui de piatră se uita urât la mine, strâmbându-şi gura încadrată de colţi. Mi-am înşfacat jacheta din denim şi am scos limba la el.

– Poate ţi-o fi plăcând să-ţi pierzi vremea în Citadela Damnaţilor, am bombănit. Eşti bine-venit!

Inainte de plecare, mi-am făcut patul. Ceea ce nu sentâmpla de obicei fară o cicăleală zdravănă, dar atunci am vrut să-l fac. Ştiam că-n ziua aceea urma să-mi scot

părinţii din minţi suficient, aşa că să-ntind cuvertura pe pat părea să mai îndrepte puţin lucrurile. Probabil că ei n-aveau să perceapă situaţia aşa, dar mi-am văzut mai departe de treabă. în timp ce înfoiam pernele, amintirea unui vis din acea noapte mi-a revenit într-o străfulgerare, atât de vie şi de prezentă, de parcă aş mai fi visat încă.

O floare de culoarea sângelui.

De jur-împrejurul meu, vântul urla printre copaci, smucind crengile în toate direcţiile. Cerul fremăta, acoperit de nori groşi, învolburaţi. Mi-am îndepărtat părul adus de vânt pe faţă. Nu voiam decât să privesc floarea.

Toate petalele presărate cu stropi de ploaie erau de un roşu viu, subţiri ca nişte lame, ca ale orhideelor tropicale. Totuşi floarea era bogată şi bătută, şi se afla aproape de creangă, ca un trandafir. Era cel mai exotic, cel mai fascinant lucru pe care-l văzusem vreodată. Trebuia să fie a mea.

De ce mă facea să tremur amintirea asta? Nu era decât un vis. Am respirat adânc şi m-am concentrat. Era timpul să plec.

Geanta mea de poştaş era pregătită. îmi făcusem bagajul cu o seară înainte. îmi luasem doar câteva lucruri — o carte, ochelari de soare şi o mică sumă de bani gheaţă, pentru cazul că aş fi fost nevoită să fac tot drumul până la Riverton, locul care părea să amintească în cea mai mare măsură de civilizaţia umană din întreaga zonă. Ceea ce mi-ar fi luat toată ziua.

Nu fugeam de-acasă, înţelegeţi? Nu de-adevăratelea, ca atunci când o iei la sănătoasa şi-ţi asumi o nouă identitate şi, ştiu eu, pleci cu un circ sau cam aşa ceva. Nu, eu faceam o declaraţie. Mă împotrivisem încă de când părinţii mei sugeraseră pentru prima oară să venim la

Academia Evernight — ei ca profesori, eu ca elevă. Locuiserăm în acelaşi orăşel toată viaţa mea, şi eu mersesem la aceeaşi şcoală, cu aceiaşi colegi, de când aveam cinci ani. Ceea ce era exact aşa cum voiam să fie. Există oameni cărora le face plăcere să-ntâlnească străini, care sunt în stare să lege o conversaţie şi să-şi facă prieteni cu uşurinţă, dar eu nu mă numărasem niciodată printre ei. Eram oricum altcumva.

E ciudat — de obicei, toată lumea zâmbeşte când îţi spune că eşti timid. Ca şi cum ar fi ceva drăguţ, un obicei lipsit de însemnătate care dispare pe măsură ce creşti, aşa cum gropiţele care se formează în obraji când zâmbeşti dispar după ce-ţi pierzi dinţii de lapte. Dacă ar şti cum te simţi — când eşti într-adevăr timid, nu doar nesigur pentru început —, n-ar mai zâmbi. N-ar face-o dacă ar şti cum ţi se face stomacul ghem, cum ţi se acoperă palmele de sudoare şi cum îţi dispare abilitatea de a rosti ceva logic. Nu e nicidecum drăguţ.

Părinţii mei n-o spuneau niciodată zâmbind. Erau destul de inteligenţi ca să n-o facă şi am simţit întotdeauna că înţelegeau, până când au decis că, la şaisprezece ani, era momentul potrivit să trec cumva peste asta. Şi, pentru început, ce loc era mai potrivit decât o şcoală particulară cu internat — mai ales cu ei mereu alături de mine?

Imi dădeam într-un fel seama cum ajunseseră la o asemenea concluzie. Totuşi, nu era decât teorie. încă din clipa în care intraserăm pe aleea din faţa Academiei Evernight — şi dădusem cu ochii de monstruozitatea aceea de piatră, imensă, masivă, în stil gotic —, ştiusem că nu era sub nicio formă posibil să învăţ acolo. Mama şi tata nu mă ascultaseră. Urma să-i fac să mă asculte.

Mergând în vârful picioarelor, am ieşit cu grijă din micul

apartament aflat în incinta facultăţii, pe care-l împărţeam de
o lună cu părinţii mei. Am auzit-o pe mama sforăind uşor dincolo de uşa închisă a dormitorului lor. Am răsucit încet mânerul uşii de la intrare, după ce îmi pusesem geanta pe umăr, şi am pornit-o în jos pe scări. Locuiam chiar în vârful unuia dintre turnurile Evernight-ului, ceea ce nu era atât de nemaipomenit precum pare. însemna că trebuia să cobor pe trepte cioplite în piatră cu mai bine de două veacuri în urmă, timp suficient ca să se tocească şi să devină un traseu accidentat. Pe casa scării — lungă şi spiralată — erau puţine ferestre, şi luminile încă nu fuseseră aprinse, aşa că mă aştepta o coborâre dificilă, pe întuneric.

Când am întins mâna către floare, gardul viu a prins să foşnească. *Vântul,* m-am gândit, dar nu era vântul Nu, gardul viu creştea — creştea văzând cu ochii. Lujeri şi rugi se iveau de sub frunze împingându-le, unindu-se într-o încâlceală. înainte de a apuca s-o rup la fugă, gardul viu aproape că mă înconjurase, zi- dindu-mă în spatele crengilor, al frunzelor şi al spinilor.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-ncep să-mi amintesc de coşmarurile mele. Am inspirat adânc şi am continuat să cobor treptele până în sala mare de la parter. Era un spaţiu maiestuos, construit să inspire sau măcar să impresioneze: plăci de marmură pe jos, tavan înalt, boltit, şi ferestre cu vitralii, din podea până-n plafon, fiecare cu modelul ei caleidoscopic — cu excepţia uneia, chiar din centru, care era din sticlă transparentă. Probabil că decorul destinat evenimentului zilei fusese finalizat cu o noapte în urmă, fiindcă exista un podium, de unde avea să-i întâmpine directoarea pe elevii care urmau să-şi facă apariţia chiar în ziua aceea, ceva mai târziu. Nimeni

altcineva nu părea să se fi trezit, ceea ce însemna că n-avea cine să mă oprească. Am deschis cu o smucitură puternică uşa grea, sculptată, de la intrare, şi apoi m-am văzut liberă.

Am traversat pajiştea prin ceaţa zorilor, aşternută peste lume ca o pătură albăstriu-cenuşie. în anii 1700, când Evernight-ul fusese construit, ţinutul din jur era în întregime sălbatic. Acum existau orăşele care împestriţau zonele mai îndepărtate, dar niciunul la mică distanţă de academie; şi, în ciuda priveliştii oferite de pantele dealurilor şi de pădurea deasă, nimeni nu-şi construise vreodată o casă în apropiere. Cine i-ar fi putut condamna pe oamenii care nu doriseră să se afle în preajma unui asemenea loc? M-am uitat peste umăr, la turnurile înalte de piatră ale academiei, ambele acoperite de formele schimonosite ale garguielor, şi m-am cutremurat. După alţi câţiva paşi, au început să se piardă în ceaţă.

Evernight-ul se înălţa ameninţător în spatele meu, cu zidurile de piatră ale turnurilor sale înalte ca singură barieră de care nu puteau trece spinii. Ar fi trebuit s-alerg către ea, dar n-am făcut-o. Era mult mai periculoasă decât spinii şi, în plus, n-aveam de gând să abandonez floarea.

Coşmarul meu începea să devină mai real decât realitatea. Neliniştită, am întors spatele academiei, am început să alerg mâncând pământul şi am dispărut printre copaci.

O să se termine în curând, *mi-am spus, trecând în goană printre tufele din pădure, iar crengile de pin de pe jos trosneau sub tălpile mele. Deşi nu mă aflam decât la vreo sută de metri de intrarea principală, aveam senzaţia că ajunsesem mult mai departe; ceaţa deasă îmi crea impresia că mă afundasem deja în codru.* Mama şi tata se

vor trezi şi-şi vor da seama că am plecat, în cele din urmă, vor înţelege că nu pot suporta, că nu au cum să mă convingă să rămân. Vor veni să mă caute şi, OK, vor fi furioşi fiindcă i-am speriat, dar vor înţelege. Până la urmă, înţeleg întotdeauna, nu? Şi apoi vom pleca. Vom pleca de la Academia Evernight şi nu ne vom mai întoarce niciodată aici, dar niciodată.

Inima îmi bătea mai repede. în loc să-mi scadă, spaima îmi creştea cu fiecare pas pe care-l faceam ca să mă-ndepărtez de Evernight. înainte, când îmi făcusem planul, ideea păruse atât de bună! Ca şi cum n-aş fi putut să dau greş. Acum, când

o puneam în practică, fiind singură în pădure şi alergând printr-un ţinut sălbatic necunoscut, nu mai ştiam, nu mai eram atât de sigură. Poate că fuga mea era zadarnică. Poate că aveau să mă târască înapoi, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

S-a auzit bubuitura unui tunet. Mi s-au înteţit bătăile inimii. M-am întors pentru o ultimă oară cu spatele spre Evernight şi m-am uitat la floarea care tremura pe creangă. O singură petală a fost smulsă de vânt. Mi-am băgat mâna printre spini; am simţit durerea şfichiuindu-mi pielea, dar am continuat, hotărâtă.

însă floarea s-a întunecat imediat ce am atins-o cu vârful degetului, ofilindu-se şi murind, petalele sale înnegrindu-se rând pe rând.

Am rupt-o la fugă spre răsărit, încercând să pun o oarecare distanţă între mine şi Evernight. Coşmarul meu nu-mi dădea pace: era pretutindeni; mă speria, mă pustia. Dacă plec de-aici, o să fiu OK. M-am uitat în urmă gâfâind, să văd cât de departe ajunsesem...

Şi l-am zărit. Un bărbat în pădure, pe jumătate ascuns de

ceaţă, la vreo patruzeci şi cinci de metri de mine, purtând o haină lungă, întunecată. Când mi-au căzut ochii pe el, a început s-alerge după mine.

Până în clipa aceea, nu ştiusem ce era frica. Şocul m-a străbătut cutremurându-mă şi am descoperit cât de repede puteam de fapt să fug. N-am ţipat — n-avea rost, absolut ni- ciunul, fiindcă mă aflam în adâncul pădurii, ca să nu mă poată găsi nimeni, ceea ce reprezenta cea mai mare prostie pe care-o făcusem vreodată şi care părea să fie ultima. Nici măcar nu-mi luasem celularul, acolo sus oricum n-aveam semnal. N-avea cine să mă salveze, trebuia s-alerg din răsputeri.

îi auzeam paşii, crengile trosnindu-i sub tălpi, frunzele sfarâmându-se. Se apropia. Oh, Doamne, alerga repede. Cum de putea cineva să alerge atât de repede?

*Ai fost învăţată să te aperi,* mi-am spus. *Ar fi trebuit să ştii ce să faci într-o asemenea situaţie.* Nu eram în stare să-mi amintesc. Nu eram în stare să-mi adun gândurile. Crengile îmi sfâ- şiau mânecile jachetei şi mi se agăţau de şuviţele de păr scăpate din coc. M-am împiedicat de o piatră şi mi-am muşcat limba, dar am continuat să alerg. El ajunsese aproape, mult prea aproape. Trebuia să mă mişc mai repede. Nu puteam să mă mişc mai repede.

– Of!

M-am sufocat când m-a trântit, şi am căzut amândoi. M-am izbit cu spatele de pământ şi greutatea lui m-a strivit, cu picioarele încâlcindu-ni-se. Şi-a lipit palma de gura mea, şi mi-am eliberat braţul. La cursurile de autoapărare de la fosta mea şcoală ni se spunea întruna să căutăm ochii, să ne înfigem degetele în ochii atacatorului. Mă gândisem întotdeauna că puteam s-o fac dacă n-aveam încotro, ca să mă salvez pe mine sau pe altcineva, dar, îngrozită cum

eram acum, mi-era teamă că nu eram în stare. Mi-am arcuit degetele, încercând să-mi adun curajul.

în momentul acela, el a şoptit:

— Ai văzut cine te urmărea?

Vreme de câteva clipe m-am holbat pur şi simplu la el. Şi-a dat la o parte mâna de pe gura mea, ca să-i pot răspunde, îi simţeam greutatea trupului şi lumea părea să se-nvârtească. în cele din urmă, am reuşit să vorbesc:

— Adică, în afară de tine?

— De mine?

Tipul n-avea idee despre ce vorbeam. A aruncat o privire furişă în urma noastră, de parcă s-ar fi aflat în defensivă.

— Fugeai de cineva... nu?

— Fugeam pur şi simplu. Nu mă urmărea nimeni... doar tu.

— Adică, ai crezut că...

S-a retras dintr-o zvâcnire, chiar în secunda aceea, aşa că m-am pomenit liberă.

— O, la naiba! îmi cer scuze. Nu-ncercam să... Cerule, probabil că te-am speriat de moarte.

— încercai să mă *ajuţi*?

A trebuit s-o spun cu voce tare înainte de a fi în stare s-o cred.

S-a grăbit să dea din cap. Faţa îi rămăsese aproape de a mea, prea aproape, ascunzându-mi restul lumii. Era ca şi cum ar fi dispărut totul, în afară de noi şi de vârtejurile de ceaţă.

— îmi dau seama că trebuie să te fi speriat şi-mi pare rău. Chiar am crezut...

Cuvintele lui nu-mi erau de niciun ajutor; în loc să mă părăsească, ameţeala devenea mai puternică. Aveam nevoie de aer, de linişte, şi nici măcar nu mă puteam gândi la aşa ceva cât timp el era atât de aproape de mine. Mi-am

îndreptat degetul spre el şi am spus ceva ce nu cred că mai spusesem cuiva în viaţa mea — categoric nu unui străin, şi cu siguranţă nu celui mai înfricoşător dintre străinii întâlniţi vreodată:

— Taci — e tot ce-ţi cer.

Şi a tăcut.

Mi-am lăsat capul să cadă din nou pe pământ, cu un oftat.

Mi-am înfipt încheieturile palmelor în ochi, apăsând atât de tare, încât am văzut roşu. în gură simţeam gust dens de sânge si inima îmi bătea cu atâta putere, încât coşul pieptului părea să mi se zdruncine. Aş fi putut să fac pe mine, singurul lucru care ar fi transformat întregul scenariu în ceva mai umilitor decât era. în schimb, am continuat să trag adânc aer în piept,
o respiraţie după alta, până ce am simţit că-mi adunasem forţe destule ca să mă salt în capul oaselor.

Tipul rămăsese lângă mine.

— De ce m-ai trântit? am reuşit să-l întreb.

— Credeam că e nevoie să ne adăpostim. Să ne-ascundem de indiferent cine te urmărea, dar s-a dovedit că, ăăă — părea stânjenit —, nu era nimeni.

Şi-a lăsat capul în jos şi l-am văzut bine pentru prima oară. Până atunci nu fusese momentul potrivit să-l studiez; când etichetezi pe cineva, la prima vedere, drept criminal psihopat, nu-ţi pierzi timpul analizând amănuntele. însă acum vedeam că nu era adult, aşa cum presupusesem. Deşi înalt şi lat în umeri, era tânăr, poate chiar de vârsta mea. Părul drept, auriu, îi cădea pe frunte, ciufulit după ce alergase. Avea falei puternice, colţuroase, trup masiv, musculos, şi ochi uimitori, de un verde întunecat.

Dar cel mai remarcabil lucru din înfaţişarea lui era ceea ce se vedea de sub haina neagră şi lungă: ghete negre uzate,

pantaloni negri din stofa de lână şi un pulover roşu-închis, cu decolteu în V, având drept blazon doi corbi brodaţi de o parte şi de alta a unei săbii argintii. Blazonul Evernight-ului.

— Eşti elev, am spus, aici, la academie.

— Sunt, oricum, pe punctul de a deveni. Vorbea cu voce scăzută, parcă temându-se să nu mă sperie iarăşi. Tu?

Am dat din cap în timp ce-mi scuturam părul încâlcit, pe care m-am apucat să mi-l prind din nou.

— încep primul an. Părinţii mei au primit posturi de profesori aici, aşa că... n-am de ales.

Asta a părut să-l surprindă ca fiind bizar, fiindcă m-a privit încruntându-se, iar ochii lui verzi au devenit brusc cercetători şi nesiguri. însă şi-a revenit cât ai clipi şi mi-a întins mâna.

— Lucas Ross.

— Oh! Salut!

Era ciudat să mă prezint cuiva despre care crezusem, cu cinci minute înainte, că încerca să mă omoare. Avea mâna mare şi rece, şi a strâns-o pe a mea cu fermitate.

— Eu sunt Bianca Olivier.

— Ai pulsul foarte rapid, a murmurat Lucas.

Mi-a studiat cu mare atenţie faţa, şi m-am simţit din nou cuprinsă de nervozitate — dar de data asta în sensul bun.

— OK, dar dacă nu fugeai de un atacator, atunci de ce f ugeai aşa? Nu păreai să fii la jogging-ul de dimineaţă.

L-aş fi minţit dacă aş fi fost capabilă să inventez o scuză plauzibilă, dar nu eram.

— M-am trezit devreme ca să... ei bine, ca să-ncerc să fug de-aici.

— Părinţii tăi nu te tratează cum trebuie? îţi fac rău într-un fel sau altul?

— Nu! Nimic de genul ăsta.

M-am simţit atât de jignită, dar mi-am dat seama că era liresc să presupună astfel de lucruri. Din ce alt motiv ar fi alergat cineva întreg la minte prin pădure, înainte ca soarele s;l fi răsărit, de parcă ar fi trebuit să-şi salveze viaţa? Abia mă cunoscuse, aşa că poate încă mă mai credea sănătoasă la min- te. M-am hotărât să nu-i povestesc despre frânturile de coşmar care-mi tot reveneau în gând, fiindcă aş fi înclinat probabil balanţa către a-i părea nebună.

– Dar nu vreau să-nvăţ aici. îmi plăcea oraşul în care locuiam şi, în plus, Academia Evernight e... e atât de...

– ... al naibii de bizară.

– Da.

– Unde te duceai? Ţi-ai găsit o slujbă sau ceva de genul ăsta?

Aveam obrajii în flăcări, nu numai fiindcă mă istovise alergarea.

– Hm, nu. De fapt, nu fugeam cu adevărat. Făceam doar o demonstraţie. Un soi de. M-am gândit că, dacă fac asta, părinţii mei o să-nţeleagă în sfârşit cât de mult îmi doresc să nu fiu aici, şi poate c-o să plecăm.

Lucas a clipit nedumerit, apoi a zâmbit. Zâmbetul lui a modificat toată energia stranie care mocnea în mine, trans- formând-o din teamă în curiozitate.

– Cum am făcut eu, cu praştia.

– Ce-ai făcut?

– Mai demult, când aveam cinci ani, m-am gândit că mama e rea şi m-am hotărât să fug. Mi-am luat praştia cu mine, fiindcă eram un bărbat puternic, în toată firea, înţelegi. Puteam să-mi port de grijă. Cred c-am mai luat şi o lanternă, plus un pachet de biscuiţi Oreo.

în ciuda stânjenelii de care eram cuprinsă, nu mi-am putut

reţine un zâmbet.
– Cred că ţi-ai făcut bagajele cu mai multă grijă decât mine.
– Am ieşit ţanţoş din casa în care locuiam şi am străbătut tot drumul până... în colţul cel mai îndepărtat al curţii din spate. Acolo am făcut un popas. Şi am rămas toată ziua în acel loc, până când a început să plouă. Nu-mi trecuse prin cap să-mi iau şi o umbrelă.
– Se-ntâmplă chiar şi în cazul celor mai bune planuri, am oftat eu.
– Ştiu. E tragic. M-am întors înăuntru, ud din cap până-n picioare şi cu dureri de stomac, fiindcă mâncasem vreo douăzeci de biscuiţi, şi mama — care e o femeie inteligentă, deşi mă scoate din minţi —, ei bine, mama s-a purtat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Lucas a ridicat din umeri. Aşa cum vor face şi părinţii tăi. Ştii, nu?
– Acum, ştiu.
Dezamăgirea m-a sufocat. De fapt, ştiusem tot timpul adevărul. Dar simţisem pur şi simplu nevoia să fac *ceva,* mai mult ca să-mi exprim cumva frustrarea decât ca un mesaj pentru părinţii mei.
Apoi, Lucas mi-a pus o întrebare care m-a înmărmurit:
– Chiar vrei să pleci de-aici?
– Adică, să fug? Să fug de-adevăratelea?
El a dat din cap, şi părea foarte serios.
Şi totuşi nu era; nu putea să fie. Pusese întrebarea doar ca să mă aducă la realitate, nu mă-ndoiam de asta.
– Nu, am recunoscut. O să mă-ntorc. O să mă pregătesc pentru şcoală, ca o fată bună.
Mi-a adresat acelaşi zâmbet.
– N-a zis nimeni că trebuie să fii fată bună.
Felul în care a spus-o m-a încălzit şi m-a înmuiat pe dină-

untru.

— Numai că... aici, la Academia Evernight... nu cred i o să simt vreodată că aparţin acestui loc.

— Eu nu mi-aş face griji pentru asta. Poate că e bine aşa, că n-ai impresia că aparţii unui asemenea loc.

M-a privit serios şi insistent, de parcă ar fi ştiut cărui loc îi aparţineam de fapt. Sau îi plăceam cu adevărat, sau începusem să-mi imaginez tot felul de lucruri fiindcă îmi doream sa-i plac. Aveam mult prea puţină experienţă ca să-mi pot da seama care era adevărul.

M-am ridicat rapid în picioare. în vreme ce şi Lucas se ridica, am întrebat:

— Şi tu ce faceai? Ce faceai când m-ai văzut?

— Am crezut că ai necazuri, după cum ţi-am spus. Pe-aici sunt o serie de indivizi brutali. Nu stă toată lumea bine cu autocontrolul. Şi-a scuturat câteva ace de pin de pe pulover. N-ar fi trebuit să mă grăbesc cu concluziile. M-am lăsat stăpânit de instincte. îmi cer scuze.

— E OK, sincer. îmi dau seama c-ai încercat să m-ajuţi. Am vrut să-ntreb ce faceai înainte de a apărea eu. Festivitatea de deschidere începe abia peste câteva ore. Acum e foarte devreme. Studenţilor li s-a spus să vină în jur de zece dimineaţa.

— Nu m-am priceput niciodată prea bine să joc după reguli.

Asta suna interesant.

— Prin urmare... eşti un tip matinal, te trezeşti cu noaptea-n cap?

— Nicidecum. încă nu m-am dus la culcare.

Avea un zâmbet fantastic şi îmi dădusem deja seama că ştia cum să-l folosească. Ceea ce nu mă deranja.

— Oricum, mama n-a putut să m-aducă. E plecată într-o călătorie de afaceri, cred că se poate spune aşa. Am prins

trenul de noapte şi m-am gândit că puteam începe cu o plimbare pe jos până aici. Să fac cunoştinţă cu locurile. Să salvez fete aflate în pericol.

Când mi-am adus aminte ce repede alergase după mine, dându-mi în acelaşi timp seama că o făcuse încercând să-mi salveze viaţa, amintirea a căpătat cu totul alt sens. Spaima dispărând, mi-a venit să zâmbesc.

- De ce-ai venit la Evernight? Eu n-am de ales, din cauza părinţilor mei, dar tu ai fi putut probabil să mergi în altă parte.  Intr-un loc mai bun. Adică, oriunde altundeva.

Lucas părea într-adevăr să nu ştie ce să-mi răspundă. Dadea crengile deoparte în timp ce ne continuam drumul prin pădure, având grijă să nu-mi zgârie vreuna faţa. Până atunci nu se mai străduise nimeni să croiască o potecă pentru mine.

— E o poveste lungă.

— Nu mă grăbesc să mă-ntorc. Şi mai avem câteva ore bune până la începerea festivităţii.

Şi-a înclinat capul, dar a continuat să mă fixeze cu privi-rea. Un gest incontestabil sexy, deşi nu eram sigură că asta intenţionase. Culoarea ochilor lui şi a iederii de pe turnurile academiei erau aproape identice.

— Şi e, totodată, un fel de secret.

— Sunt în stare să ţin secrete. Adică, tu o să ţii, pentru binele meu, secret acest incident, nu? Toată povestea cu fuga şi cu spaima pe care-am tras-o...

— N-o să pun nimănui, niciodată. După încă vreo două secunde de gândire, Lucas mi s-a destăinuit în cele din urmă: Un strămoş de-al meu a încercat, acum aproape o sută cincizeci de ani, să-nveţe aici. Şi s-ar putea spune c-a fost exmatriculat.

A râs, şi am avut senzaţia că printre copaci pătrunsese

soarele.

– Aşa că depinde de mine „să recâştig onoarea familiei”.

– Nu e corect. N-ar trebui să iei toate deciziile în funcţie de ce-a făcut sau n-a făcut el.

– Nu chiar pe toate. Mi se îngăduie totuşi să-mi aleg singur şosetele.

A zâmbit, săltându-şi cracul pantalonilor ca să-mi arate fâşia de şosetă vizibilă, cu modelul ei cu romburi, deasupra bocancului negru, greu.

– De ce-a fost eliminat străbunul tău?

Lucas a clătinat din cap cu tristeţe.

– S-a duelat în prima lui săptămână aici.

– S-a duelat? Adică i-a insultat cineva onoarea?

Am încercat să-mi amintesc tot ce aflasem despre dueluri din romanele cavalereşti şi din filme. Nu ştiam decât că istoria familiei lui Lucas era mai interesantă decât a familiei mele.

– A fost cumva din cauza unei fete?

– Ar fi trebuit să se mişte foarte repede ca să cunoască o fată din primele zile de şcoală.

S-a întrerupt, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că eram în prima zi de şcoală şi că el mă cunoscuse deja pe mine. Am simţit un şoc, ca şi cum cineva m-ar fi tras aproape fizic spre el, aplecându-mă — dar Lucas şi-a întors capul şi a aruncat o privire cruntă către turnurile Evernight-ului, vizibile printre crengile copacilor. Era ca şi cum l-ar fi jignit clădirea însăşi.

– Ar fi putut fi orice. Pe vremea aia se duelau fară să stea pe gânduri. Legenda familiei spune că a început celălalt tip, deşi asta nu contează. Important e că el a supravieţuit, dar nu fără să spargă un vitraliu din sala mare.

– Bineînţeles. O fereastră e din sticlă simplă, şi n-am pri-

ceput niciodată de ce.

Acum pricepi. De atunci încoace, Academia Evernight a fost închisă pentru familia mea.

— Până acum.

- Până acum, a încuviinţat el. Şi asta nu mă deranjează. Cred că aici pot învăţa o grămadă de lucruri. Dar nu-nseama că trebuie să-mi placă tot ce are legătură cu academia.

— Eu nu sunt sigură că-mi place *ceva* legat de ea, am mărturisit.

*In afară de tine,* a adăugat vocea din capul meu, devenind dintr-odată îngrozitor de cutezătoare.

Lucas părea capabil s-o audă. Ceva din privirea pe care o avea când mi-a răspuns sugera că ştie. Cu trăsăturile lui frumos dăltuite şi îmbrăcat în uniformă, ar fi trebuit s-arate ca
orice alt băiat din America, dar nu era aşa. în timpul urmăririi şi după aceea, în momentele când crezuse că trebuia să luptăm ca să ne salvăm vieţile, întrezărisem în el ceva sălbatic, pândind aproape de suprafaţă.

— îmi plac garguiele, a spus, munţii şi aerul curat. Cel puţin deocamdată.

— îţi plac garguiele?

— Da, îmi place când monştrii sunt mai mici decât mine.

— N-am privit niciodată lucrurile din unghiul ăsta.

Ajunseserăm la marginea terenului îngrădit al academiei. Soarele era acum strălucitor, şi simţeam că şcoala se trezea, pregătindu-se să-şi primească elevii, să-i înghită prin arcada de piatră a porţii.

— Asta mă umple de spaimă, am adăugat.

— încă mai ai timp să fugi, Bianca, mi-a spus el, cu nonşalanţă.

— Nu vreau să fug. Pur şi simplu nu vreau să fiu înconjurată de atâţia străini. Printre necunoscuţi nu sunt în stare să vorbesc şi să mă port normal, nu pot nicidecum să fiu eu însămi... de ce zâmbeşti?

— Cu mine s-ar părea că ştii cum să vorbeşti.

Am strâns din ochi, surprinsă de mine însămi. Lucas avea dreptate. Cum era cu putinţă? I-am răspuns bâlbâindu-mă:

— Cu tine... presupun... cred că m-ai speriat atât de tare, încât am scăpat pe loc de orice altă spaimă.

— Ei, dacă asta dă rezultate...

— Da.

Simţeam deja că era mai mult de-atât. Străinii mă înspăimântau, dar el nu mai era un străin. încetase să mai fie încă din clipa când înţelesesem că se străduia să-mi salveze viaţa. Era ca şi cum l-aş fi cunoscut, ca şi cum aş fi aşteptat ani de zile să-şi facă apariţia.

— Ar trebui să mă-ntorc înainte de a-şi da părinţii mei seama că am fost plecată.

— Nu-i lăsa să te certe.

— N-o vor face.

Lucas nu părea convins, dar a dat din cap în timp ce se îndepărta de mine, intrând fară grabă în umbră, pe când eu intram în lumină.

— Atunci, ne mai vedem.

Am ridicat mâna în semn de rămas-bun, dar el plecase deja. Dispăruse în pădure cât ai clipi.

## Capitolul 2

ıncă tremurând din pricina adrenalinei, am făcut cale-ntoarsă în sus pe scara lungă, în spirală, până în apartamentul din vârful turnului. De data asta, nu

m-am ostenit să păstrez liniştea. Am lăsat geanta de poştaş să-mi alunece de pe umăr şi m-am prăbuşit pe canapea. în păr îmi rămăseseră prinse câteva frunze, aşa că le-am cules.

— Bianca?

Mama a ieşit din dormitor, înnodându-şi cordonul halatului de baie. Mi-a zâmbit somnoroasă.

— Te-ai trezit devreme pentru o plimbare, scumpa mea?

— Da.

Am oftat. Nu mai avea rost să-ncerc să fac o scenă.

Tata a ieşit în urma ei. A cuprins-o cu braţele, din spate.

— Nu-mi vine să cred că fetiţa noastră e deja la Academia Kvemight.

— Totul s-a petrecut atât de repede! Mama a oftat. Cu cât îmbătrâneşti, cu atât trece timpul mai repede.

El a clătinat din cap.

— Ştiu.

Am gemut. Vorbeau aşa tot timpul şi facuserăm un joc din cât de mult reuşeau să mă enerveze. Acum s-au mulţumit să zâmbească mai larg.

*Arată prea tineri ca să fie părinţii tăi,* spunea toată lumea în oraşul meu natal. De fapt, voiau să spună că erau *prea frumoşi.* Ambele afirmaţii erau adevărate.

Părul mamei avea culoarea caramelului; al tatei era de un roşu atât de întunecat, încât părea aproape negru. El era de înălţime medie, dar musculos, puternic; ea era minionă în toate privinţele. Avea faţa calmă şi ovală ca o camee antică, în vreme ce tata avea maxilarul pătrăţos şi un nas care arăta de parcă posesorul său ar fi luat parte la câteva încăierări în tinereţe, dar pe faţa lui mergea. Eu? Eu am păr roşu care chiar arată roşu şi pielea atât de palidă, încât în loc să pară antică, seamănă mai degrabă cu un aluat. ADN-

ul meu a luat-o la dreapta ori de câte ori ar fi trebuit s-o ia la stânga. Părinţii îmi spuneau c-aveam să mă maturizez şi să mă schimb în bine, dar asta face parte din genul de lucruri pe care le spun părinţii.

— Să-ţi aduc ceva la micul dejun, a zis mama, luând-o către bucătărie. Sau ai mâncat deja?

— Nu, nu încă.

Mi-am dat seama că n-ar fi fost o idee rea să mănânc înainte de plecare; stomacul îmi chiorăia. Dacă nu m-ar fi oprit Lucas, în clipa aceea aş fi rătăcit prin pădure, incredibil de flămândă şi având în faţă o drumeţie lungă până la Riverton. Şi cu asta se încheiau măreţele mele planuri de evadare.

Mi-am amintit într-o străfulgerare de Lucas cum mă trântise, de noi doi rostogolindu-ne pe iarbă şi peste frunze.
Alunei fusesem îngrozită şi amintirea mă înfiora acum, dar sentimentul era cu totul altul.

— Bianca!

Vocea tatei suna aspru, şi m-am uitat în sus cu vinovăţie. Oare ghicise cumva la ce mă gândeam? Mi-am dat imediat seama că eram paranoică, dar el s-a aşezat lângă mine cu o curiozitate inconfundabilă.

- Ştiu că n-aştepţi asta cu plăcere, dar Evernight e importanta pentru tine.

Era genul de discurs pe care mi-l ţinea când eram copil şi trebuia să iau un medicament pentru tuse.

- Zău că nu vreau să vorbim iar despre asta tocmai acum.

— Las-o în pace, Adrian.

Mama mi-a pus în mână un pahar înainte de a se-ntoarce in bucătărie, de unde-am auzit ceva sfârâind într-o tigaie.

- în plus, dacă nu ne grăbim, o să-ntârziem la şedinţa de preorientare.

El s-a uitat la ceas şi a mormăit.

- De ce programează chestiile astea atât de devreme? Doar nimeni nu-şi poate dori să coboare acolo la ora asta.

- Ştiu, a murmurat ea.

Pentru ei, orice oră dinaintea amiezii era prea matinală. Insă lucraseră ca profesori toată viaţa mea, duşmănind dintotdeauna ora 8 a dimineţii.

In vreme ce îmi luam micul dejun, s-au pregătit de plecare facand mici glume care ar fi trebuit să mă-nveselească, după
care m-au lăsat singură la masă. Mie mi-a convenit. Am rămas pe scaun încă mult timp după ce coborâseră la parter, pe cand limbile ceasului se târau către ora festivităţii. Pretindeam, cred, că, atâta vreme cât nu terminasem de mâncat, era imposibil să plec la întâlnirea cu atâţia oameni necunoscuţi.

Faptul că Lucas avea să fie acolo — un chip prietenos, un protector —, ei bine, asta mă ajuta puţin. Dar nu cine ştie ce.

în cele din urmă, când n-am mai putut amâna, m-am dus în camera mea şi m-am îmbrăcat cu uniforma academiei. O uram — până atunci nu mai fusesem nevoită să port uniformă —, dar partea cea mai rea era că, întorcându-mă în dormitor, mi-a revenit coşmarul straniu din timpul nopţii.

Bluză albă, apretată.

Spini zgâriindu-mi pielea, biciuindu-mă, spunându-mi să fac cale-ntoarsă.

Kilt roşu, plisat.

Petale curbându-se şi înnegrindu-se, de parcă ar fi ars în inima focului.

Pulover cenuşiu, cu blazonul Evernight-ului.

OK, n-ar fi momentul să termin cu chestia asta morbidă ?

Chiar acum.

Hotărâtă să mă port ca o adolescentă normală măcar în prima zi a anului şcolar, m-am holbat la imaginea mea din oglindă. Pe mine, uniforma nu arăta îngrozitor, dar nici extraordinar. Mi-am strâns părul în coadă de cal, am îndepărtat o fărâmă minusculă de creangă care-mi scăpase mai devreme şi am decis că înfăţişarea mea era acceptabilă.

Garguiul continua să se holbeze, parcă minunându-se că era cu putinţă să arate cineva atât de stupid. Sau poate-şi bă- tea joc de eşecul deplin al planului meu de evadare. Cel puţin nu trebuia să mă mai uit la mutra lui urâtă de piatră. Mi-am îndreptat umerii şi am ieşit din cameră — pentru ultima dată, în mod sigur. De-acum înainte, nu-mi mai aparţinea.

Locuiam cu părinţii mei în campus de aproape o lună, ceea ce îmi lăsase timp să explorez efectiv întreaga academie: holul imens şi sălile de lectură de la parter, de unde clădirea se împărţea în două turnuri enorme. Băieţii erau cazaţi, alături de o parte din personalul facultăţii, în turnul dinspre nord, muie se mai găseau şi două încăperi pline de mucegai ce păreau a fi locul unde se duceau să moară înregistrările permanente din arhivă. Fetele stăteau în turnul dinspre sud, unde se afla şi restul apartamentelor personalului, inclusiv al familiei inele. Etajele superioare ale corpului principal de clădire, înălţate deasupra uriaşului hol, găzduiau sălile de clasă şi bibliote- ca. Evernight fusese extinsă şi i se adăugaseră anexe de-a lungul vremii, aşa că nu era construită în întregime în acelaşi stil, iar unele părţi păreau să nu se potrivească prea bine cu restul. Existau coridoare întortocheate, care uneori nu duceau nicăieri. Din turnul meu mă uitam în jos, către acoperiş — o

amestecătură de bolţi, ţigle şi stiluri. Aşa că am învăţat să mă descurc foarte bine în interior; era singurul mod în care mă simţeam pregătită pentru ceea ce avea să vină.

Am început din nou să cobor treptele. Indiferent de câte ori aş fi facut-o, aveam întotdeauna senzaţia că aş fi putut să cad, rostogolindu-mă iarăşi şi iarăşi în jos pe treptele neuniforme, grosolane. *E stupid,* mi-am spus, *să mă-ngrijoreze coşmarurile, florile muribunde sau faptul că aş putea să cad pe scară.* Mă aştepta ceva mult mai înspăimântător decât toate acestea.

Am părăsit casa scării, intrând în holul imens. în aceeaşi dimineaţă, ceva mai devreme, fusese tăcut, ca o catedrală. Acum era ticsit de oameni, răsuna de voci. în ciuda zarvei, paşii mei au părut să trimită ecouri în întreaga încăpere; zeci de feţe s-au întors către mine în acelaşi timp. Toată lumea părea să se holbeze la intrusă. Aş fi putut la fel de bine să-mi agăţ de gât un anunţ scris fosforescent: ELEVĂ NOUĂ.

Ceilalţi erau grupaţi în cercuri prea strânse ca să îngăduie intrarea unui nou-sosit, privirile lor repezindu-se spre mine întunecate şi iuţi. Ca şi cum mi-ar fi putut zări panica fâlfâind în inimă. Mie mi se păreau la fel cu toţii — nu într-un mod evident, ci prin perfecţiunea lor comună. Părul fiecărei fete strălucea, fie căzându-i în cascadă pe umeri, fie strâns într-un coc sever, pretenţios. Fiecare băiat părea încrezător în sine şi puternic, sub masca unui zâmbet. Toată lumea era în uniformă, cu pulovere, fuste, blazere şi pantaloni în toate versiunile acceptate: cenuşii, roşii, ecosez, negre. Cu toţii aveau însemnul blazonului cu corbi, şi toţi purtau acel simbol ca şi cum le-ar fi aparţinut. Radiau încredere, superioritate şi dispreţ. Simţeam căldura scurgându-se din mine în timp ce stăteam la marginea

încăperii, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul.

Nu mi-a adresat nimeni niciun fel de salut.

Murmurele au reînceput imediat să se reverse. După toate aparenţele, fetele noi timide nu meritau mai mult de câteva secunde de atenţie. Stânjeneala îmi împurpurase obrajii, fiindcă evident făcusem deja o greşeală, chiar dacă nu-mi puteam da seama care era aceea. Sau ceilalţi simţiseră încă de atunci — aşa cum simţeam şi eu — că în realitate nu aparţineam acelui loc?

*Unde e Lucas?* Mi-am întins gâtul, căutându-l în mulţime. Aveam deja impresia că aş fi putut înfrunta totul dacă el mi-ar fi stat alături. Poate că era o nebunie, fiind vorba de un tip pe i are abia dacă-l cunoşteam, dar nu-mi păsa. Lucas trebuia să fie acolo, însă eu nu reuşeam să-l găsesc. In mijlocul tuturor acelor oameni, mă simţeam cu desăvârşire singură.

în timp ce mă îndreptam încet către unul dintre colţurile opuse ale sălii, am început să-mi dau seama că mai erau şi alţii in situaţia mea — sau cel puţin erau tot nou-sosiţi. Un băiat cu părul de culoarea nisipului şi cu tenul bronzat de soare avea uniforma atât de şifonată, încât părea să fi dormit în ea, insă excesul de neglijenţă nu-ţi aducea acolo niciun câştig. Purta peste pulover, dar sub blazer, o cămaşă hawaiiană descheiată, a cărei înfaţişare ţipător de veselă părea aproape disperată în atmosfera sumbră din Evernight. O fată îşi tunsese părul negru atât de scurt, încât ai fi zis că era băiat, dar nu în stilul atrăgător al unui spiriduş; arăta mai degrabă ca retezat la întâmplare cu briciul. Uniforma cu două numere mai mare îi atârna pe trup. Mulţimea părea să se despice în două în jurul ei, ca respinsă de un soi de forţă. Ar fi putut la fel de bine să fie invizibilă; fusese etichetată drept o persoană lipsită de

importanţă, chiar înainte de a lua parte la vreo oră de curs.

Cum puteam să fiu atât de sigură? Fiindcă tocmai mi se întâmplase acelaşi lucru. Eram blocată la marginea mulţimii, intimidată de vacarm, părând pitică alături de peretele de piatră şi exact atât de pierdută pe cât era posibil să fiu.

— Atenţie, toată lumea!

Vocea a răsunat, făcând ca zgomotul să se transforme în linişte. Ne-am întors toţi odată către capătul opus al sălii, unde doamna Bethany, directoarea, se urcase pe podium.

Era o femeie înaltă, cu părul des şi negru strâns în creştet, ca al unei femei din epoca victoriană. Nu-i puteam ghici vârsta. O broşă de aur îi închidea bluza împodobită cu dantelă, strângându-i-o în jurul gâtului. Dacă în înfăţişarea cuiva atât de sever există frumuseţe, atunci era frumoasă. O cunoscusem când mă mutasem împreună cu ai mei în apartamentul din campus; atunci mă speriase puţin, dar, mă gândisem eu, numai din cauză că o întâlneam pentru prima oară.

Dacă se schimbase ceva, acum era mai impozantă. Când am văzut-o preluând instantaneu şi fară efort comanda acelei săli pline de oameni — aceiaşi oameni care mă reduseseră pe mine la tăcere, printr-un acord reciproc, unanim, chiar înainte de a mă putea gândi ce să spun —, am înţeles pentru prima oară că avea putere. Nu doar acea putere pe care o implica postul ei de directoare, ci şi o alta, reală, izvorâtă din interior.

— Bine-aţi venit la Evernight!

Şi-a ridicat mâinile. Avea unghii lungi, translucide.

— Unii ne-au mai fost şi înainte alături. Iar voi, ceilalţi, aţi auzit poate de mai mulţi ani vorbindu-se de Academia Evernight, poate chiar în familie, şi v-aţi întrebat dacă o să

vă alăturaţi vreodată şcolii noastre. Iar anul acesta avem şi alt gen de elevi noi — ca urmare a schimbării politicii de admitere. Credem că a sosit timpul ca elevii noştri să cunoască o gamă mai largă de oameni, dintr-o mai mare varietate de medii, să fie mai bine pregătiţi pentru lumea din afara zidurilor şcolii. Toţi cei de-aici au multe de învăţat de la colegi şi sper că vă veţi trata cu respect unii pe alţii.

Era ca şi cum ar fi scris cu spray, conturând litere roşii imense: LOCUL UNORA DINTRE VOI NU E DE FAPT AICI. „Noua politică de admitere” se făcea fără nicio îndoiala responsabilă pentru apariţia băiatului surfer şi a fetei tunse scurt; la urma urmelor, nu li se menise să fie „adevăraţi” elevi ai academiei. Nu reprezentau decât o experienţă de viaţă pe i are era cazul să şi-o însuşească elita.

E iu nu făceam parte din noua politică. Dacă n-ar fi fost pă- rinţii mei, nu m-aş fi aflat acolo. Cu alte cuvinte, nu eram „de-a locului” nici măcar atât cât ar fi fost necesar ca să mă număr printre paria.

– La Evernight nu ne tratăm elevii ca pe nişte copii. I toamna Bethany nu se uita la niciunul dintre noi; părea să se uite exact pe deasupra noastră, genul de privire distantă care remarca totuşi orice intra în câmpul vizual. Aţi venit aici ca sa invăţaţi cum să trăiţi ca adulţi în lumea secolului al douăzeci si unulea, şi aşa ne aşteptăm din partea voastră să vă purtaţi. Ceea ce nu înseamnă că la Evernight nu există reguli. Poziţia pe care-o ocupăm în această zonă ne impune respectarea unei discipline stricte. Avem aşteptări mari în ceea ce vă priveşte.

N-a spus care erau repercusiunile în caz de eşec, dar eu m am gândit cumva că arestul nu putea fi decât începutul.

Aveam palmele asudate. Obrajii mi se împurpuraseră şi ieşeam probabil în evidenţă ca o torţă de semnalizare. Imi

pr omisesem c-o să fiu tare, că n-o să mă las copleşită de mulţime, dar se terminase cu respectarea promisiunilor. Tavanul înalt şi pereţii sălii uriaşe păreau să se strângă în jurul meu. In că mai aveam impresia că mi-e greu să respir.

Mama mi-a atras cumva atenţia fără să-şi fluture mâna şi Iară să mă strige, aşa cum reuşesc mamele s-o facă. Stătea alături de tata în capătul cel mai îndepărtat al şirului de profesori, aşteptând să fie prezentaţi, şi mi-au adresat amândoi mici zâmbete încurajatoare. Voiau să mă vadă simţindu-mă bine.

Speranţa lor m-a demoralizat. îmi era destul de greu să-mi înfrâng teama, şi fară să fiu nevoită să mă confrunt cu dezamăgirea părinţilor.

– Cursurile încep mâine, a încheiat doamna Bethany. As-tăzi instalaţi-vă în camere. Faceţi cunoştinţă cu colegii de clasă. Familiarizaţi-vă cu locul. Ne vom aştepta să fiţi pregătiţi. Ne bucurăm să vă avem aici şi sperăm că vă veţi întrebuinţa cu folos marea majoritate a timpului petrecut la Evernight.

Aplauzele au umplut încăperea şi doamna Bethany le-a acceptat cu un zâmbet uşor şi cu o coborâre a pleoapelor, clipind încet, cu satisfacţia unei pisici sătule. Larma conver-saţiilor s-a înălţat din nou, mai puternică decât înainte. Nu exista decât o singură persoană cu care aş fi vrut să stau de vorbă; cu atât mai mult cu cât se părea că nimeni altcineva n-ar fi fost interesat să-mi vorbească.

Am ocolit întreaga încăpere, mergând tot timpul numai pe margine, întotdeauna cu spatele la perete. Am cercetat ne-răbdătoare mulţimea, căutând părul de bronz al lui Lucas, umerii lui largi, ochii de un verde întunecat. Dacă eu îl căutam şi dacă el mă căuta, atunci trebuia să ne găsim curând. în ciuda spaimei mele de grupurile mari şi cu toată tendinţa

de a le exagera dimensiunile, ştiam că acolo nu erau decât vreo două sute de elevi.

*El o să iasă în evidenţă,* mi-am spus. *Nu e ca toţi ceilalţi, rece, snob şi mândru.* Insă mi-am dat în curând seama că nu era adevărat. Lucas nu era snob, dar avea acelaşi gen de trăsături frumoase, dăltuite, acelaşi trup sănătos şi aceeaşi... ei bine, aceeaşi perfecţiune. Nu putea ieşi în evidenţă în mijlocul acelei mulţimi de oameni frumoşi; era o parte firească a ei.

Spre deosebire de mine.

Mulţimea s-a împuţinat treptat, pe măsură ce au plecat profesorii şi elevii s-au împrăştiat. Am zăbovit acolo până când am rămas aproape singură în sala imensă. Lucas avea să vină cu siguranţă să mă caute. Ştia ce speriată eram şi se simţea răspunzător fiindcă mă speriase încă şi mai tare. N-avea să-şi dorească să mă salute?

Dar n-a facut-o. în cele din urmă, am fost silită să recunosc că nu reuşisem să-i dau de urmă. Ceea ce însemna că nu-mi mai rămăsese de făcut nimic altceva decât să merg să o cunosc pe colega mea de cameră.

Am pornit-o încet în sus pe treptele de piatră, tălpile tari ale pantofilor mei noi păcănind prea tare. Voiam să urc până în vârf, să mă duc drept în apartamentul părinţilor mei. însă şl iam că, dacă aş fi facut-o, m-ar fi trimis imediat din nou jos. Era timp destul să-mi iau lucrurile şi să mă mut cu adevărat după cină. Pentru moment, prioritatea era să „mă instalez”.

Am încercat să privesc partea bună a lucrurilor. Poate colega mea de cameră era tot atât de înspăimântată de şcoală ca mine. Mi-am amintit de fata cu părul mult prea scurt şi am sperat că poate era ea. Dacă aş fi locuit împreună cu cineva care era un outsider, totul ar fi fost

probabil mai uşor de suportat. Să stau cu o străină avea să fie o tortură — să am mereu alături, chiar şi în timpul somnului, o persoană necunoscută —, dar am sperat că era o senzaţie care avea să dispară până la urmă. Nu îndrăzneam să sper că voi avea o prietenă.

*Patrice Deveraux,* aşa scria pe formular. Am încercat să asociez numele cu fata de care-mi aduceam aminte, dar nu s-a potrivit prea grozav. însă orice era cu putinţă.

Am deschis uşa şi mi-am dat seama, cu o strângere de inimă, că numele colegei mele de cameră era foarte potrivit. Nu era nicidecum un outsider. Părea în schimb o întrupare desăvârşită a tipului Evernight.

Pielea lui Patrice avea culoarea unui râu scăldat în soare, cea mai ştearsă şi mai blândă nuanţă de cafeniu, iar părul buclat era strâns într-un coc mic, care-i lăsa la vedere cerceii cu perle şi gâtul suplu. S-a aşezat la măsuţa de toaletă, continuând să-şi aranjeze cu grijă sticluţele cu lac de unghii, în timp ce mă privea.

– Aşadar, tu eşti Bianca, mi-a spus. Nicio strângere de mână, nicio îmbrăţişare — doar câte un pocnet în clipa atingerii sticluţelor de masă. Nu eşti aşa cum mă aşteptam.

Mii de mulţumiri.

– Nici tu.

Patrice şi-a înclinat capul într-o parte, studiindu-mă, şi m-am întrebat dacă nu ne uram deja. Şi-a ridicat o mână perfect manichiurată şi a-nceput să numere pe degete.

– Poţi să-mprumuţi parfumurile mele, dar nu şi bijuteriile sau hainele.

N-a spus nimic despre împrumutarea lucrurilor mele, dar era destul de evident că n-avea să-şi dorească aşa ceva niciodată.

– Eu am de gând să-nvăţ în cea mai mare parte la biblio-

tecă, dar, dacă tu vrei să lucrezi aici, anunţă-mă şi o să stau de vorbă cu prietenele în altă parte. Ajută-mă la temele la care te pricepi şi o să fac acelaşi lucru pentru tine. Sunt sigură că putem învăţa una de la alta. Pare corect?

— Cu siguranţă.

— Perfect. O să ne-nţelegem.

Dacă m-ar fi tratat imediat cu o falsă prietenie, cred că in-aş fi simţit şi mai stânjenită. Aşa cum stăteau lucrurile, pragmatismul ei era într-un fel liniştitor.

— Mă bucur că gândeşti astfel, am spus. Ştiu că suntem... i ferite.

Nu m-a contrazis.

— Părinţii tăi sunt profesori aici, nu-i aşa?

— Da. Cred că informaţiile circulă foarte repede.

— O să te descurci. Vor avea grijă de tine.

Am încercat să-i zâmbesc şi am sperat că avea dreptate.

— Ai mai fost la Evernight?

— Nu. E prima oară.

A spus-o ca şi cum trecerea la un alt fel de viaţă ar fi fost pentru ea tot atât de simplă ca schimbarea pantofilor cu unii de ocazie.

— E o frumuseţe, nu crezi?

Am lăsat deoparte părerea mea despre arhitectură.

— Dar spuneai că ai prietene aici.

— Da, fireşte.

Zâmbetul ei era la fel de delicat ca tot ceea ce o caracteriza, de la luciul buzelor de culoarea piersicii şi până la parfu- murile şi sticluţele cu lac de unghii aşezate ordonat pe masa de toaletă.

— Pe Courtney am cunoscut-o iarna trecută, în Elveţia. Vidette mi-a fost prietenă când am locuit la Paris. Iar cu Genevieve am petrecut cândva o vară împreună în Caraibe

— oare a fost de St. Thomas? Sau poate a fost în Jamaica. Nu reuşesc să ţin minte corect lucrurile astea.

Neînsemnatul meu oraş natal mi s-a părut mai plictisitor niciodată.

– Voi... frecventaţi aceleaşi cercuri.

– Mai mult sau mai puţin. Patrice a părut să-şi dea în sfârşit seama cât de stânjenită mă simţeam. Până la urmă vor fi şi cercurile tale.

– Aş vrea să fiu la fel de sigură ca tine.

– Oh, o să vezi.

Ea aparţinea unei lumi în care verile tropicale fară sfârşit erau la îndemâna tuturor.

– Cunoşti pe cineva aici? Adică, în afară de părinţii tăi.

– îi ştiu numai pe cei cunoscuţi în dimineaţa asta.

Ceea ce însemna Lucas şi Patrice, un total măreţ de două persoane.

– Ai timp berechet să-ţi faci prieteni.

Patrice vorbea repede, în vreme ce începuse să-şi despacheteze mai multe lucruri: eşarfe mătăsoase de culoarea fildeşului, tricotaje în nuanţe de gri-maroniu sau albăstriu. Unde avea de gând să poarte lucruri atât de elegante? Poate că i se părea inimaginabil să plece în călătorie fără ele.

– Am auzit că Evernight e un loc minunat ca să cunoşti bărbaţi.

– Să cunoşti bărbaţi?

– Ai deja pe cineva?

Aş fi vrut să-i povestesc despre Lucas, dar n-am putut. Indiferent ce se petrecuse între noi doi în pădure... însemna ceva, dar sentimentele mele erau prea noi ca să fie împărtăşite. N-am spus decât:

– N-am lăsat niciun prieten în urmă, în oraşul meu natal.

Ii cunoşteam pe băieţii de la vechea mea şcoală de când eram doar o fetiţă, îi ţineam minte de pe vremea când se jucau cu buştenii miniaturali din seturile de construcţie Lincoln şi-mi lipeau plastilină în păr. Acel gen de amintiri din pricina cărora îmi era imposibil să fac o pasiune pentru vreunul dintre ei.

— Prieten.

Buzele lui Patrice s-au arcuit, înălţându-şi colţurile, de parcă ar fi fost şocată de cuvântul prea copilăresc. Insă nu îşi batea joc de mine. Eram prea tânără şi prea lipsită de experienţă ca să mă ia în serios.

— Patrice? Sunt Courtney.

Fata de afară a bătut în uşă chiar în timp ce o deschidea, evident sigură că nu putea fi decât bine-venită. Era încă şi mai frumoasă decât Patrice, cu păr blond care-i ajungea aproape până la talie şi cu acel gen de buze pline pe care-1 vă/.usem numai la starletele din spectacolele televizate, fiindcă-şi puteau permite chestii cum e colagenul. Acelaşi fel de kilt care mie-mi atârna stângaci până la genunchi facea ca picioarele ei să pară lungi de câţiva kilometri.

— Oh, camera ta e mult mai frumoasă decât a mea! îmi place la nebunie.

De fapt, toate camerele erau aproape identice — un dormitor destul de mare pentru două persoane, cu paturi albe din fontă şi măsuţe de toaletă din lemn sculptat, de o parte şi de alta. Fereastra dădea către unul din copacii crescuţi cel mai aproape de Evernight, dar nu reuşeam să văd nimic deosebit în asta.

Atunci mi-am dat seama că exista o deosebire.

— Noi *suntem* mai aproape de sălile de baie, am spus.

Courtney şi Patrice s-au holbat la mine ca şi cum aş fi comis o impoliteţe. Erau prea stilate ca să admită că aveam

nevoie de aşa ceva?

Jenată, am continuat să vorbesc:

— Eu n-am mai... ăăă... împărţit niciodată baia cu altcineva. Adică am folosit-o în comun cu părinţii mei, dar nu cu... adică, asta-nseamnă... douăsprezece persoane să împartă una singură? O să fie o nebunie dimineaţa.

Le îndemnam să fie de acord şi să-şi exprime la rândul lor nemulţumirea. în schimb, Courtney a continuat să mă studieze, curioasă. Mi-am închipuit că era o curiozitate pur şi simplu firească, dar aş fi preferat să spună ceva. Privirea ochilor ei mijiţi părea ameninţătoare, chiar mai mult decât a majorităţii străinilor.

— Diseară ieşim pe pajişte, a zis ea către Patrice, nu către mine. Ca să mâncăm. S-ar putea spune că facem un picnic.

La Evernight, studenţii trebuiau să mănânce în camere. De ochii lumii, ni se explicase că asta era „tradiţia”, că aşa stăteau lucrurile pe vremuri, când încă nu se inventase bufetul cu autoservire. Părinţii trimiteau pachete cu alimente, ca supliment la raţia spartană de produse de băcănie primită în fiecare săptămână. Ceea ce însemna că trebuia să-nvăţ să gătesc, folosindu-mă de micul cuptor cu microunde pe care mi- l cumpăraseră părinţii. Era evident că Patrice nu-şi facea griji pentru asemenea probleme lumeşti.

— Pare amuzant. Nu crezi, Bianca?

Courtney i-a aruncat o privire. După toate aparenţele, invitaţia nu era pentru toată lumea.

— îmi pare rău, am spus. Trebuie să mănânc cu părinţii. Dar vă mulţumesc pentru invitaţie.

Buzele pline ale lui Courtney puteau să arate aproape morbid când şi le schimonosea într-un zâmbet de superioritate.

— încă te mai agăţi de mămica şi de tăticu’? Ce, te hrănesc cu biberonul?

- *Courtney,* a dojenit-o Patrice, dar îmi dădeam seama ca se amuza.

Trebuie să vezi camera lui Gwen. Courtney a-nceput s-o tragă pe Patrice spre uşă. întunecoasă şi sumbră. Ea jură ca ar putea la fel de bine să fie o temniţă.

Au plecat împreună şi legătura fragilă, indiferent de ce soi, creată între mine şi Patrice s-a rupt cât ai clipi. Râsetele lor au răsunat pe coridor. Cu obrajii în flăcări, am părăsit în fuga noua mea cameră şi apoi palierul pe care se afla, grăbindu-ma către apartamentul părinţilor mei, spre refugiul pe care-l reprezenta.

Spre surprinderea mea, m-au lăsat să intru fară nicio obiecţie. Nici măcar nu m-au întrebat unde fusesem până atunci. Mama m-a strâns cu putere în braţe, iar tata a spus: Uită-te ce-am împachetat deja, OK? Trebuie să mai faci câteva lucruri, dar noi am început.

Mă simţeam atât de recunoscătoare, încât aş fi putut să plâng. însă m-am mulţumit să mă duc în camera mea, dornică să regăsesc liniştea şi pacea unui loc sigur.

în şifonier nu mai erau atârnate decât vreo câteva articole din îmbrăcămintea mea de iarnă. Tot restul fusese împachetat în vechiul cufăr de piele al tatei. La o verificare rapidă a genţii cu articole de toaletă am găsit farduri, agrafe de păr, şampon şi toate celelalte, aranjate cu grijă. Cele mai multe dintre cărţile mele aveau să rămână acolo; aveam prea multe pentru rafturile din dormitorul nostru. Dar cele pe care le preferam fuseseră scoase şi aşteptau să le aşez într-o cutie: *Jane Eyre, La răscruce de vânturi*, manualele mele de astronomie. Patul fusese făcut, şi pe o pernă era un pachet cu lucruri pe care să mi le atârn pe

pereţi, adică vederi trimise în decursul anilor de prieteni şi câteva hărţi stelare pe care le avusesem în fosta noastră locuinţă. Dar în camera aceea apăruse ceva nou, ca o afirmaţie prin care părinţii mei îmi spuneau că acolo continua să fie şi casa mea: o mică reproducere înrămată a tabloului *Sărutul,* de Klimt. O admirasem într-un magazin cu luni în urmă şi se pare că mi-o cumpăraseră ca dar pentru prima mea zi în noua şcoală.

La început am fost pur şi simplu recunoscătoare pentru cadou. însă pe urmă nu mi-am mai putut lua ochii de la pictură şi n-am reuşit să-mi alung gândul că până atunci reuşisem cumva să n-o văd niciodată cu adevărat.

*Sărutul* era unul dintre tablourile mele preferate. începând din ziua când mama mi-l arătase pentru prima oară într-una dintre cărţile ei de artă, Klimt avea să-mi placă pentru totdeauna. Veneram felul în care înfrumuseţa fiecare patratica şi fiecare linie şi îmi plăcea frumuseţea chipurilor c are se iveau din imaginile lui caleidoscopice. însă acum, pentru mine, imaginea se schimbase. Nu dădusem niciodata atenţie felului în care se înclinau cei doi unul către altul — turbatul aplecându-se de deasupra ei, parcă atras spre ea de " forţă inexorabilă. Capul femeii era lăsat pe spate ca într-un leşin, cedând în faţa gravitaţiei. Avea buzele întunecate pe fondul palid al tenului, înroşite de năvala sângelui. Mai frumos decât orice altceva, fundalul sclipitor al imaginii nu mai parea distinct de bărbat şi de femeie. Acum arăta ca o ceaţă, deasă şi caldă, dragostea era vizibilă, preschimbând în aur lumea din jur.

Părul bărbatului era mai întunecat decât al lui Lucas, dar încercam oricum să mi-l imaginez pe el acolo. îmi simţeam obrajii arzând — împurpurându-se din nou —, dar era un alt fel de împurpurare.

Am revenit brusc în prezent, aici şi acum; aproape că mă simţeam de parcă aş fi adormit şi aş fi început să visez. M-am grăbit să-mi netezesc părul şi am inspirat adânc de două ori. Mi-am dat seama că auzeam *String of Pearls* revărsându-se din combina stereo, în interpretarea orchestrei lui Glenn Miller. Muzica de jazz însemna întotdeauna că tata e bine-dispus.

Nu m-am putut împiedica să nu zâmbesc. Cel puţin unuia dintre noi îi plăcea Academia Evernight.

Când mi-am terminat în sfârşit bagajele, era aproape ora cinei. M-am dus în camera de zi, unde continua să cânte muzica, şi i-am găsit pe mama şi pe tata dansând împreună şi prostindu-se — tata îşi ţuguia buzele, luându-şi în glumă un aer sexy, iar mama îşi ţinea cu o mână poalele fustei negre.

Ea s-a rotit în braţele lui şi el a lăsat-o pe spate. Zâmbind, mama şi-a aplecat capul aproape până la podea, şi m-a văzut.

– Iată-te, scumpo! Vorbea încă fiind cu capul în jos, dar tata a ridicat-o. Ai terminat cu împachetatul?

– Da. Vă mulţumesc că m-aţi ajutat să-ncep. Şi vă mulţumesc pentru tablou; e minunat.

Şi-au zâmbit unul altuia, uşuraţi fiindcă mă vedeau fericită, fie şi numai un pic.

– în seara asta avem un adevărat ospăţ. Tata a arătat către masă cu o înclinare a capului. Mama ta s-a întrecut pe sine însăşi.

Mama nu pregătea de obicei mese abundente; seara aceea reprezenta cu siguranţă o ocazie deosebită. Pregătise toate mâncărurile mele preferate, mai mult decât aş fi putut mânca vreodată. Mi-am dat seama că eram înfometată, fiindcă plecasem fară să prânzesc şi, în prima

parte a cinei, mama şi tata au trebuit să-şi vorbească numai unul altuia. Apetitul mă fa- cea să am gura mereu plină, fară să pot scoate vreun cuvânt.

— Doamna Bethany a spus c-au terminat în sfârşit reutilarea laboratoarelor, a zis tata, între două sorbituri din pahar. Sper c-o să am şansa să le trec în revistă înaintea elevilor. S-ar putea să existe echipamente atât de moderne, încât să nu ştiu ce să fac cu ele.

— De-asta predau eu istoria, a răspuns mama. Trecutul nu se schimbă. Se prelungeşte doar.

— O să vă am profesori? m-am interesat, cu gura plină.

— înghite-ţi mâncarea. îndemnul tatei părea un automatism. Aşteaptă şi-o să afli mâine, ca toţi ceilalţi.

— Oh. OK.

Nu-i stătea în fire să mi-o reteze aşa, şi am fost surprinsă.

— Nu trebuie să ne obişnuim să-ţi dăm prea multe informaţii suplimentare, a intervenit mama, cu mai multă blândeţe Trebuie să ai cât mai multe cu putinţă în comun cu ceilalţi elevi, înţelegi?

A spus-o cu inima uşoară, dar vorbele ei au fost pentru mine o lovitură.

— Cu cine, dintre toţi cei de aici, trebuie să am ceva în i omun? Cu puştanii Evernight, ale căror familii învaţă aici de secole? Cu nou-veniţii care se potrivesc cu locul ăsta chiar mai puţin decât mine? Cu care grup trebuie să mă asemăn?

Tata a oftat.

— Bianca, fii rezonabilă. N-are rost să ne certăm din nou pe tema asta.

Era prea târziu pentru aşa ceva, ar fi trebuit să încetez, dar n am putut s-o fac.

— Da, ştiu. Am venit aici „pentru binele meu”. Cum poa- (e fi spre binele meu să ne părăsim căminul şi să-mi las în

urmă toţi prietenii? Explicaţi-mi din nou, fiindcă n-am înţeles niciodată prea bine.

Mama şi-a pus mâna peste a mea.

– E bine pentru tine fiindcă n-ai mai plecat aproape niciodată din Arrowwood. Pentru că ieşeai rareori chiar şi din cartierul nostru, dacă nu te sileam. Şi pentru că numai o mână de prieteni, câţi aveai acolo, nu te-ar fi putut susţine la nesfârşit.

Avea dreptate, şi ştiam.

Tata şi-a lăsat paharul jos.

– Trebuie să-nveţi să te adaptezi la schimbarea circumstanţelor şi să devii mai independentă. Sunt cele mai importante deprinderi pe care trebuie să le-nveţi de la mama ta şi de la mine. Nu poţi să rămâi pentru totdeauna mica noastră fetiţă, Bianca, oricât de mult ne-am dori. Aşa te putem pregăti cel mai bine să devii adultă.

– Nu mai pretindeţi că totul ţine de maturizare, am spus. Nu e aşa, şi o ştiţi foarte bine. E vorba de ceea ce vreţi voi pentru mine şi sunteţi hotărâţi să mergeţi înainte, indiferent dacă mie-mi place sau nu.

M-am ridicat şi m-am îndepărtat de masă. In loc să mă strecor înapoi, în camera mea, ca să-mi iau puloverul, m-am mulţumit să-nşfac din cuier cardiganul mamei şi să mi-l trag peste haine. Chiar şi la începutul toamnei, pe pajiştea din jurul şcolii era răcoare după lăsarea întunericului.

Mama şi tata nu m-au întrebat unde mă duc. Respectam o veche regulă a casei: oricine era pe punctul să se-nfurie trebuia să facă o scurtă plimbare, să-ntrerupă discuţia şi să revină apoi ca să spună ceea ce avea de fapt în gând. Indiferent cât de supăraţi am fi fost, plimbarea ne ajuta întotdeauna.

Adevărul este că eu creasem regula asta. O inventasem

când aveam nouă ani. Aşa că nu eram de părere că maturitatea mea era realmente problema.

Neliniştea care mă cuprindea când ieşeam în lume — cre-dinţa neîndoielnică şi deplină că n-aveam cu adevărat un loc în ea — nu era nicidecum legată de adolescenţă. Făcea parte din mine, făcuse întotdeauna. Poate că avea să facă parte mereu.

In vreme ce traversam pajiştea, am aruncat o privire în jur , intrebându-mă dacă l-aş fi putut zări din nou pe Lucas în padure. Era o idee stupidă — de ce şi-ar fi petrecut tot timpul afară? — dar mă simţeam singură, aşa că trebuia să mă uit Nu era acolo. Conturându-se ameninţătoare în spatele meu, Academia Evernight semăna mai degrabă a castel decât a scoală cu internat. îţi puteai imagina prinţese zăvorâte în  celule, prinţi înfruntând dragoni în întuneric şi vrăjitoarele  rele punand farmece de pază în faţa uşilor. Niciodată nu avusesem  mai puţină nevoie de basme.

Vantul şi-a schimbat direcţia şi a adus un sunet intermitent  --râsete dinspre vest, din direcţia pavilionului aflat în acea  parte a curţii. Erau cei cu picnicul, fară nicio îndoială. Mi-am strâns cardiganul mai mult în jurul trupului şi am intrat in pădure — îndreptându-mă nu către drumul dinspre est , pe traseul pe care alergasem în aceeaşi dimineaţă, ci către micul  lac aflat în nord.

Era  prea târziu şi prea întuneric ca să văd mare lucru, dar imi plăceau foşnetul vântului printre copaci, mirosul răcoros al pinilor şi ţipătul nu prea îndepărtat al unei bufniţe. Tot trăgand aerul în piept şi expirând, am încetat să mă mai gândesc la cei de la picnic, sau la Evernight, sau la orice altceva.

Puteam  să mă pierd pur şi simplu în clipa prezentă.

Pe  urmă, sunetul apropiat al unor paşi m-a făcut să tresar

- L*ucas*, m-am gândit — dar era tata, cu mâinile în buzunare, venind agale către potecape care mă aflam. Bineînţeles ca reuşise să-mi dea de urmă.

- Bufniţa aia e aproape. S-ar zice c-ar trebui să se sperie de noi.

– Simte probabil miros de hrană. N-o să plece dacă sunt şanse să-şi facă rost de o masă.

Ca şi cum mi-ar fi confirmat părerea, o fluturare puternică şi grăbită de aripi a cutremurat crengile de deasupra noastră şi silueta întunecată a bufniţei s-a repezit spre pământ ca o săgeată. Ţipete stridente, cumplite, ne-au dezvăluit faptul că un şoricel sau o veveriţă tocmai devenise cină. Bufniţa se năpustise prea iute ca s-o putem vedea. Eu şi tata ne-am mulţumit să privim. Ştiam că ar fi trebuit să admir iscusinţa de vânător a păsării, dar nu mă puteam împiedica să nu-mi pară rău de şoricel.

– Am fost dur, a spus el, îmi pare rău. Eşti o tânără matu-ră, n-ar fi trebuit să insinuez altceva.

– E OK. Eu mi-am cam ieşit din fire. Ştiu că n-are rost să ne certăm în ceea ce priveşte venirea noastră aici, nu acum.

Tata mi-a zâmbit blând.

– Bianca, ştii că eu şi mama ta n-am crezut niciodată că vom reuşi să te avem.

– Ştiu.

Te rog*, m-am gândit,* nu vreau încă un discurs despre „copilul-miracol".

– Când ai intrat în viaţa noastră, ne-am dedicat ţie. Poate într-o prea mare măsură. Şi asta e vina noastră, nu a ta.

– Tată, nu.

îmi plăcea când exista numai familia noastră, împreună, numai noi trei în întreaga lume.

— Nu vorbi despre asta ca şi cum ar fi ceva rău.
— N-o fac.
Părea trist şi, pentru prima oară, m-am întrebat dacă nu c umva venirea noastră acolo îl nemulţumea de fapt şi pe el.
- Dar totul se schimbă, scumpa mea. E cu atât mai bine cu cât accepţi asta mai curând.
- Ştiu. îmi pare rău că încă mă mai las copleşită.
Mi-a chiorăit stomacul, aşa că mi-am încreţit nasul şi am întrebat, cu speranţă:
— Pot să-mi încălzesc mâncarea?
Am o bănuială că mama ta a facut-o deja.
O făcuse. Ne-am simţit bine în tot restul serii. M-am gândit că nu era rău să mă distrez atâta timp cât o mai puteam face. Tommy Dorsey a urmat după Glenn Miller, iar după el, Ella Fitzgerald. Am vorbit şi am glumit mai ales pe seama unor lucruri stupide — filmele şi televizorul, şi tot felul de alte chestii cărora părinţii mei nu le-ar fi dat nicio atenţie dacă n-aş fi fost eu. însă o dată sau de două ori au încercat să glumească pe seama şcolii.
- O să faci cunoştinţă cu oameni incredibili, mi-a promis mama.
Am clătinat din cap, cu gândul la Courtney. Era deja, cu siguranţă, una dintre cele mai incredibile persoane pe care le întâlnisem vreodată.
— Nu poţi să ştii.
— Pot, şi ştiu.
- Ce, acum eşti în stare să prevezi viitorul? am tachinat-o eu.
—Iubito, mi-ai ascuns asta. Ce altceva mai prezice oracolul întrebat tata, ridicându-se să schimbe discurile. încă îşi păstrase colecţia de muzică pe vinii. Vreau să aflu.

Mama a intrat în joc, lipindu-şi vârfurile degetelor de tâmple, cum fac ţigăncile când ghicesc norocul.

— Cred că Bianca o să cunoască... băieţi.

Chipul lui Lucas mi-a apărut într-o străfulgerare şi bătăile inimii mi s-au înteţit cât ai clipi. Părinţii mei au schimbat o privire. îmi puteau auzi bătăile puternice ale pulsului traversând încăperea? Poate că da.

Am încercat să transform totul într-o glumă.

— Sper că vor fi drăguţi.

— Nu prea drăguţi, a exclamat tata, şi am râs cu toţii.

Ei credeau într-adevăr că era amuzant; eu încercam să-mi ascund fluturii din stomac.

Mă simţeam ciudat fiindcă nu le povesteam despre Lucas. Le spusesem întotdeauna aproape tot ce se petrecea în viaţa mea. însă Lucas era altceva. Vorbind despre el aş fi rupt vraja. Voiam să mai păstrez puţin secretul. în felul ăsta, îl aveam numai pentru mine.

îmi doream deja să-mi aparţină numai mie.

## Capitolul 3

Nu ţi-ai dus uniforma la croitor, nu-i aşa? Patrice şi-a netezit fusta în timp ce ne pregăteam pentru prima zi de cursuri.

Cun de nu-mi dădusem seama până atunci? Fireşte că adevăratele eleve de la Evernight îşi duceau uniformele la croitor — o pensă la bluză, una la kilt, totul pentru ca ele să fie şic şi să le avantajeze, şi nu să arate ca-ntr-un sac şi asexuate. Ca mine.

Nu, nu mi-a venit ideea.

Chiar trebuie să ţii minte asta, a zis Patrice. Croiala personalizată schimbă multe. Nicio femeie n-ar trebui s-o neglijeze.

Puteam deja să spun că-i plăcea să dea sfaturi, să arate cât de mondenă şi de inteligentă era. Fapt care m-ar fi enervat daca n-ar fi fost atât de evident că avea dreptate. Oftând,m-am apucat din nou de treabă, străduindu-mă să-mi netezesc părul sub bentiţă. Cu siguranţă, aveam să-l întâlnesc pe Lucas în- un un moment al zilei sau altul şi voiam să arăt cât mai bine, sau cel puţin atât de bine cât se putea în uniforma aia idioată.

Ne-am luat orarele stând la o coadă imensă în holul cel mare, unde ne-au fost înmânate foi de hârtie, întocmai cum se procedase probabil şi cu o sută de ani în urmă. Mulţimea elevilor nu era atât de gălăgioasă cum ar fi fost la vechea mea şcoală. Toată lumea părea să înţeleagă că aşa era obiceiul.

Poate că liniştea nu era decât o iluzie. Tulburarea mea părea să-nghită sunetele, să estompeze totul, până când am început să mă-ndoiesc că s-ar fi găsit cineva care să poată măcar să m-audă dacă aş fi ţipat.

Patrice a rămas la început lângă mine, dar numai fiindcă prima noastră oră coincidea, fiind istoria Americii, predată de mama. Dintre părinţii mei, numai ea avea să-mi fie profesoară; în locul cursului de biologie predat de tata, urma să fac chimie, cu un oarecare profesor Iwerebon. Mă simţeam stânjenită mergând alături de Patrice fară să ne spunem nimic, dar pur şi simplu n-aveam de ales — până când l-am zărit pe Lucas, în timp ce soarele strecurat prin geamurile de sticlă mată ale coridoarelor îi preschimba părul castaniu-auriu în bronz. La început am crezut că ne

văzuse, pe Patrice şi pe mine, dar el şi-a continuat drumul fară să se oprească.

Am zâmbit.

— Te prind din urmă mai târziu, OK? i-am spus lui Patrice, îndepărtându-mă deja de ea în grabă.

A ridicat din umeri, uitându-se după alte prietene, cărora să li se alăture.

— Lucas! l-am strigat eu.

N-a părut să m-audă. Nu voiam să zbier după el, aşa că am făcut câţiva paşi în fugă, să-l ajung din urmă. Se îndrepta în ; direcţia opusă — după toate aparenţele, nu către clasa mamei — şi voiam să exclud riscul unei întârzieri.

Lucas! am repetat, ceva mai tare.

Şi-a întors capul numai atât cât era necesar ca să mă zărească, apoi s-a uitat în jur, la elevii din apropiere, ca şi cum s-ar fi temut să nu tragă cineva cu urechea.

- Salut!

Unde era apărătorul meu din pădure? Tipul care stătea în faţa mea nu se purta ca şi cum ar fi vrut să-mi poarte de grijă; se purta ca şi cum nu m-ar fi cunoscut. Dar mă cunoştea, nu-i asa? Statuserăm de vorbă în pădure — când încercase să-mi salveze viaţa, iar eu îl răsplătisem cerându-i să tacă din gură. Simplul fapt că eu luasem cele petrecute drept un început nu însemna că el era de aceeaşi părere.

De fapt, după toate aparenţele, părerea lui era cu siguranta altaa. A-ntors capul pentru o singură clipă, apoi mi-a adresat o scurtă fluturare de mână şi o înclinare a capului — aşa cum saluţi o cunoştinţă întâmplătoare. Pe urmă şi-a văzut de drum până ce s-a pierdut în mulţime.

Asta era... respingere categorică. M-am întrebat cum era cu putinţă să-i înţeleg pe băieţi chiar mai puţin decât

crezusem.

Toaleta fetelor de la etajul acela se afla în apropiere, aşa că am reuşit să mă reped într-o cabină şi să mă adun, în loc să izbucnesc în lacrimi. Unde greşisem? în ciuda faptului că prima noastră întâlnire fusese ciudată, conversaţia mea cu Lucas se dovedise tot atât de intimă ca aceea pe care aş fi avut-o cu cei mai buni prieteni. Poată că erau o grămadă de lucruri pe care nu le ştiam despre băieţi, dar fusesem sigură că legătura dintre noi era reală. Mă înşelasem. Eram din nou singură la Evernight şi mi se părea chiar mai rău decât înainte.

In cele din urmă, când m-am liniştit, m-am grăbit către clasa mamei, abia reuşind să nu întârzii. Ea mi-a aruncat o privire şi eu am ridicat din umeri în timp ce mă lăsam să cad într-o bancă de pe ultimul rând. A intrat repede din modul mamă în modul profesor.

– Ei, cine-mi poate vorbi despre Revoluţia Americană?

Şi-a lipit palmele, plimbându-şi privirea întrebătoare prin încăpere. M-am lăsat să alunec în jos pe scaun, deşi ştiam că n-avea să mă-ntrebe pe mine prima. Voiam să fiu sigură că-şi dădea seama cum mă simţeam în privinţa asta. Un tip care stătea alături de mine a ridicat mâna, salvându-ne pe toţi ceilalţi. Mama a zâmbit uşor.

– Eşti domnul...

– More. Balthazar More.

Primul lucru pe care l-am înţeles în ceea ce-1 privea a fost că arăta ca un tip care putea într-adevăr să se numească „Balthazar” fară să fie luat tot timpul în râs. Purtat de el, numele suna bine. Părea încrezător în sine, fară să-i pese ce l-ar fi putut întreba mama, dar nu într-un stil enervant, ca majoritatea băieţilor din sală. Sigur de sine, atât şi nimic mai mult.

— Ei bine, domnule More, dacă ar trebui să prezinţi un rezumat al cauzelor Revoluţiei Americane, cum l-ai formula?

— Taxele împovărătoare impuse de Parlamentul Angliei au fost picătura care a făcut să se verse paharul.

Vorbea cu uşurinţă, aproape alene. Era voinic şi lat în umeri, într-o asemenea măsură încât abia încăpea în banca de lemn, de modă veche. Poziţia lui transforma dificultatea în graţie, ca şi cum ar fi preferat oricând să se tolănească decât să stea cu spatele drept.

— Bineînţeles că oamenii îşi faceau deopotrivă griji şi pentru libertăţile politice şi religioase, a adăugat el.

Mama a ridicat din sprânceană:

— Dumnezeu şi politica au aşadar putere, dar, ca întotdeauna, la conducerea lumii sunt banii. în sală s-au auzit slab rasete. Acum cincizeci de ani, niciun profesor dintr-o şcoală americană n-ar fi pomenit de taxe. Acum o sută de ani, toată conversaţia asta ar fi fost despre religie. Acum o sută cincizeci i de ani, răspunsul ar fi depins de locul unde trăiaţi. în nord, vi s-ar fi vorbit despre libertatea politică. Iar în sud, despre libertatea economică — care era, fireşte, imposibilă fară sclavie. Patrice a scos un sunet necuviincios. Iar în Marea Britanie se găseau, bineînţeles, cei care ar fi descris Statele Unite ale Americii ca pe un experiment intelectual bizar, pe cale să sară-n aer.

De data asta s-au auzit mai multe râsete şi mi-am dat seama că mama câştigase deja întreaga clasă. Până şi Balthazar îi zambea pe jumătate, într-un fel care aproape că mă facea să-l dau uitării pe Lucas.

Nu cu adevărat. Dar era o privelişte plăcută, cu zâmbetul lui leneş.

Şi, mai presus de orice, asta e ceea ce vreau să înţelepţi

despre istorie.

Mama şi-a suflecat mânecile cardiganului în timp ce scria pe tablă: *Evoluţia interpretărilor.*

Ideile oamenilor despre trecut se modifică în aceeaşi masură în care o fac cele despre prezent. Imaginea din oglinda retrovizoare se schimbă în fiecare secundă. Ca să înţelegeţi istoria, nu e de-ajuns să cunoaşteţi datele, numele oamenilor si ale locurilor; sunt convinsă că pe acestea mulţi dintre voi le deja. Trebuie să-nţelegeţi toate interpretările diferite pe care le au primit evenimentele istorice de-a lungul secolelor;
e singurul mod în care veţi obţine o perspectivă capabilă să treacă testul timpului. Iată aspectul asupra căruia ne vom concentra o mare parte a energiei în acest an.

Toţi s-au aplecat în faţă, şi-au deschis caietele şi şi-au ridicat ochii spre mama, absorbiţi pe de-a-ntregul. Atunci mi-am dat seama că probabil ar fi trebuit să-ncep să iau şi eu notiţe. Mama mă iubea foarte mult, dar avea să mă pice la examen la fel de repede ca pe oricine altcineva din clasă.

Ora a zburat, cu elevii punând întrebări, evident testând-o pe mama şi plăcându-le ce descopereau. Stilourile scârţâiau, înşirând notiţele mai repede decât aş fi crezut că se putea scrie, şi am avut nu numai o dată impresia că degetele o să-mi fie cuprinse de crampe. Nu-mi dădusem seama cât de competitivi aveau să fie elevii. Nu, nu e tocmai aşa — era evident că le plăcea competiţia în privinţa hainelor, a obiectelor posedate şi a intereselor romantice. Că aerul din jurul lor vibra de voracitate. Dar nu realizasem că puteau fi competitivi şi în privinţa învăţăturii. La Evernight nu conta despre ce era vorba, toţi voiau să fie cei mai buni în tot ceea ce faceau.

Aşa că, înţelegeţi, nu exista nicio constrângere.

— Mama ta e fantastică, a izbucnit Patrice când mergeam pe coridor, după încheierea orei. Vede întregul tablou, înţelegi? Nu priveşte lumea doar prin ferestruica ei. Atât de puţini oameni sunt în stare de asta!

— Da. Adică — mă străduiesc să fiu ca ea. într-o bună zi.

în clipa aceea, de după colţ a apărut Courtney. Părul ei blond era ridicat, bine strâns într-o coadă de cal, ceea ce-i ar- cuia sprâncenele într-o expresie încă şi mai dispreţuitoare. Patrice s-a crispat; după toate aparenţele, noua ei decizie de a mă accepta nu mergea atât de departe încât să-mi ia apărarea în faţa lui Courtney. M-am încordat pregătindu-mă pentru remarca sarcastică a acesteia din urmă. însă mi-a adresat un soi de zâmbet, şi aş fi putut spune că, după părerea ei, mă trata mai frumos decât aş fi meritat.

— Petrecere săptămâna asta, a zis. Sâmbătă. Lângă lac. La 0 oră după stingere.

— Desigur.

Patrice s-a mulţumit să ridice dintr-un singur umăr, ca şi cum nici nu s-ar fi putut sinchisi mai puţin fiindcă fusese invitată la, probabil, cea mai tare petrecere dată la Evernight în anotimpul acela, cel puţin până la Balul Toamnei. Sau o reuniune dansantă oficială nu erau super? Mama şi tata îmi creaseră impresia că reprezenta cel mai important eveniment al anului, însă ideile lor despre Evernight erau deja suspecte.

Curiozitatea în privinţa balurilor şi a mondenităţii lor, sau a lipsei acesteia, mă împiedicase să-i dau şi eu un răspuns lui Courtney. Ea mi-a aruncat o privire aspră, evident enervată fiindcă n-o copleşisem cu mulţumiri.

— Ei bine?

Dacă aş fi fost mai curajoasă, i-aş fi spus că era snoabă şi

plictisitoare şi că aveam de făcut lucruri mai bune decât să vin la petrecerea ei. însă n-am reuşit să articulez decât:

Ăăă, da. Super. O să fie super.

Patrice m-a înghiontit, în vreme ce Courtney se îndepărta agale, cu coada blondă de cal legănându-i-se la spate.

Vezi? Ţi-am spus eu. Lumea o să te accepte pentru că esti ... ei bine, pentru că eşti fiica lor.

Ce hal de ratat trebuia să fii ca să-ţi câştigi popularitatea în liceu pe seama părinţilor tăi? Cu toate astea, nu-mi puteam permite să strâmb din nas când eram acceptată, indiferent care ar fi fost motivele.

– Dar ce fel de petrecere o să fie? Adică, afară? Noaptea?

– Ai mai fost la petreceri până acum, nu?

Uneori Patrice nu părea nicidecum mai amabilă decât Courtney.

– Sigur c-am fost.

Puneam la socoteală petrecerile date la propriile mele zile de naştere, când eram copil, dar ea n-avea de unde să ştie.

– Mă întrebam doar dacă... n-o să fie *băutură,* nu-i aşa?

Patrice a râs, ca şi cum aş fi spus ceva caraghios.

– Oh, Bianca, maturizează-te.

S-a îndreptat către bibliotecă, şi am avut impresia că nu eram invitată s-o însoţesc. Aşa că am plecat singură spre camera noastră.

Părinţii mei sunt totuşi extraordinari, *m-am gândit.* Oare chestia asta sare peste o generaţie?

Mama şi tata spuseseră că totul avea să intre curând într-un tipar şi că Evernight o să-mi placă pe urmă mai mult. Ei bine, după o săptămână ştiam că avuseseră dreptate numai în privinţa primei jumătăţi.

Orele de clasă erau OK, în marea lor majoritate. Mama

făcuse o referire la faptul că eram fiica ei şi adăugase:

– Nici eu şi nici Bianca nu vom mai menţiona asta vreodată. Şi n-ar trebui s-o faceţi nici voi.

Au râs cu toţii; mama îi făcuse să-i mănânce din palmă. Cum reuşea? Şi de ce nu mă-nvăţase cum s-o fac şi eu?

Am avut nevoie de ceva timp ca să mă obişnuiesc cu ceilalţi profesori şi îmi lipseau familiaritatea şi prietenia din vechea mea şcoală. Profesorii erau aici impozanţi şi puternici şi era de neconceput să nu îndeplineşti înaltele lor aşteptări. O viaţă întreagă petrecută în bibliotecă, ascunzându-mă de lume, mă pregătise pentru muncă şi îi acordam studiului mai mult timp decât oricând altcândva. Singurul obiect care mă deranja era engleza, fiindcă îl preda doamna Bethany. Avea ceva — poate pur şi simplu ţinuta sau stilul de a-şi lăsa capul pe o parte înainte de a răspunde cineva la o întrebare în clasa — care, ei bine, era intimidant.

însă învăţătura n-avea să fie o problemă. De atâta lucru reuşisem să-mi dau deja seama. Viaţa mea socială era însă o altă poveste.

Courtney şi ceilalţi elevi de la Evernight ajunseseră la concluzia că nu eram de dispreţuit; părinţii mei pe placul tuturor îmi câştigaseră dreptul de a fi ignorată fară riscuri, dar asta era tot. In acelaşi timp, elevii primiţi ca urmare a „noii politici de admitere” mă priveau cu suspiciune. Eram colegă de cameră cu Patrice, ceea ce după toate aparenţele reprezenta un motiv suficient ca să presupună că n-aveam să mă întorc împotriva ei şi a prietenilor ei. Clicile se formaseră într-o singură zi şi eu eram prinsă exact la mijloc.

Singura altă „paria” de care mă apropiasem cât de cât era Raquel Vargas, fata tunsă scurt. Intr-o dimineaţă, ne chinui-

seram cu tema de la trigonometrie, dar asta era aproape tot in privinţa contactului social. Am simţit că Raquel nu-şi facea prieteni cu uşurinţă; părea singuratică, dar închisă în ea insaşi. Nu era chiar foarte diferită de mine, însă se afla cumva intr- o stare şi mai mizerabilă.

Ceilalţi elevi aveau grijă de asta.

– Un pulover negru, nişte pantaloni negri, a lălăit Courtney într-o zi, când mergea agale, trecând pe lângă Raquel. Şi o brăţară stupidă. Şi pariez c-o să le vedem şi mâine.

– Ştii, a ripostat Raquel, nu-şi permite toată lumea să-şi cumpere uniforma în toate versiunile.

– Nu, cred că nu, a zis Erich, un tip care îşi petrecea o grămadă de timp cu Courtney. Avea părul negru şi o faţă subţire, ascuţită. Numai oamenii care au într-adevăr ce căuta aici.

Courtney şi prietenele ei au râs. Raquel s-a înnegrit la faţă, dar s-a îndepărtat pur şi simplu furioasă de ei în timp ce râsetele se înteţeau. Când a trecut pe lângă mine, ochii ni s-au întâlnit. Am încercat să-i arăt, fară cuvinte, că îmi părea rău pentru ea, dar am avut impresia asta n-am reuşit decât s-o înfurii mai tare. Se părea că mila altora nu-i era de cine ştie ce folos.

Simţeam că, dacă ne-am fi întâlnit în altă parte, eu şi Raquel am fi descoperit că aveam multe în comun. Dar, oricât de rău mi-ar fi părut pentru ea, nu eram sigură c-aveam nevoie să-mi petrec timpul în compania cuiva şi mai deprimat decât mine.

Cred că, în ciuda a toate, eu una aş fi fost pe jumătate mai puţin deprimată dacă aş fi reuşit să pricep ce se întâmplase între mine şi Lucas.

Eram împreună în clasa de chimie a profesorului Iwerebon, dar stăteam în capete opuse ale încăperii. în

fiecare clipă când nu mă străduiam să traduc cuvintele rostite de profesor cu un puternic accent nigerian, îl urmăream pe furiş pe Lucas. El nu-mi întâlnea privirea înainte sau după oră şi nu-mi vorbea niciodată. Cel mai ciudat lucru în privinţa lui era că nu se sfia nici pe departe să stea de vorbă cu oricine altcineva. Se grăbea sa reducă la tăcere pe oricine i se părea arogant, snob sau supărător — pe scurt, pe oricine se încadra în „tipul Evernight”, absolut oricând.

De pildă, într-o zi, pe pajişte, doi băieţi au început să râdă cand o fată — *nu* de tip Evernight — şi-a scăpat rucsacul şi aproape că s-a împiedicat de el. Lucas, care se plimba tacticos chiar prin spatele lor, a spus:

– E o ironie.

- Ce? Erich era unul dintre tipii care râdeau. Că-n şcoala asta sunt primiţi acum rataţii desăvârşiţi?

Fata care-şi scăpase rucsacul a roşit.

- Chiar dacă ar fi adevărat, n-ar fi asta ironia, a subliniat Lucas. Ironie e contrastul dintre ce se spune şi ce se-ntâmplă.

Erich s-a strâmbat.

- Despre ce vorbeşti?

Ai râs de ea că s-a împiedicat, chiar înainte de a cădea tu pe burtă.

N-am reuşit să văd exact cum l-a trântit Lucas pe Erich, dar am ştiut că o făcuse chiar înainte de a se prăvăli cel de-al doilea pe iarbă, cu braţele şi picioarele întinse. Câţiva elevi au ras dar majoritatea prietenilor lui Courtney s-au uitat urât la Lucas, de parcă ar fi făcut ceva rău luând partea fetei.

Vezi, asta e ironia, e zis Lucas, fară să se oprească în loc.

Dacă aş fi avut ocazia, i-aş fi spus că, după părerea mea,

facuse
exact ce trebuia şi nu mi-ar fi păsat dacă m-ar fi văzut Erich şi Courtney şi ceilalţi tipi. însă ocazia nu s-a ivit. Lucas a trecut pe lângă mine de parcă aş fi fost invizibilă.

Erich îl ura pe Lucas. Courtney îl ura pe Lucas. Patrice îl ura pe Lucas. Din câte îmi dădeam seama, realmente toată lumea de la Academia Evernight îl ura pe Lucas, cu excepţia
tontălăului cu înfăţişare de surfer pe care-1 remarcasem în prima zi — şi a mea. OK, Lucas *era* un soi de tip care caută necazurile cu lumânarea, dar îl consideram curajos şi sincer, două calităţi pe care ar fi trebuit să le aibă mai mulţi din şcoală.

însă se părea că eram nevoită să-l admir pe Lucas de la distanţă. Deocamdată, continuam să fiu singură.

— încă nu eşti gata?

Patrice era aplecată peste pervazul ferestrei noastre. Noaptea îi scotea în evidenţă trupul zvelt, graţios, chiar şi când se pregătea să sară pe cea mai apropiată creangă de copac. Monitorii se vor întoarce în curând.

Pe coridoarele Academiei Evernight patrulau monitori în fiecare noapte. Părinţii mei erau singurii profesori pe care nu-i văzusem la pândă pe holuri, aşteptând să se năpustească asupra oricui încălca regulile. Era un motiv bun să plecăm cât se mai putea, dar eu mă tot străduiam să mă aranjez, cu ochii în oglindă.

„Aranjare” era cuvântul potrivit. în pantaloni strâmţi şi cu un pulover de un roz pal, care-i facea pielea să strălucească, Patrice arăta şic fără niciun efort. Eu, pe de altă parte, încercam să-mi fac jeanşii şi un tricou negru să

arate bine. Fără prea mare succes, aş putea adăuga.

— Bianca, haide! Patrice ajunsese la capătul răbdării. Eu plec acum. Vii cu mine sau nu vii?

— Vin.

Oricum, ce importanţă avea cum arătam? Mă duceam la petrecerea aia numai fiindcă n-avusesem curaj să refuz.

Patrice a sărit pe o creangă şi apoi pe pământ, controlân-du-şi aterizarea ca o gimnastă la coborârea de pe paralelele Inegale. Am reuşit s-o urmez, iar scoarţa copacului mi-a zgâriat pielea. Teama că vom fi descoperite mă facea extrem de constientă de toate zgomotele din jur: râsete în camera cuiva, primele frunze căzute foşnind pe pământ, ţipătul unei alte bufniţe la vânătoare.

Aerul nopţii era destul de rece ca să mă facă să tremur cand traversam pajiştea, alergând către pădure. Patrice reusea sa treacă prin tufişuri fară să facă absolut niciun zgomot, un talent pentru care o invidiam. Poate că într-o bună zi aveam, să-mi pot coordona la fel de bine mişcările, dar era greu de crezut.

Am văzut în sfârşit lumina focului. Făcuseră un foc de tabara pe malul lacului, destul de mic ca să nu atragă atenţia şi diestul de mare ca să dea căldură şi să împrăştie o lumină stranie, pâlpâitoare. Elevii erau îngrămădiţi unii în alţii, ici şi colo, aplecându-se ca să vorbească în şoaptă sau ca să râdă. M am întrebat dacă acela era râsul pe care-l auzisem în noaptea picnicului. La prima vedere, păreau la fel ca orice alt grup de adolescenţi, pierzându-şi vremea împreună — dar în aer era o energie care-mi ascuţea simţurile, adăuga încordare în miscarile tuturor şi cruzime majorităţii zâmbetelor. Mi-am amintit la ce mă gândisem când dădusem de Lucas în pădure, in timpui primei noastre întâlniri, înspăimântătoare; uneori , cand te uiţi la anumiţi

oameni, întrezăreşti dincolo de suprafaţă ceva uşor sălbatic. Simţeam sălbăticia aceea acolo.

Muzica se revărsa dintr-un aparat de radio, parcă hipnotica, lină. Cântăreţul nu-mi era cunoscut; versurile nu erau în engleza. Patrice a părut să se topească aproape imediat în cercul prietenilor ei, ceea ce m-alăsat singură, întrebându-mă ce sa fac cu mâinile.

în buzunare? Nu, arată stupid. în şolduri? Cum, de parcă m-ar fi înfuriat ceva ? Nu. OK, până şi gândul la aşa ceva e un eşec.

– Salutare, a zis Balthazar.

Nu-l văzusem, venise din spatele meu. Purta un blazer negru, din piele de căprioară, şi ţinea o sticlă în mână. Focul îi dezvăluia faţa într-o lumină caldă; avea părul buclat, maxilarul puternic, fruntea proeminentă. Părea un tip dur, un boxer, un individ care ripostează mai repede cu un pumn decât cu o glumă. însă ochii îl faceau accesibil şi chiar sexy, întrucât găseai în ei inteligenţă şi umor. N-avea cruzime în zâmbet.

– Vrei o bere? încă mai este, a mai rămas.

– E OK.

Ştia fară-ndoială că roşeam, chiar şi în întuneric.

– N-am, ăăă, vârsta legală.

*Vârsta legală?* De parcă i-ar fi păsat cuiva de asta. Aş fi putut pur şi simplu să-mi scriu CIUDATĂ pe frunte şi să nu mai irosesc timpul nimănui.

Balthazar a zâmbit, dar nu ca şi cum m-ar fi luat în râs.

– Ştii, pe vremuri copiii beau vin la cină, alături de părinţii lor. Iar doctorii le sfatuiau pe femeile ai căror prunci nu sugeau bine să le dea puţină bere ca supliment de hrană.

– Aşa era pe-atunci, acum e altfel.

– Sună destul de corect.

Nu m-a presat cu insistenţe şi mi-am dat seama că nu era beat nici cât negru sub unghie. Am început să mă relaxez. Balthazar avea darul de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor, în ciuda staturii lui şi a puterii sale evidente.

— Am vrut să te salut încă din prima zi.

— Serios?

Speram că nu avusesem vocea piţigăiată.

- Te previn, urmăresc ceva.

Probabil că mi-a studiat bine expresia feţei, fiindcă a început să râdă, un sunet adânc, bubuitor.

Mama ta a spus că ţi-a mai fost profesoară, aşa că aş vrea câteva indicii, ca s-o pot citi. Trebuie să aflu secretele profesorilor mei, corect?

Am decis că pe mama n-ar fi deranjat-o dacă-i spuneam..

Trebuie s-o urmăreşti ca să vezi când se saltă de pe călcaie

- Se saltă?

Da. De obicei înseamnă că o entuziasmează ceva, că o intereseaza, înţelegi? Şi, dacă o interesează pe ea, e de părere ca trebuie să te intereseze şi pe tine.

- Ceea ce înseamnă c-o să apară într-un test.

Te-ai prins.

A râs din nou; avea în bărbie o gropiţă care-l facea să pară aproape jucăuş.

Şi, aproape simţind că-l trădam pe Lucas, am remarcat ce i chipes părea, dar mi-ar fi fost imposibil să n-o fac. Judecând dupa felul în care mă ignorase în ultima săptămână, nu eram sigura că Lucas avea vreun drept să-i fiu loială. în plus, mă simteam bine când îmi dădea atenţie un tip superb.

Balthazar a venit puţin mai aproape.

Sunt pe cale să mă bucur că ne-am cunoscut. Pot spune.

I-am întors zâmbetul şi, preţ de trei secunde întregi, am avut impresia că petrecerea o să fie amuzantă. Atunci şi-a facut apariţia Courtney. Purta o fustă neagră, despicată într-adevar
până foarte sus, şi o bluză albă, cu un decolteu foarte adânc. N-avea pieptul foarte bogat, dar compensa asta nepurtand sutien, fapt acum extrem de evident.

— Balthazar. îmi pare atât de bine c-am reuşit să ne întâlnim!

— Uite că ne-am întâlnit!

Prezenţa ei părea să-l încânte chiar mai puţin decât pe mine. Courtney a părut să nu priceapă, sau a ignorat faptul.

— Parc-ar fi trecut ere de când am fost împreună. Prea mult. Ultima oară ne-am văzut la Londra, nu?

— La St. Petersburg, a corectat-o el.

Ar fi putut s-arunce numele oraşului ca pe un pahar de hârtie. Părea destul de curajos şi de versat ca să traverseze oceanele fară să se răzgândească.

Mâinile lui Courtney i-au netezit pieptul blazerului, conturându-i trupul puternic cu mişcarea degetelor. Atunci am invidiat-o — nu pentru înfăţişarea de vedetă sau pentru călătoriile pe continent, ci pentru cutezanţa ei. Dacă aş fi fost măcar pe jumătate atât de curajoasă cu Lucas în pădure, dacă aş fi fost în stare să-l ating sau să folosesc comentariul „fată bună” pe care-l rostise ca pe o ocazie de flirt, poate că acum nu s-ar mai fi purtat de parcă am fi fost străini. Vocea lui Courtney s-a strecurat în fantezia mea.

— De fapt, nu faci nimic aici, nu-i aşa, Balthazar?

— Stăteam de vorbă cu Bianca.

Courtney m-a privit peste umăr; părul lung şi blond îi cădea liber până la talie şi s-a vălurit la zvâcnirea capului.

— Ai ceva interesant de dezvăluit, Bianca?

— Păi...

*Ce-arfi trebuit să spun* ? Orice ar fi fost mai bine-venit decât ceea ce am spus:

— Ăăă, nu.

— Atunci nu te deranjează dacă lipsim câteva clipe, nu-i aşa?

A-nceput să-l tragă pe Balthazar după ea fară s-aştepte vreun răspuns. El mi-a aruncat o privire, şi am ştiu că s-ar fi oprit dacă aş fi spus măcar un singur cuvânt. Dar am stat pur si simplu acolo, neajutorată, privind cum se îndepărtau.

Doi oameni au chicotit. M-am întors într-o parte, l-am vazut pe Erich şi, în ciuda umbrelor schimbătoare aruncate de foc, am fost foarte sigură că mă arăta cu degetul.

M-am furişat mai departe de foc, vrând doar să stau undeva, deoparte, până când aş fi putut să pun mâna pe Patrice sau pe altcineva care trecea drept o figură prietenoasă. însă cu fiecare pas care mă îndepărta de ceilalţi mă simţeam mai bine şi, înainte de a-mi da seama, deja plecam.

Dacă nu ne-am fi furişat afară după ora stingerii, aş fi alergat drept la uşă şi apoi sus, în camera mea. însă mi-am amintit la timp de statutul meu de infractoare şi m-am oprit. Am luat-o în schimb spre vest, către pavilionul de pe pajişte, ca să m-adun şi să-mi fac apoi un plan de întoarcere.

Cand urcam treptele, am văzut pe cineva stând acolo. însă
la început n-am reuşit să recunosc persoana respectivă — oricine ar fi fost, ţinea un binoclu la ochi. Dar, când razele de luna i-au luminat părul de bronz, am ştiut.

Lucas?

Salutare, Bianca. A avut nevoie de câteva secunde ca

lase binoclul în jos şi să-mi zâmbească. Frumoasă noapte pentru o petrecere.

M-am holbat la binoclu.

- Ce faci?

- Ce ai impresia că fac? Spionez petrecerea.

Ura aproape la fel de tăios cum fusese pe coridor — până cand s-a uitat mai bine la faţa mea. Probabil că încă arătam jalnic, fiindcă m-a întrebat, cu voce mai blândă:

— Eşti OK?

— Sunt bine. Sunt o ratată, dar mă simt bine.

Lucas a râs.

— Te-am văzut plecând de-acolo în grabă. Te-a supărat cineva?

— Nu. Nu cu adevărat. Numai că totul părea... ameninţător, cred. Ştii cum mă simt printre străini.

— Bravo! Nu era interesant pentru tine.

— Serios?

M-am uitat lung la binoclu. Numai cineva cu o vedere nocturnă foarte bună putea zări ceva folosindu-l, deşi am presupus că lumina focului de tabără era de ajutor.

— De ce spionezi petrecerea?

— Ca să văd dacă se-mbată cineva sau devine neglijent, ori dacă pleacă singur.

— Ce, acum eşti monitorul de culoar al doamnei Bethany?

— Greu de crezut.

Lucas a lăsat binoclul în jos. Era îmbrăcat ca să se piardă în întuneric — pantaloni negri şi un tricou cu mâneci lungi, tot negru, care-i contura muşchii braţelor şi ai pieptului. Era mai vânos decât Balthazar, dar şi mai scund.

— Mă întrebam pur şi simplu ce fac tipii ăştia când nu-i terorizează pe alţii, nu se dichisesc şi nu linguşesc. S-ar părea că nu le rămâne prea mult timp pentru altceva. M-a

măsurat cu privirea. S-ar părea că ţie-ţi plac destul de mult.
— Ce?
A ridicat din umeri.
— îţi petreci mereu timpul în mijlocul lor.
— Nu-i adevărat. Patrice e colega mea de cameră, aşa că trebuie să-mi petrec timpul cu ea, şi prietenii ei vin la ea tot timpul şi n-am cum să-i evit. Adică, vreo doi sunt OK, dar cei mai mulţi mă sperie de moarte.
— Niciunul nu e OK. Poţi să-mi acorzi încredere în privinţa asta.
M-am gândit că l-aş fi putut contrazice în privinţa lui Ballthazar, dar nu voiam să vorbesc despre el tocmai atunci. Mi-am dat seama şi că Lucas mă silea să intru în defensivă şi că n-avea dreptul s-o facă.
— Stai o clipă, de-asta te porţi atât de rece cu mine? De ce te porţi ca şi cum nu ne-am cunoaşte?
— Dacă gaşca lor îşi înfige ghearele în tine — într-o fată dulce ca tine —, nu vreau să fiu silit să privesc. Nu şi dacă nu pot face nimic în privinţa asta.
Profunzimea sentimentului din vocea lui m-a făcut să tre- •..II . Eram încă la câţiva paşi distanţă unul de altul, dar aveam impresia că nu mai fusesem niciodată atât de aproape de cineva.
— Când te-am văzut fugind de-acolo, mi-am dat seama ca încă mai ai o şansă.
— Crede-mă, nu fac parte din grupul ăla, i-am spus. Cred ca m-au chemat la petrecere numai ca să râdă de mine. Şi m am dus numai pentru că... ei bine, trebuie să cunosc şi eu pe *cineva* aici. Tu erai singurul meu prieten şi credeam că le am pierdut.
Lucas şi-a împreunat mâinile în jurul unuia dintre ornamentele pavilionului şi eu am făcut acelaşi lucru, aşa că

acum stateam alături. Ne împleteam amândoi cu dantelăria de lemn, ca iedera.

– Ţi-am rănit sentimentele, nu-i aşa?

Am recunoscut, cu voce pierită.

– într-un fel, ai facut-o. Adică... ştiu că nu ne-am vorbit decât o singură dată...

– Dar a însemnat ceva pentru tine. Ochii ni s-au întâlnit pentru o singură clipă. Şi pentru mine a însemnat. Pur şi simplu, nu mi-am dat seama... Ei, am crezut c-am fost numai eu.

Lucas nu-şi dăduse seama că şi el era pe placul meu? N-aveam să-i înţeleg niciodată pe bărbaţi.

– Am venit să-ţi vorbesc în prima zi de curs.

– Da, şi chiar înainte de asta mergeai şi vorbeai cu Patrice Deveraux, care a devenit probabil una de-a lor imediat ce a ajuns aici. Cei ca ea şi cei ca mine — s-o recunoaştem, nu ne potrivim. Chipul lui a căpătat pentru o clipă o înfăţişare neplăcută. Mi-ai spus că abia dacă vorbeşti vreodată cu persoane necunoscute, de aceea mi-am închipuit că sunteţi prietene foarte bune.

– E colega mea de cameră. Trebuie să reuşesc cumva să stau de vorbă cu ea ca să mă descurc în decursul zilei.

– OK, am înţeles greşit. îmi pare rău.

Simţeam că era vorba de mai mult de-atât. Insă Lucas părea să regrete sincer că se grăbise cu concluziile, ceea ce-mi era de-ajuns. Protectorul meu veghease tot timpul asupra mea, chiar dacă eu n-o ştiusem. înţelegerea adevărului mi-a dat o senzaţie de căldură, de parcă mi s-ar fi aruncat pe umeri o haină lungă, ca să mă apere de frig şi de umezeală.

Tăcerea dintre noi s-a prelungit, dar nu era stânjenitoare. Există oameni alături de care poţi să taci, fară să simţi

nevoia să umpli golul cu vorbe fară sens. Nu ajunsesem să mă apropii atât de tare decât de două persoane din oraşul meu de baştină şi mă gândisem întotdeauna că pentru asta era nevoie de ani. Cu Lucas ajunsesem deja acolo.

Mi-am adus aminte de cutezanţa lui Courtney şi m-am hotărât să am măcar jumătate din curajul ei. Deşi nu mă pricepusem niciodată să fac conversaţie, aveam să încerc.

Te-nţelegi bine cu colegul de cameră?

-Cu Vic? Lucas a zâmbit puţin. Pentru un coleg de camera e destul de bun. Orb la toate, în cea mai mare parte a timpului. Bleg. Dar e un tip OK.

Cuvântul *bleg* m-a făcut să mă gândesc că ştiam despre cine era vorba.

Vic e tipul care poartă uneori cămăşi hawaiiene pe sub blazer?

- Chiar el.

Nu ne-am vorbit niciodată, dar pare amuzant.

Este. Poate-o să ne întâlnim cu toţii la un moment dat.

Ar fi frumos, dar... aş prefera să-mi petrec timpul numai cu tine, m-am aventurat eu, cu inima înteţindu-şi bătăile.

Ochii ni s-au întâlnit şi am simţit că trecusem dincolo de o anumită linie. Era rău sau era bine?

Am putea... dar...

De ce ezita Lucas?

Bianca, sper că suntem prieteni. îmi placi. Dar pentru tine nu e o idee bună să-ţi petreci prea mult timp cu mine. Ai vazut că nu sunt tocmai cel mai popular tip din campus. Nu sunt aici ca să-mi fac prieteni.

Atunci de ce, ca să-ţi faci duşmani? După cum te baţi uneori cu Erich, s-ar zice că aşa e.

Ai prefera să fiu prieten cu Erich?

Erich era un nemernic clasa-ntâi şi o ştiam amândoi.

Nu, sigur că nu. Tocmai am avut un soi de, ei bine, confruntare. Adică, îi urăşti într-adevăr chiar atât de mult pe
tipii ăştia? Nici mie nu-mi plac, dar tu... e ca şi cum n-ai suporta nici măcar să-i vezi.

— Am încredere în instinctele mele.

în privinţa asta, chiar nu puteam să-l contrazic.

— Sunt oameni pe care nu-i doreşti alături de răul din tine, nu şi dacă poţi împiedica asta.

— Bianca, dacă tu şi cu mine... dacă noi doi...

*Dacă noi doi ce?* Mă puteam gândi la o mulţime de răspunsuri pentru întrebarea asta şi aproape toate îmi plăceau. Ochii ni s-au întâlnit şi ne-am uitat fix unul la celălalt, părându-mi-se cu neputinţă să mă uit în altă parte. Intensitatea privirii lui Lucas era aproape copleşitoare chiar şi când nu se concentra asupra mea, iar atunci când o facea — ca acum, când îmi studia fiecare trăsătură a feţei, cântărindu-şi toate cuvintele pe care mi le adresa înainte de a le rosti — putea să-mi taie răsuflarea.

în cele din urmă, a încheiat:

— N-aş putea suporta să te determine să fii ca ei. Or, în cele din urmă, vor reuşi s-o facă.

Oare mă proteja? Ar fi fost un gest adorabil, dacă n-ar fi fost o nebunie.

— Ştii, nu cred că mă bucur de un credit social pe care l-ai putea distruge.

— Nu fi atât de sigură!

— Nu fi atât de încăpăţânat!

Am păstrat o vreme tăcerea. Lumina lunii se strecura printre frunzele de iederă şi Lucas era destul de aproape ca să-i pot identifica mirosul — ceva între cedru şi pin, ca al pădurii din jur, de parcă ar fi fost o parte a acelui loc întunecat.

— Am stricat cumva totul, nu-i aşa? Lucas părea aproape la fel de timid cum mă simţeam eu. Nu sunt obişnuit cu asta.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

Nu eşti obişnuit să vorbeşti cu fete?

Uitându-mă cum arăta Lucas, mă îndoiam că aşa stăteau lucrurile.

Insă sinceritatea cu care a dat din cap nu putea fi confundata. Scânteierea ştrengărească a ochilor îi dispăruse.

Am petrecut o grămadă de ani mutându-mă. Călătorin dintr-un loc într-altul. Toţi cei de care m-am apropiat — au părut să dispară cu toţii prea repede. Am învăţat să ţin oamenii la distanţă.

îmi dai senzaţia că am fost o proastă fiindcă am avut incredere în tine.

Nu trebuie să simţi asta. E problema mea. Nu-mi place sa devină şi a ta.

întreaga mea viaţă se scursese într-un orăşel şi crezusem întotdeauna că asta înrăutăţea lucrurile când întâlneam oameni străini. însă acum, ascultându-l pe Lucas, înţelegeam că o existenţă rătăcitoare putea să aibă acelaşi efect: te izola, te facea să-ţi interiorizezi gândurile, aşa că apropierea de alţii era cel mai dificil lucru din lume. Poate că nu trebuie să mai ramanem singuri.

N-ai obosit să tot fugi şi să te ascunzi? am întrebat, cu voce înceată. în ceea ce mă priveşte, ştiu că e aşa.

Nu fug şi nu m-ascund, a ripostat Lucas. Pe urmă a tacut o clipă, reconsiderându-şi spusele. Ba da, la naiba!

- Aş putea să mă-nşel.

- Nu te înşeli.

Lucas a continuat să mă privească o vreme şi, tocmai când In. epeam să mă întreb dacă nu cumva fusesem prea

sinceră, a spus:

– N-ar trebui să faci asta.

– Asta?

Inima a-nceput să-mi bată mai repede.

El s-a mulţumit să clatine din cap şi a zâmbit larg. Privirea ştrengărească a reapărut.

– Mai târziu, când o să se complice lucrurile să nu spui că nu te-am prevenit.

– Poate că eu sunt cea complicată.

Zâmbetul lui a devenit mai larg.

– îmi dau seama c-o să avem nevoie de ceva timp ca să punem lucrurile la punct.

îmi plăcea când îmi zâmbea astfel şi speram că vom rămâne agăţaţi de pavilion ore în şir. Insă, chiar în clipa aceea, el şi-a lăsat capul pe-o parte.

– Ai auzit?

– Ce?

Auzisem în depărtare cum uşa de la intrarea în şcoală se deschide în mod repetat; apoi, paşi pe aleea din faţă.

– Ies să strice petrecerea!

– Vai de capul lui Courtney, a zis Lucas. Şi asta ne oferă o şansă să ne strecurăm înăuntru.

Am traversat în fugă pajiştea, ascultând Zgomotele de la spargerea petrecerii şi ne-am adresat unul altuia zâmbete largi când am trecut de uşa din faţă, având drum liber catre casă.

– Pe curând, mi-a şoptit Lucas, dând drumul braţului meu şi pornind-o spre holul lui.

Şi în timp ce alergam către camera mea şi catre patul meu, în urechi continua să-mi răsune un singur cuvânt: *curând.*

## Capitolul 4

Am ajuns in camera mea exact la timp ca sa sar sub paturi, inainte de a  intra Patrice , insotita de directoarea Bethany.           Directoarea se profila pe fundalul coridorului luminat palid, asa că nu-i desluşeam decât silueta.

- Ştii că aici avem nişte reguli, Patrice.

Vocea ei era blândă, dar vorbea, fără nicio îndoială, cu toata seriozitatea. Era mai mult decât intimidantă, şi nici măcar nu eram eu cea pe care o dojenea.

- Ar trebui să-nţelegi că regulile astea trebuie respectate. Nu putem alerga prin ţinut noaptea. Oamenii ar începe să vorbească. Elevii şi-ar pierde controlul. Rezultatul ar putea fi tragic . M-am exprimat limpede?

Patrice a dat din cap şi uşa s-a închis. M-am ridicat în capul oaselor în pat şi am şoptit:

- A fost groaznic?

Nu, doar un dezastru, a bombănit ea, începând să se imbrace.

Ne schimbam hainele în aceeaşi încăpere de mai bine de o saptamână, dar eu continuam să mă simt oarecum jenată.

Ea, nu. S-a holbat la mine în timp ce-şi scotea bluza cu o mişcare bruscă.

– Eşti încă îmbrăcată!

– Ăăă... da.

– Credeam că ai plecat devreme de la petrecere.

– Aşa e. Dar... dar n-am putut să intru imediat înapoi în şcoală. Patrulau. Pe urmă şi-au dat seama unde eraţi voi şi s-au dus într-acolo. Am ajuns aici exact cu trei minute înaintea ta.

A ridicat din umeri, întinzând mâna după cămaşa de noapte. Eu am făcut tot posibilul ca să mă schimb fară să mă mişc de la locul meu. Discuţia se încheiase şi îmi minţisem cu succes colega de cameră, pentru prima oară.

Poate ar fi trebuit să-i spun de ce întârziasem. Probabil că majoritatea fetelor ar fi povestit tuturor, cu entuziasm, despre tipul superb cu care-ncepuseră o relaţie. Dar mie-mi plăcea secretul. Fiindcă nu ştiam decât eu, totul devenea, cumva, cu mult mai special. *Lucas mă găseşte pe placul lui*, *şi el îmi place mie. Mă gândesc că poate-n curând o să fim împreună.*

Ultimul gând ducea probabil lucrurile cam prea departe, am decis în timp ce alunecam din nou sub pătură. Cu toate astea, nu mă puteam abţine. Mintea îmi alerga prea repede ca să pot s-adorm, şi am zâmbit din nou, către faţa de pernă.

E al meu.

– Am auzit că noaptea trecută a fost o petrecere pe cinste, a spus tata, aşezând în faţa mea, pe masă, un hamburger şi cartofi prăjiţi.

– Mmm-hmmm, am răspuns, cu gura plină. Pe urmă mi-am luat seama şi am mormăit: Adică aşa am auzit şi eu.

Mama şi tata au schimbat o privire şi am avut impresia că erau mai degrabă amuzaţi decât furioşi.

Era prima noastră cină săptămânală de duminică. Fiecare secundă în care mă puteam întoarce în apartamentul ocupat de familia mea în incinta şcolii în loc să fiu înconjurată de puştanii ile la Evernight îmi facea bine. Deşi se străduiau să pară nepăsători în privinţa asta, ştiam că părinţii mei îmi simţiseră lipsa exact la fel de mult cum o simţisem şi eu pe-a lor. Din combina stereo se auzea vocea lui Duke Ellington şi, în ciuda interogatori ului părinţilor, în lume totul era iarăşi cum trebuia să fie.

— Lucrurile au scăpat de sub control, nu-i aşa? Mama părea hotărâtă să nu ţină cont că negasem participarea mea. Din câte-am auzit, au fost mai ales bere şi muzică.

— Nu se poate zice că aş şti.

Nu negam în adevăratul sens al cuvântului; vreau să spun ca  nu luasem parte la petrecere decât vreo cincisprezece minute.

Tata a clătinat din cap şi i s-a adresat mamei.

— Nu contează că n-a fost decât bere. Regulile trebuie respectate, Celia. Nu-mi fac griji pentru Bianca, dar unii dintre ceilalţi...

— Nu sunt împotriva regulilor. Dar e firesc ca elevii mai vechi să se revolte ocazional împotriva lor. E mai bine să avem din când în când câteva abateri minore decât un incident major. Mama şi-a întors din nou atenţia către mine. Ca- re i cursul tău preferat până acum?

— Al tău, bineînţeles.

I-am aruncat o privire, întrebându-mă dacă mă credea întradevăr destul de proastă ca să dau un alt răspuns, iar ea a râs.

— în afară de al meu. Şi-a sprijinit bărbia în mână, igno-

rând cu desăvârşire regula fară-coate-pe-masă. Poate engleza? întotdeauna ţi-a plăcut cel mai mult.

— Nu cu doamna Bethany.

Răspunsul nu mi-a atras compătimirea lor.

— Ascultă ce spune. Tata era încruntat şi şi-a pus paharul pe masa veche de stejar trântindu-l prea tare, cu o bufnitură. E o persoană pe care trebuie s-o iei în serios.

Proasto, le e şefă, *m-am gândit eu.* Ce s-ar întâmpla dacă s-ar duce vestea că fiica lor o vorbeşte de rău pe directoarea şcolii ? Ca schimbare, încearcă să te mai gândeşti şi la altcineva în afară de tine.

— O să mă străduiesc mai mult, am promis.

— Ştiu că o s-o faci.

Mama mi-a acoperit mâna cu a ei.

Luni dimineaţă m-am dus la ora de engleză hotărâtă s-o transform într-un nou început. Trecuserăm de curând la studiul mitologiei şi al folclorului, două subiecte care-mi plăcuseră dintotdeauna. Dacă-i puteam dovedi doamnei Bethany priceperea mea într-un domeniu, atunci acela era cel mai potrivit.

Ei bine, după toate aparenţele, n-am fost în stare s-o fac.

— Cred că foarte puţini dintre voi au citit noua noastră temă, a spus ea, în timp ce un teanc de cărţi în ediţie broşată facea ocolul încăperii. Doamna Bethany răspândea întotdeauna un uşor miros de lavandă — feminin, foarte pătrunzător. însă îmi imaginez că, realmente, ştiţi de ea cu toţii.

Cărţile au ajuns pe pupitrul meu şi am luat un exemplar din *Dracula,* romanul lui Bram Stoker. De pe rândul alăturat de pupitre, am auzit-o pe Raquel murmurând:

— Vampiri?

Imediat ce a rostit cuvântul, prin încăpere a părut să se audă pârâitul unui soi de electricitate. Doamna Bethany a izbucnit:

Ai vreo problemă în privinţa acestei teme, domnişoară Vargas?

Ochii i-au scânteiat când şi-a aţintit privirea de pasăre asupra lui Raquel, care arăta de parcă şi-ar fi muşcat bucuroa- i limba înainte de a fi apucat să spună ceva. Singurul ei pulover de uniformă începuse deja să se scămoşeze şi părea uzat In coate.

- Nu, doamnă.

- Ai vorbit ca şi cum ai avea. Te rog, domnişoară Vargas, luminează-ne.

Doamna Bethany şi-a încrucişat braţele la piept, amuzată de indiferent ce glumă punea la cale. Avea unghii groase, cu rizuri bizare.

Dacă toate legendele norvegiene despre monştri urias ţi se par demne de luat în seamă, de ce nu şi romanele despre vampiri?

Indiferent ce ar fi spus Raquel, avea să fie greşit. Avea sa-ncerce să răspundă, iar doamna Bethany urma să respingă orice, şi puteam să continuăm astfel toată ora. Aşa se amuzase directoarea la toate lecţiile de până atunci, găsind pe cineva , pe care să-l chinuiască, de obicei ca să-i distreze pe elevii din familiile puternice pe care le prefera. Pentru mine, cel mai inteligent lucru ar fi fost să tac din gură şi s-o las pe Raquel să fie ţapul ispăşitor ales pentru ziua aceea, dar n-am putut suporta să privesc.

Am ridicat mâna, şovăitoare. Doamna Bethany aproape că nici nu s-a uitat la mine.

— Da, domnişoară Olivier?

— *Dracula* nu e totuşi o carte foarte bună, nu-i aşa?

Toată lumea s-a uitat la mine, şocată că se mai găsise şi altcineva care s-o contrazică pe doamna Bethany.

— Are un limbaj atât de bombastic, şi toate acele scrisori în alte scrisori.

— Văd că există cineva care dezaprobă stilul epistolar folosit de atât de mulţi autori remarcabili în secolele al optsprezecelea şi al nouăsprezecelea.

Păcănitul tocurilor ei pe dalele podelei mi s-a părut nefiresc de sonor când s-a îndreptat spre mine, uitând de Raquel. Mirosul de lavandă a devenit mai puternic.

— Cartea ţi se pare de modă veche? Depăşită?

*De* ce-am ridicat mâna ?

— Nu vreau să spun decât că e o carte în care acţiunea nu se desfăşoară într-un ritm foarte rapid. Atâta tot.

— Viteza e, fireşte, criteriul standard după care trebuie judecată toată literatura.

Câteva chicoteli din încăpere m-au făcut să mă foiesc pe scaun.

— Poate-ai vrea să se-ntrebe colegii tăi de clasă de ce ar trebui să studieze cineva vreodată aşa ceva?

— Studiem folclorul! a exclamat Courtney.

Nu mă salva, doar se scotea pe sine în evidenţă. M-am întrebat dacă urmărea să mă pună la pământ sau să-i atragă privirea lui Balthazar. Zile de-a rândul se asigurase, ori de cate ori se aşeza, că poziţia kiltului îi dezvelea picioarele, profitând de atuul ei cât mai mult cu putinţă.

— Vampirul e un element comun al folclorului din întreaga lume.

Doamna Bethany s-a mulţumit să dea din cap către ea.

— în literatura occidentală modernă nu există nicio legendă cu vampiri mai celebră decât *Dracula.* Ce început mai bun am putea găsi?

Am surprins pe toată lumea, inclusiv pe mine, răspunzând:

— Turnul Scorpiei.

— Poftim?

Doamna Bethany a înălţat din sprâncene.

Din întreaga încăpere, nimeni n-a părut să-nţeleagă unde voiam s-ajung — cu excepţia lui Balthazar, care îşi muşca buza, fară îndoială ca să nu râdă.

*Turnul Scorpiei.* Nuvela lui Henry James despre stafii sau, cel puţin, probabil despre stafii. N-aveam de gând sa stârnesc vechea dezbatere asupra nebuniei eroinei principale. Găsisem întotdeauna stafiile cu adevărat înspăimântătoare, dar era mai uşor să-nfrunţi ficţiunea decât pe doamna Bethany, care era în carne şi oase. în folclor, mai degrabă stafiile  sunt cele care au un caracter universal decât vampirii, am conitnuat. Şi Henry James e un scriitor mai bun decât Bram Stoker.

—Când o să trebuiască să faci planul cursului, domnisoaraa Olivier, o să poţi începe cu stafiile. Vocea profesoarei ar fi reusit să taie sticlă. Am fost nevoită să-mi reţin un tremur cand am văzut-o deasupra mea, cu faţa mai împietrită decât a  oricărui gargui. Aici vom începe cu studiul vampirilor. O să aflăm în câte moduri diferite au fost percepuţi în diverse culturi, de-a lungul timpului, din trecutul îndepărtat până în ziua de azi. Dacă ţi se pare plictisitor, curaj! O s-ajungem la stafii suficient de repede, chiar şi pentru tine.

Pe urmă am ştiut că era cazul să tac şi să stau liniştită.

După oră, pe culoar, cuprinsă de tremurul acelei slăbiciuni stranii care urmează întotdeauna după o umilire, m-am îndepărtat încet prin mulţimea de elevi. Se părea că, în afară de mine, toată lumea râdea cu câte un prieten. Eu şi

Raquel am fi putut să ne consolăm reciproc, dar ea plecase deja, furi- şându-se.

Atunci am auzit pe cineva spunând:

— încă o cititoare a lui Henry James.

M-am întors şi l-am văzut pe Balthazar, care-şi potrivea pasul cu al meu, mergându-mi alături. Poate că venise să mă susţină; poate că încerca doar s-o evite pe Courtney. Oricum ar fi fost, mă simţeam recunoscătoare să văd o faţă prietenoasă.

— Ei, am citit *Turnul Scorpiei* şi *Daisy Miller.* Asta e tot.

— Să-ncerci cândva *Portretul unei doamne.* Cred c-o să-ţi placă.

— Serios? De ce?

Credeam că Balthazar avea să-mi spună ceva despre cât de bună era cartea, dar el m-a surprins.

— E despre o femeie care-ncearcă să se definească singu-ră, în loc să se lase definită de alţii.

înainta cu uşurinţă prin mulţime, fară să-şi ia ochii de la mine. Singurul tip care mă mai privise vreodată atât de in-tens era Lucas.

Bănuiesc să s-ar putea să fii sensibilă la aşa ceva.

S-ar putea să ai dreptate, am răspuns. O s-o caut la bi-bliotecă. Şi... mulţumesc. Pentru recomandare.

Si pentru că te-ai gândit astfel la mine, *am adăugat în minte.*

- Cu plăcere.

Mi-a zâmbit larg arătându-şi din nou gropiţa din bărbie, insa apoi am auzit amândoi râsul lui Courtney, nu prea departe. Balthazar mi-a aruncat o privire plină de spaimă prefacuta util, care mi-a stârnit râsul.

- Grăbeşte-te! am şoptit când s-a repezit pe cel mai apropiat coridor.

Deşi încurajarea lui mă ajutase, încă mă mai simţeam vlăguita după interogatoriul doamnei Bethany. M-am hotărât să fac in grabă o plimbare pe pajişte, ca să savurez aerul curat şi liniştea înainte de masă. Poate reuşeam să mă bucur şi de câteva minute preţioase de singurătate.

Din nefericire, nu eram nici pe departe singura care avuse o asemenea idee. Pe afară se foiau mai mulţi elevi, ascultand muzică sau stând de vorbă. Am remarcat un grup de fete ramanand in în urmă, niciuna dintre ele nepărând că ar fi avut de gand sa se întoarcă în cameră pentru masa de prânz. Probabil ca ţin regim, în aşteptarea Balului Toamnei, am decis în timp ce le priveam şuşotind laolaltă la umbra unui ulm bătrân.

Pe pajişte nu era decât un singur om pe care voiam să-l vad  am recunoscut aducându-mi aminte de prima zi şi descrierea lui Lucas.

- Vic? am strigat.

El mi-a zâmbit.

- Sal'!

Ai fi crezut că eram prieteni vechi, nu că vorbeam pentru prima oară. Părul moale, de culoarea nisipului, îi ieşea în părţi de sub şapca Phillies, şi avea un iPod într-o husă ornamentată cu vârtejuri portocalii şi verzi.

— Bună, am spus eu, după ce, dintr-un salt, mi s-a alăturat şi şi-a scos căştile auriculare. L-ai văzut pe Lucas?

— Tipul ăla... tipul ăla e *nebun.*

în lumea lui Vic, *nebun* părea să fie un compliment.

— A plecat din clasă, şi eu m-am mirat, adică am zis, ce faci? Şi el a zis doar: acoperă-mă, bine? Şi asta am făcut până acum, dar tu n-o să-l torni. Eşti super!

De vreme ce noi doi nu mai vorbiserăm niciodată, cum putea Vic să ştie că eram super? Pe urmă m-am întrebat

dacă aşa îi spusese Lucas, şi asta m-a făcut să zâmbesc.

— Ştii unde e?

— Dacă mă-ntreabă un profesor, nu ştiu nimic. Fiindcă mă-ntrebi tu, cred că are legătură cu adăpostul trăsurilor.

Aflat înspre nord, lângă lac, adăpostul trăsurilor era locul unde se ţineau pe vremuri caii şi trăsurile. Acum fusese rea- menajat, adăpostea birourile administrative ale academiei şi era locuinţa doamnei Bethany. Ce facea Lucas acolo?

— Cred c-o s-o apuc într-acolo, am spus. Aşa, o plimbare. Nu vreau să fac ceva anume.

— Oh, cooooorect, a încuviinţat Vic dând din cap, de parcă aş fi spus ceva cu adevărat ingenios. Ai înţeles.

*Nu dădea pe-ajară de inteligent,* am decis, îndreptându-mă cu nonşalanţă către adăpostul trăsurilor. însă Vic părea totuşi un tip de treabă. Nicidecum genul de la Evernight, slav.\ Domnului! Nimeni nu m-a observat când m-am îndepărtat pe furiş de restul elevilor. Am presupus că era singurul avantaj al faptului că nu ţi se acorda atenţie: puteai să te faci mai uşor nevăzut.

Acolo nu exista o pădure în care să mă ascund, erau doar damburi domoale, acoperite cu trifoi des, şi câţiva copaci, la intervale egale, plantaţi cândva probabil pentru umbră. în tufele de sub ei am văzut o veveriţă mică, moartă, o rămăşiţă zbarcită a fostului ei trup. Vântul îi zbârlea cu disperare coada. Am strâmbat din nas şi am încercat s-o ignor, concentrandu-mă în schimb asupra căutărilor mele. Am început să merg mai încet şi făcând mai puţin zgomot, cu speranţa că aveam să-l aud pe Lucas.

Adăpostul trăsurilor era o construcţie lungă şi albă, cu un singur nivel. Presupun că un etaj nu-şi are rostul atunci când inalti un grajd pentru cai. Era înconjurată de alţi

copaci înalţi,
cufundând totul într-o umbră atât de deasă, încât era aproape întuneric, şi numai câteva panglici de lumină unduitoare atingeau pământul. Apropiindu-mă în vârful picioarelor de spatele clădiri, m-am aplecat să mă uit după colţ şi l-am văzut pe Lucas sărind de la fereastra doamnei Bethany. A aterizat  uşurinţă şi a-nchis cu grijă fereastra în urma lui.

Pe urmă s-a întors şi m-a văzut. Preţ de o clipă îndelungata, ne-am  holbat pur şi simplu unul la altul. Era ca şi cum el ar fi fost cel care mă prinsese pe mine făcând ceva nepermis, şi nu invers.

Bună, m-am trezit eu vorbind.

In loc să-mi ofere o scuză pentru purtarea lui, Lucas a zambit.

Bună. De ce nu eşti la masa de prânz?

în timp ce mi se alătura mergând agale, mi-am dat seama că avea de gând să pretindă că totul era în regulă, că nu văzusem nimic neobişnuit. Sau eu făcusem asta, salutându-l în loc să-l întreb ce punea la cale?

– Cred că nu mi-e chiar atât de foame.

– Nu e stilul tău să eviţi subiectul.

– Ce subiect, prânzul?

– Eu mă-ntrebam mai degrabă cum de nu vrei să ştii de ce-am intrat pe furiş în biroul doamnei Bethany.

Am oftat lung, uşurată, şi am început amândoi să râdem.

– OK, dacă eşti dispus să-mi povesteşti, nu poate fi ceva atât de rău.

– Mama îmi tot spune că o să semneze formularul de consimţire pentru plecarea mea la Riverton în sâmbetele libere doar dacă o să obţin numai note de A la examenul de la jumătatea trimestrului. Dar aveam o bănuială că l-a

semnat deja şi, fiindcă simt că nu mă descurc prea bine la chimie, m-am hotărât să verific. Să văd dacă formularul e în dosarul meu. Cum ţi-am spus mai înainte, nu mă pricep să joc după reguli.

– Fireşte.

Chiar dacă era rău că o făcuse, nu era *foarte* rău, nu-i aşa? îmi venea uşor să am încredere în Lucas.

– Şi, l-ai găsit?

– Da.

Mulţumirea lui de sine era atât de evident exagerată, încât mi-a venit să zâmbesc, ceea ce am şi făcut.

– Chiar dacă o să iau vreun B, n-o să fie niciun pericol.

– De ce-s atât de importante weekendurile libere? Eu am petrecut ceva timp în oraş în timpul verii, înainte de a veni voi aici. N-ai prea multe de văzut, crede-mă.

Mergeam prin umbră, ne apropiam de Evernight cu băgare de seamă, pe un traseu şerpuitor, ocolind prin lateral, ca să ne putem amesteca printre ceilalţi elevi fără să fim observaţi. Ne pricepeam amândoi foarte bine să ne furişăm.

– Gândeşte-te numai că ar fi un loc potrivit ca să petrecem ceva timp împreună. Departe de Evernight. Ce părere ai?

Dată fiind conversaţia noastră din pavilion, n-ar fi trebuit sau fiu chiar atât de surprinsă, de uluită. Dar am fost, şi era în acelaşi timp înspăimântător şi, într-un fel, extraordinar.

– Da. Mi-ar plăcea, adică.

– Şi mie.

A urmat un scurt răstimp în care niciunul dintre noi n-a mai scos nicio vorbă. Aş fi vrut să mă ia de mână, dar eu nu eram încă destul de curajoasă ca să mă agăţ de mâna lui.

Am incercat cu fervoare să mă gândesc la ceva distractiv în Riverton, un oraş mai mare decât Arrowwood, însă mai plictisitor. Macar exista un cinematograf, unde rulau uneori filme clasice  inainte de ultimul spectacol al zilei.

îţi plac filmele vechi? m-am aventurat să-ntreb.

Lui i s-au aprins ochii.

Ador filmele — vechi, noi, nu contează. De la John  Ford la Quentin Tarantino, totul e bun.

I- am întors zâmbetul, uşurată. Poate că totul avea să fie bine .

Mai tarziu, în cursul aceleiaşi săptămâni, anotimpul s-a schimbat peste noapte. în dimineaţa aceea, m-a trezit în primul rând frigul şi am simţit schimbarea până-n măduva oaselor.

Mi-am strâns pătura mai tare în jur, dar nu mi-a fost de prea mare folos. Toamna aşternuse pe geamuri dantele de chiciură. Trebuia să dau jos plapuma de pe ultimul raft al dulapului; de-acum înainte avea să fie greu să eviţi frigul.

Lumina era încă firavă, rozalie, şi ştiam că abia se iviseră zorii. M-am ridicat gemând în capul oaselor şi m-am resemnat să rămân trează. Aş fi putut să-mi aduc plapuma şi să-ncerc să mai fur câteva ore de somn, dar trebuia să mai investesc ceva muncă în lucrarea mea de la engleză despre *Dracula* sau să înfrunt din nou furia doamnei Bethany. Aşa că m-am vârât în halat şi am trecut în vârful picioarelor pe lângă Patrice, care dormea adânc, ca şi cum frigul n-ar fi putut să străbată prin cearşaful subţire de deasupra ei.

Băile de la Evernight fuseseră construite într-o epocă mai timpurie, în care elevii se simţeau probabil atât de recunoscători că aveau o toaletă în clădirea în care locuiau, încât nu faceau nazuri în privinţa unor lucruri de genul

instalaţiilor sanitare. Prea puţine cabine, niciun fel de facilitate, cum ar fi prizele pentru curent electric sau chiar oglinzile, şi robinete separate pentru apa caldă şi apa rece, chiuvete minuscule — detestasem toate astea de la bun început. Cel puţin până în momentul acela învăţasem să-mi umplu căuşul palmei cu apă rece ca gheaţa înainte de a lăsa să-mi curgă în el apa fierbinte din care se ridicau aburi. Aşa puteam să mă spăl pe faţă fară să-mi opăresc degetele. Dalele podelei erau atât de reci sub picioarele mele goale, încât mi-am propus să ţin minte că trebuia să port şosete în pat până la venirea primăverii.

Imediat ce am oprit robinetele, am auzit altceva — un plânset slab, domol. Mi-am şters faţa cu prosopul şi m-am îndreptat în direcţia sunetului.

– Hei! E cineva acolo?

Smiorcăiala a încetat. Tocmai când mă gândeam că deranjasem, dintr-o cabină s-a ivit chipul lui Raquel. Era în pijama şi cu brăţara de piele împletită pe care părea s-o poarte tot timpul. Avea ochii roşii.

– Bianca! a şoptit ea.

– Da. Eşti OK?

A clătinat din cap şi şi-a şters obrajii.

– Sunt speriată de moarte. Nu pot să dorm.

– S-a făcut frig dintr-odată, nu-i aşa?

M-am simţit ca o proastă imediat ce am rostit cuvintele. Ştiam la fel de bine ca Raquel că ea nu plângea în baie în zori din pricina vremii geroase.

Trebuie să-ţi povestesc ceva.

Degetele i s-au închis în jurul încheieturii mâinii mele, strangându-mă mai tare decât m-aş fi aşteptat. Era palidă la fata, cu nasul roşu de plâns.

Am nevoie să-mi spui dacă tu crezi c-o să-nnebunesc.

Era o întrebare stranie, indiferent cine ar fi pus-o, indiferent când, sau unde, sau cum. Am ripostat cu prudenţă:

*Tu* crezi c-o să-nnebuneşti?

Poate!

Raquel a râs sacadat şi asta m-a liniştit. Dacă putea să vadă partea amuzantă a lucrurilor, probabil că, în esenţă, era OK.

Am aruncat o privire în jur, dar sala de baie era pustie. La ora aceea, cu siguranţă că locul ne aparţinea numai nouă pentru o vreme.

Visezi urât sau cam aşa ceva?

Vampiri. Mantii negre, colţi, tot tacâmul. A-ncercat să rada. Ai crede că, în afară de copiii de grădiniţă, nu se mai sperie nimeni de vampiri, dar în visele mele... Bianca, sunt cumpliţi.

— Eu am avut un coşmar cu o floare care murea, chiar în noaptea dinaintea începerii şcolii, am spus.

Voiam s-o distrag de la propriile ei coşmaruri; poate că dezvăluindu-i-l pe al meu aveam s-o ajut, deşi mi se părea oarecum stupid să vorbesc despre asta cu glas tare.

— O orhidee, sau un crin, sau altceva, ofilindu-se în mijlocul unei furtuni. M-a speriat atât de tare, încât n-am reuşit să-mi scot din minte visul toată ziua următoare.

— Nici eu nu pot să mi-i scot din cap. Toate mâinile alea moarte, încercând să mă-nşface...

— Te gândeşti la asta numai din cauza temei cu *Dracula,* am spus. O să terminăm cu Bram Stoker peste o săptămână.
O să vezi.

— Ştiu asta. Nu sunt proastă. Dar coşmarurile se vor

schimba pur şi simplu cu altele. Nu mă simt niciodată în siguranţă. E ca şi cum ar exista o persoană — o prezenţă — cineva, ceva care se apropie prea mult. Ceva groaznic. Raquel s-a aplecat spre mine şi a şoptit: N-ai niciodată senzaţia că în şcoala asta e ceva... rău?

– Courtney, uneori, am încercat eu s-o dau pe glumă.

– Nu genul ăsta de rău. Adevăratul rău. Vocea îi tremura. Crezi că adevăratul rău există?

Nimeni nu mă mai întrebase vreodată aşa ceva, dar ştiam răspunsul.

– Da. Cred.

Raquel a înghiţit în sec atât de zgomotos, încât am putut s-o aud, şi ne-am holbat una la alta câteva clipe, neavând idee ce să mai spunem. Ştiam că ar fi trebuit să continui s-o liniştesc, dar intensitatea spaimei ei m-a silit s-o ascult.

– Aici am tot timpul impresia că sunt supravegheată, a zis Tot timpul. Chiar şi când sunt singură. Ştiu că pare o nebunie, dar e adevărat. Uneori, coşmarurile mele par să continua şi după ce mă trezesc. Noaptea, târziu, aud tot felul de lucruri — hârşâituri şi bufnituri pe acoperiş. Iar când mă uit pe fereastră, jur că văd o umbră alergând către pădure. Şi veveriţele? Le-ai văzut, nu-i aşa? Ai văzut cum mor?

– Am văzut două.

Poate că mă facea să tremur frigul toamnei din baia veche, unde trăgea curentul din toate părţile, dar poate că era groaza lui Raquel.

– Tu te simţi vreodată în siguranţă aici? Te simţi vreodată aşa?

M-am bâlbâit.

– Nu mă simt în siguranţă, dar nu cred că e ceva ciudat in asta.

însă *ciudat* e un cuvânt cu înţelesuri diferite pentru oameni diferiţi

— Nu e decât o şcoală. Locul ăsta. Garguiele şi piatra şi frigul— şi atitudinile altora — mă fac să mă simt străină. Singură. Şi speriată.

- Evernight suge viaţa din tine. Raquel a râs anemic. Asculta-mă. Suge viaţa. Folosindu-se de vampiri.

Ai pur şi simplu nevoie de odihnă, am spus, cu hotărâre, vorbind exact ca mama. De odihnă şi de altceva de citit.

- Odihna pare o idee bună. Crezi că o să primesc somnifere de la cabinetul medical al şcolii?

— Nu sunt sigură că aici există cabinet medical.

Când Raquel a strâmbat din nas consternată, am sugerat:

— Probabil c-o să poţi înhăţa ceva de pe tejgheaua farmaciei, când mergi la Riverton.

— Presupun că da. Ideea e bună, oricum. A tăcut, apoi mi-a adresat un zâmbet slab. îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Ştiu că pare o nebunie.

Am clătinat din cap.

— Nicidecum. Cum spuneam, Evernight te copleşeşte pur şi simplu.

— Farmacia, a zis ea, adunându-şi lucrurile ca să se-ntoarcă în cameră. Somnifere. Aşa o să dorm în tot timpul ăla.

— în care timp o să dormi?

— Când se aud zgomotele de pe acoperiş. Avea acum o figură gravă, figura unei femei cu câţiva ani mai bătrână. Fiindcă acolo, sus, e cineva noaptea. Pot s-aud. Partea asta nu e un coşmar, Bianca. E reală.

Am rămas singură în baie încă mult timp după plecarea ei la culcare, continuând să tremur.

Capitolul 5

In mod normal, ai crede că o fată care se pregăteşte pentru prima ei întâlnire ar trebui să aibă dreptul să se uite în oglindă. Dar, când a sosit seara zilei de vineri, când trebuia să morgem la Riverton, Patrice era atât de ocupată să se priveasca pe ea însăşi, încât eu aş fi putut foarte bine să mă-mbrac pe intuneric. îşi tot privea faţa şi trupul în oglinda destul de mare  ca să se poată vedea în întregime, studiindu-se cu ochii mijiţi şi răsucindu-se, fără a reuşi să descopere ceea ce căuta, fie imperfecţiuni, fie frumuseţe.

Arăţi excelent, am spus. Ce-ar fi să mănânci ceva, nu vrei? Eşti practic invizibilă.

-Balul Toamnei e peste nicio lună. Vreau să arăt cât mai bine cu putinţă.

- La ce e bun balul dacă nu te poţi bucura de el?

- în felul ăsta, o să mă bucur chiar mai mult. Avea un fel al ei de a mă domina, fiind în acelaşi timp foarte sinceră. într-o, o să-nţelegi.

Nu-mi plăcea când îmi vorbea aşa, de sus, dar era de partea mea. îmi îngăduise să împrumut, pentru întâlnire, unul dintre puloverele ei de culoarea fildeşului, purtându-se de parcă ar fi fost vorba de cea mai mare favoare făcută de cineva vreodată. Poate avea dreptate. în puloverul acela, silueta mea... ei bine, chiar se putea spune că aveam o siluetă, ceea ce uniforma cadrilată lălâie şi blazerele Evernight nu dezvăluiau niciodată.

— Niciunul dintre voi nu vine? am întrebat, încercând să-mi adun părul în vârful capului, într-o coadă de cal.

Nu era nevoie să explic ce înţelegeam prin „voi”.

— Erich organizează o altă petrecere lângă lac.

Patrice a ridicat din umeri. Era încă îmbrăcată în capotul ei de satin, cu părul acoperit de o eşarfa dantelată.

Petrecerea nu începea probabil înainte de miezul nopţii, fiindcă nici măcar nu începuse să se pregătească.

— Majoritatea profesorilor vor fi în oraş, ca însoţitori. Aşa că aici vom avea o noapte clasa-ntâi.

— Nu sunt de acord că la Evernight există nopţi clasa-ntâi.

— Nu e ca şi cum ne-ar ţine într-o cuşcă, Bianca. Şi nici pieptănătura asta nu te avantajează.

Am oftat.

— Ştiu. Văd şi singură.

— Nu te mişca.

Patrice a venit în spatele meu. Mi-a desfăcut cozile inegale — pe care le împletisem cu trudă — scuturându-le şi şi-a trecut degetele prin părul meu. Apoi mi-a adunat din nou părul, într-un coc mic, la ceafa. Câteva fire au scăpat, încadrându-mi faţa — în dezordine, dar superb, exact aşa cum îmi dorisem întotdeauna. Mi s-a părut că părul îmi fusese aranjat aproape printr-o vrajă.

— Cum ai făcut asta?

O să-nveţi cu timpul. A zâmbit, mai mândră de creaţia ei decât de mine. Ştii, părul tău are o culoare minunată. Când cade peste ivoriul puloverului, îl scoţi şi mai mult în evidenţa, Vezi?

De când a devenit nuanţa asta de roşu o „culoare minunata pentru păr? I-am zâmbit imaginii mele reflectate în oglinda, gândindu-mă că, atâta vreme cât eu şi Lucas ieşeam impreună, orice miracol era posibil.

Frumos, a spus Patrice şi, de data asta, cumva, am ştiut ca vorbea serios.

Complimentul era totuşi impersonal — m-am gândit că, pentru ea, ideea de frumos însemna mai mult decât eram eu. Dar n-ar fi spus că eram frumoasă dacă n-ar fi fost convinsă de asta.

Sfioasă şi încântată, m-am mai holbat puţin la reflexia din oglindă. Dacă Patrice putea să vadă ceva frumos la mine, atunci  probabil că putea şi Lucas.

- Araţi extraordinar! a exclamat Lucas.

Am dat din cap către el, încercând să păstrez contactul vizual  în timp ce ne împingeam amândoi printre elevii îngrămăditi, grabiţi să urce în autobuzul care urma să ne ducă în oraş. Academia  Evernight nu era dotată cu ceva atât de banal ca un autobuz galben de şcoală; maşina, probabil închiriată pentru acea ocazie, era un vehicul luxos pentru navetă, de genul celor intrebuinţate de un hotel şic. Eu fusesem purtată înăuntru de primul val, în timp ce Lucas încă se mai chinuia s-ajungă lângăusa. Celpuţin, puteam să-i văd zâmbetul pe geam.

– Luuux!

Vic a râs, lăsându-se să cadă pe scaunul de lângă mine. Purta o pălărie de fetru care părea să fie de prin anii 1940, fiind de fapt foarte drăguţ — dar nu cu el voiam totuşi să călătoresc. Probabil că-mi căzuse faţa, fiindcă mi-a dat un ghiont în umăr.

– Nicio grijă. Nu fac decât să ţin locul cald pentru Lucas.

– Mulţumesc.

Dacă n-ar fi fost Vic, n-aş fi izbutit nicidecum să stau alături de Lucas. Lumea nu reuşea să se urce în autobuz cât de repede ar fi vrut, şi se părea că vreo două duzini de elevi — de fapt, practic toţi cei care nu se încadrau în „tipul Evernight” — erau hotărâţi s-ajungă la Riverton. Ţinând cont cât de plictisitor era oraşul, probabil că-şi doreau pur şi simplu să plece din şcoală, şi orice alt loc era bun. Ştiam ce simţeau.

Vic şi-a oferit curtenitor locul când Lucas a reuşit în sfârşit

s-ajungă lângă mine, dar n-aş fi putut spune că întâlnirea noastră începea atunci. Eram înconjuraţi de alţi elevi, care râdeau, vorbeau, strigau, uşuraţi fiindcă se aflau în sfârşit în afara spaţiului claustrofobic al şcolii. Raquel era la câteva rânduri de scaune distanţă, discutând însufleţită cu colega ei de cameră; probabil că-i liniştisem temerile, cel puţin pentru moment. Câţiva se uitau curioşi în direcţia mea, nu tocmai prietenos. După toate aparenţele, încă mai eram bănuită că fac parte din grupul privilegiat, ceea ce era tot atât de greşit pe cât era de straniu. Vic s-a aşezat în genunchi pe scaunul din faţa noastră, hotărât să ne vorbească despre amplificatorul pe care avea de gând să-l cumpere dintr-un magazin de aparatură muzicală din oraş, deschis până târziu.

— Ce-o să faci cu un amplificator? am strigat eu, acoperind zarva, în timp ce eram zdruncinaţi pe drumul către oraş. N-o să te lase să cânţi la chitara electrică în camerele noastre.

El a ridicat din umeri, încă zâmbind cu toată faţa.

— E suficient să mă uit la el, omule! Să ştiu că am ceva atât de nemaipomenit. O să mă facă să zâmbesc în fiecare zi.

— Tu nu-ncetezi niciodată să zâmbeşti. Nici măcar în somn.

în ciuda tonului batjocoritor pe care vorbise, îmi dădeam seama că undeva, în adâncul său, lui Lucas îi plăcea de Vic.

— E singurul mod de a trăi, ştii?

Vic era exact opusul tipului Evernight şi am decis totodata că îmi plăcea.

— Ce-ai de gând să faci cât o să fim noi la cinematograf?

— Să explorez. Să hoinăresc. Să simt pământul sub picioare. Vic a mişcat din sprâncene. Poate să fac cunoştinţă cu cateva fete fierbinţi din oraş.

— Atunci ar fi bine să cumperi amplificatorul mai târziu, a subliniat Lucas. O să te-mpiedice dac-o să-l cari după tine.

Vic a dat din cap, încuviinţând cu seriozitate, iar eu a trebuit să-mi ascund un zâmbet în dosul mâinii.

Aşa că n-am fost cu adevărat singură cu Lucas până când n -am ajuns să mergem pe strada principală din Riverton, la nu mai mult de un cvartal de cinematograf. Ne-am luminat amandoi la faţă când am văzut ce era pe afiş.

- *Suspiciune,* a zis el. în regia lui Alfred Hitchcock. Care e un geniu.

- Cu Cary Grant în rolul principal. Tu ai priorităţile tale, am adăugat când Lucas mi-a aruncat o privire, eu le am pe ale mele.

Prin foaier se învârteau mulţi alţi elevi. Ceea ce avea probabil mai puţin de-a face cu o bruscă reînviere a popularităţii lui Cary Grant decât cu faptul că Riverton nu oferea prea multe distracţii. însă noi aşteptam cu nerăbdare filmul — cel puţin, până când am văzut cine erau însoţitorii trimişi de şcoală la cinematograf.

— Crede-mă, a spus mama, suntem tot atât de uluiţi ca voi.

— Am fost siguri c-o să vă duceţi să mâncaţi ceva.

Tata îi înconjura umerii cu braţul, de parcă ar fi fost întâlnirea lor, nu a noastră. Stăteam cu toţii în faţa panoului de afişaj din foaier, cu Joan Fontaine holbându-se la noi alarmată, de parcă s-ar fi confruntat cu dilema mea, nu cu a ei.

— De aceea ne-am hotărât să acceptăm misiunea asta. De cină se ocupă altcineva.

încurajată, mama a adăugat:

— Nu e prea târziu pentru clătite. Noi n-o să ne simţim ofensaţi.

— E OK.
Nu era OK să fiu însoţită de părinţi la prima întâlnire, dar ce altceva era să spun?
— Se dovedeşte că lui Lucas îi plac filmele vechi, aşa că... e-n ordine, nu?
— Este.
Lucas nu arăta ca şi cum am ar fi fost în ordine. Părea cumva mai şocat decât mine.
— Dacă nu cumva îţi plac clătitele, am spus.
— Nu. Adică, da, îmi plac clătitele, dar filmele vechi îmi plac mai mult. Şi-a înălţat bărbia, şi a fost aproape ca şi cum i-ar fi provocat pe părinţii mei, vrând să-i intimideze. O să rămânem.
în loc să fie intimidaţi, mama şi tata ne-au adresat zâmbete largi.
Le spusesem cu o duminică înainte, la cină, că eu şi Lucas mergeam la Riverton împreună. Nu le dădusem mai multe amănunte, de teamă să nu-i şochez, dar înţeleseseră cu sigurantă esenţa. Spre surprinderea şi uşurarea mea, nu mă supusera unui interogatoriu; de fapt, se uitaseră mai întâi unul la altul, cântărindu-şi propriile reacţii înainte de a o cântări pe a mea. Era probabil straniu ca propriul tău „copil-miracol” sa crească destul de mare pentru a ieşi cu cineva. Tata menţionase, calm, că Lucas părea băiat bun, apoi mă întrebase dacă mai voiam macaroane cu brânză.
Pe scurt, indiferent la ce reacţie protectoare s-ar fi aşteptat Lucas, aceasta nu s-a produs. Mama a spus doar:
- în caz că-ncercaţi să ne evitaţi — şi aş zice că aşa e —, ne ducem la balcon, fiindcă acolo intenţionează să stea majoritatea elevilor.
Tata a dat din cap.
- Balcoanele sunt tentaţii irezistibile şi exercită o forţă

gravitaţională puternică asupra băuturilor alcoolice din mâinile adolescenţilor. Am văzut aşa ceva.

Lucas a ripostat cu o figură impasibilă:

- îmi aduc aminte de asta de la cursul de ştiinţe pentru incepători.

Părinţii mei au râs. Eu am savurat un val cald de uşurare.Lucas le plăcea şi poate că, într-o zi, în curând, aveau să-l invite la cina de duminică. Puteam deja să-l văd pe Lucas aproape de mine tot timpul, potrivindu-se cu toate locurile din viaţa mea.

El nu părea la fel de sigur — prudenţa i se citea în ochi când m-a condus în foaierul cinematografului —, dar am bănuit că asta era, în foarte mare măsură, reacţia standard a băieţilor la prezenţa părinţilor.

Ne-am ales locuri sub balcon, unde mama şi tata n-aveau cum să ne vadă. Ne-am aşezat alături, cu trupurile cumva înclinate unul către celălalt, cu umărul şi cu genunchiul şter- gându-mi-se de ale lui.

— N-am mai făcut niciodată asta, a zis el.

— N-ai mai fost niciodată într-un cinematograf de modă veche? Am aruncat o privire apreciativă către ornamentele aurite care împodobeau pereţii şi balconul şi către cortina de catifea, de un roşu întunecat. Sunt cu adevărat frumoase.

— Nu la asta mă refeream. Cu toată agresivitatea lui, Lucas părea din când în când aproape timid; i se întâmpla numai când vorbea cu mine. Până acum, pur şi simplu n-am mai ieşit cu... cu o fată.

— Şi la tine e prima întâlnire?

— întâlnire — cuvântul ăsta se mai foloseşte?

M-aş fi simţit jenată dacă nu mi-ar fi înghiontit în glumă umărul cu al lui.

— Vreau să spun că niciodată n-am mai ieşit aşa cu cineva. Petrecându-mi timpul fară niciun fel de presiune şi fară să mă gândesc că va trebui să mă mut peste o săptămână sau două.

— Vorbeşti ca şi cum nu te-ai mai simţit niciodată acasă, nicăieri.

— Până acum, nu.

I-am aruncat o privire sceptică.

— Evernight îţi creează senzaţia că eşti *acasă*? Nu-mi spune asta!

Pe faţa lui s-a întins alene un zâmbet.

— Nu vorbeam despre Evernight.

în clipa aceea, luminile din sală s-au diminuat, slavă Domnului! Altminteri probabil că aş fi spus ceva stupid în loc să savurez clipa.

*Suspiciune* era unul dintre filmele cu Cary Grant pe care nu le mai văzusem. Femeia, Joan Fontaine, s-a măritat cu Cary  cu toate că el era oarecum nechibzuit şi cheltuia prea mulţi bani. A facut-o pentru el, fantasticul Cary Grant, ceea ce-l face să valoreze mai mult decât cei câţiva dolari pierduţi.

Lucas nu era convins de acest raţionament.

— Nu ţi se pare ciudat că studiază otrăvurile? a şoptit el. Cine-şi alege un astfel de hobby? Cel puţin, recunoaşte că e un hobby ciudat.

Niciun bărbat care arată aşa nu poate fi un criminal, un spus eu.

- Ţi-a sugerat cineva vreodată că s-ar putea să te grăbeşti sa te încrezi în oameni?

— Taci!

L-am înghiontit cu cotul în coaste, ceea ce a făcut să sară cateva  floricele de porumb din punga noastră.

Filmul mi-a plăcut, dar să stau lângă Lucas mi-a plăcut şi mai mult. Era uimitor în ce măsură puteam comunica fară să ne spunem nimic — o privire piezişă amuzată sau modul atat de simplu în care ni s-au atins mâinile, în care şi-a împletit el degetele cu ale mele. Degetul lui mare îmi trasa cercuri
mărunte în palmă şi acest singur gest s-a dovedit suficient ca să-mi accelereze bătăile inimii. Cum ar fi fost să mă strângă în braţe?

Finalul mi-a dat mie dreptate. S-a dovedit că studiul otrăvurilor cu care se ocupa Cary era menit să-l ajute să se sinucidă, scăpând-o pe sărmana Joan Fontaine de numeroasele lui datorii. Ea a susţinut cu insistenţă că-şi puteau rezolva problemele şi s-au străduit să meargă mai departe împreună, în timp ce dispărea ultima imagine, Lucas a clătinat din cap.

– Ştii, sfârşitul ăsta e măsluit. Hitchcock a vrut să fie vinovat. Studioul l-a pus să-l reabiliteze pe Cary Grant la sfârşit, ca să-i placă publicului.

– Sfârşitul n-are cum să fie măsluit dacă e sfârşit, am insistat eu.

Luminile s-au aprins pentru scurta pauză de dinaintea ultimului spectacol.

– Hai să mergem în altă parte, OK? Mai avem ceva timp până la plecarea autobuzului.

Lucas s-a uitat în sus, şi mi-am dat seama că nu l-ar fi deranjat să ne îndepărtăm de însoţitorii care, întâmplător, erau părinţii mei.

– Haide!

Am mers pe străduţa principală din Riverton, unde părea că fiecare magazin sau restaurant deschis era plin cu refugiaţi de la Academia Evernight. Eu şi Lucas am trecut în

tăcere pe lângă ele, căutând ceea ce voiam de fapt — un loc în care să fim singuri. Ideea că Lucas voia intimitate pentru noi doi mă încânta şi mă facea, în acelaşi timp, să mă simt uşor intimidată. Noaptea era răcoroasă şi frunzele toamnei foşneau în timp ce ne continuam drumul pe trotuar, privindu-ne pe furiş şi discutând tot felul de nimicuri.

în cele din urmă, odată ce am trecut de staţia de autobuz care marca sfârşitul străzii principale, am găsit, chiar dincolo de colţ, o pizzerie veche, care părea să nu mai fi fost redecorata de prin 1961. In loc să comandăm o plăcintă întreagă, ne- am mulţumit să înşfacăm nişte simple felii cu brânză şi cate un pahar cu sifon şi ne-am strecurat într-un separeu. Ne-am aşezat de o parte şi de alta a mesei acoperite cu o faţă de masă în carouri albe şi roşii, pe care se afla o sticlă de Chianti, într-un înveliş gros de ceară. într-un colţ, un tonomat reda o melodie a lui Elton John, de pe vremea când noi incă nu ne născuserăm.

— Imi plac astfel de locuri, a zis Lucas. Par reale. Nu ca şi cum fiecare centimetru ar fi fost proiectat ca să fie pe placul unui eşantion reprezentativ.

— Şi mie îmi plac.

I-aş fi spus lui Lucas şi că-mi plăcea să mănânc vinete pe luna, dacă i-ar fi plăcut şi lui. însă în clipa aceea eram sinceră. Aici poţi să te relaxezi şi să fii tu însuţi.

- Să fiu eu însumi. Zâmbetul lui Lucas era oarecum absent , ca şi cum s-ar fi referit la o glumă ştiută numai de el. Asta ar trebui să fie mai uşor decât este de fapt.

Ştiam ce voia să spună.

Eram aproape singuri în toată pizzeria; la cealaltă masă ocupată stăteau vreo patru bărbaţi care păreau veniţi de pe un santier de construcţii, cu mortar pe tricouri şi cu două

ulcioare goale, dovedind câtă bere băuseră deja. Râdeau zgomotos de propriile glume, dar nu mă deranja. Asta-mi oferea o scuză ca sa m-aplec peste masă, apropiindu-mă mai mult de Lucas.

– Aşadar, Cary Grant, a început Lucas, presărându-şi fulgi de piper roşu peste bucata de plăcintă. E într-o mare măsură bărbatul visurilor tale, eh?

– E un soi de rege al bărbaţilor visurilor, nu-i aşa? Mi s-au scurs ochii după el de când l-am văzut prima oară în *Vacanţa,* când aveam cinci sau şase ani.

Ar fi fost de crezut că Lucas cinefilul avea să-mi dea dreptate, dar n-a facut-o.

– Ştii, majoritatea fetelor de liceu ar fi înnebunite după vedete de cinema care fac filme acum. Sau după cineva de la televizor.

Am muşcat din pizza şi, pentru o clipă, m-am confruntat cu o situaţie stânjenitoare, din pricina brânzei fibroase. Când am reuşit în final să-mi umplu gura, am mormăit:

– îmi plac o grămadă de actori, dar cui nu-i place Cary Grant cel mai mult?

– Deşi sunt întru totul de acord că e tragic, hai s-o recunoaştem: o mulţime de tineri de vârsta noastră n-au auzit de Cary Grant.

– E strigător la cer.

Am încercat să-mi imaginez ce mutră ar fi făcut doamna Bethany dacă aş fi sugerat că vreau să studiez istoria cinematografiei.

– Părinţii mei mi-au arătat întotdeauna filmele şi cărţile pe care le-au îndrăgit înainte de naşterea mea.

– Cary Grant era celebru în anii 1940, Bianca. Făcea filme acum şaptezeci de ani.

– De atunci încoace, filmele lui au fost mereu la televizor.

E uşor să găseşti filme vechi dacă îţi dai silinţa.

Lucas a ezitat şi am simţit o zvâcnire de spaimă, o nevoie urgentă, imperioasă, de a schimba subiectul cu altul, cu oricare altul. Am fost cu o secundă în urmă, fiindcă Lucas a spus:

— Ziceai că părinţii tăi te-au adus la Evernight ca să cunoşti mai mulţi oameni, să ai o viziune mai amplă asupra lumii. Dar mie mi se pare că-şi petrec o grămadă de timp asigurându-se că lumea ta rămâne cât mai mică posibil.

— Poftim?

— Uită c-am spus asta. A oftat din greu, lăsând o coajă din felia sa de pizza să cadă pe farfurie. N-ar fi trebuit să aduc asta în discuţie. Acum ar trebui să ne distrăm.

Probabil că era mai bine s-o las baltă. O ceartă era ultimul lucru pe care mi-l doream în prima seară când ieşeam cu Lucas. Dar n-am putut.

- Nu, vreau să înţeleg. în primul rând, ce ştii tu despre parinţii mei?

- Ştiu că te-au expediat la Evernight, care e, în esenţă, singurul loc de pe Pământ în care n-a ajuns încă secolul al douăzeci şi unulea. Fără telefoane mobile; fară reţea *wireless*; Internet prin cablu la un singur computer de laborator care are, parcă, patru staţii de lucru; fară televiziune; aproape fară nici un contact cu lumea exterioară...

- E o şcoală cu internat! Trebuie să fie izolată de restul lumii!

- Ei vor să *te* izoleze de restul lumii. Aşa că te-au învăţat sa îndrăgeşti ceea ce le place lor, nu ceea ce ar fi normal să-i placa unei fete de vârsta ta.

Decid singură ce-mi place şi ce nu.

îmi simţeam obrajii împurpurându-se, înfierbântaţi de

furie. Când mă înfurii atât de tare, sfârşesc de obicei prin a izbucni în lacrimi, dar în momentul acela eram hotărâtă să n-o fac.

– De altminteri, tu eşti fanul lui Hitchcock. Şi ţie-ţi plac filmele vechi. înseamnă asta că părinţii îţi conduc viaţa?

S-a aplecat peste masă şi ochii lui de un verde-închis m-au privit cu intensitate, ţintuindu-mă. Mi-aş fi dorit să mă privească toată noaptea, dar nu aşa aş fi vrut să se-ntâmple.

– Ai încercat o dată să fugi de familia ta. Acum uiţi de asta, ca şi cum ar fi fost o faptă prostească pe care te-ai străduit s-o faci atunci.

– Chiar asta a fost, nimic mai mult.

– Eu cred că simţeai ceva. Cred că nu greşeai având impresia că Evernight e un loc straniu. Şi cred că ar trebui săţi auzi vocea interioară şi să nu mai asculţi atât de mult de părinţii tăi.

Lucas nu putea să spună asemenea lucruri. Dacă mama şi tata l-ar fi auzit vreodată vorbind aşa... Nu, nici măcar nu mă puteam gândi la una ca asta.

– Nu-nseamnă că părinţii mei sunt răi pentru simplul fapt că Evernight e un loc groaznic, iar tu ai foarte mult curaj când îi critici, deşi abia dacă-i cunoşti. Nu ştii nimic despre familia mea şi nu-nţeleg de ce-ţi pasă de aşa ceva.

– Pentru că...

A tăcut, parcă speriat de propriile sale cuvinte. Apoi a spus, rar, aproape necrezându-şi propriile cuvinte:

– îmi pasă pentru că ţin la tine.

Oh, de ce trebuia să spună asta acum? Aşa? Am clătinat din cap.

– Spui lucruri fară sens.

– Hei!

Unul dintre muncitorii constructori tocmai fusese la tonomat, alegând muzică metal de prost-gust din anii optzeci. Acum se apropia de noi cu paşi mari, clătinându-se.  Ii faci necazuri acestei fetiţe?

- Suntem OK, m-am grăbit să spun. Nu era momentul potrivit să descopăr că încă nu murise cavalerismul. Sincer, e OK.

Lucas s-a purtat de parcă nici măcar nu m-ar fi auzit. S-a uitat urât la tip şi s-a răstit:

- Nu te priveşte.

A fost ca şi cum ar fi aruncat un chibrit într-o baltă de benzină. Muncitorul s-a apropiat ţanţoş şi toţi prietenii lui au ridicat în picioare.

Te porţi urât cu prietena ta în public şi să fiu al naibii daca nu mă priveşte.

Nu-mi face niciun fel de necazuri! Continuam să fiu furioasă pe Lucas, dar situaţia scăpa evident de sub control.

E minunat că... le purtaţi de grijă femeilor — serios, chiar este, dar noi n-avem nicio problemă

- Nu te amesteca, mi-a spus Lucas, cu voce joasă.

Avea în glas o notă pe care nu o mai auzisem la el înainte, ceva de o intensitate aproape nefirească. Am simţit un fior pe sira spinării.

- Ea nu e în grija voastră.

- Crezi că-i proprietatea ta sau ce? Că poţi s-o tratezi asa cum vrei? Mi-aduci aminte de porcu’ cu care s-a măritat soră-mea. Muncitorul era cât se poate de furios. Dacă-ţi în-chipui că n-o să-ţi dau ce i-am dat lui, atunci visezi, băiete.

M-am uitat în jur disperată, după un chelner sau după pa-tronul localului. După părinţii mei. După Raquel. In esenţă, speram să apară cineva, oricine, care ar fi putut pune capăt întregii poveşti înainte ca muncitorii beţi să-l facă zob pe

Lucas — pentru că erau imenşi şi erau patru şi aveau deja evident cu toţii chef de bătaie.

Nu mi-aş fi imaginat niciodată că Lucas avea să lovească primul.

A atacat atât de repede, încât nici măcar nu l-am putut vedea. Am zărit o mişcare neclară, şi apoi muncitorul a căzut pe spate, cu membrele întinse, peste prietenii lui. Braţul lui Lucas era întins, cu pumnul strâns, şi am avut nevoie de o clipă ca să pricep ce se-ntâmplase: *Oh, Dumnezeule, tocmai a* lovit *pe cineva.*

– Ce naiba?

Unul dintre ceilalţi muncitori s-a îndreptat spre Lucas, care s-a ferit cu atâta iuţeală, încât mi s-a părut că acum era într-un loc şi-n secunda următoare nu mai era. Ajunsese în schimb în lateral, capabil să-şi împingă adversarul cu atâta forţă, încât am crezut că omul avea să cadă.

– Hei!

în zona meselor a intrat un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu şorţul pătat de sos. Nu-mi păsa dacă era patronul, sau bucătarul-şef, sau Papa Pius — în toată viaţa mea nu mai fusesem atât de bucuroasă să văd pe cineva.

– Ce se petrece aici?

– Nu-i nicio problemă!

OK, minţeam, dar n-avea importanţă. M-am ridicat din separeu şi am luat-o spre uşă mergând cu spatele.

– Plecăm. S-a terminat.

Muncitorii şi Lucas au continuat să se holbeze unii la alţii, ca şi cum n-ar fi dorit nimic mai mult decât să-ncingă lupta mai tare, dar din fericire Lucas m-a urmat. în timp ce se-nchi-dea uşa în urma noastră, l-am auzit pe patron bombănind ceva despre copiii de la şcoala aia blestemată.

Imediat ce am ieşit în stradă, Lucas s-a întors spre mine.

— Eşti OK?

— Nu mulţumită ţie! Am pornit-o grăbită înapoi, către strada principală. Ce te-a apucat? Ai început bătaia cu tipul Ala fară niciun motiv!

— El a-nceput!

— Nu, el a-nceput *cearta.* Tu ai început bătaia.

— Te apăram.

— Şi el a crezut că mă apăra. Poate c-a fost beat şi grosolan, dar n-a avut intenţii rele.

— Tu, Bianca, nu-nţelegi ce loc periculos e în realitate lumea.

în toate celelalte rânduri când îmi vorbise Lucas aşa — de parcă ar fi fost cu mult mai vârstnic decât mine şi ar fi vrut să ma-nveţe şi să mă protejeze —, simţisem că în mine totul era numai căldură şi fericire. în clipa aceea, m-am înfuriat.

— Te porţi ca şi cum ai şti totul, apoi acţionezi ca un idiot şi ncepi o luptă cu patru tipi! Şi am văzut şi cum te baţi. N-o faci pentru prima oara.

Lucas mergea aproape de mine, dar şi-a încetinit paşii, ca si cum ar fi fost şocat. Mi-am dat seama că de fapt fusese şocat fiindcă înţelesesem. Aveam dreptate. Se mai bătuse şi cu alte ocazii, şi nu numai o dată.

— Bianca…

— Las-o baltă!

Mi-am ridicat mâna, şi ne-am întors în tăcere la autobuzul închiriat, deja înconjurat de elevi care se vânzoleau, cei mai mulţi cu pungi de cumpărături şi cu sticle de apă gazoasă în mâini.

Lucas s-a repezit pe scaunul de lângă mine, ca şi cum ar mai fi continuat să spere că o să stăm de vorbă, dar eu mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am uitat pe fereastră.

Vic s-a aşezat pe scaunul din faţa noastră şi ni s-a adresat cu încântare:
— Ei, care-i treaba? Pe urmă ne-a privit feţele. Hm, s-ar părea că e momentul potrivit să vă spun una dintre poveştile mele lungi şi întortocheate, care nu duc nicăieri.
— Bună idee, a zis scurt Lucas.
Ţinându-şi cuvântul, Vic a vorbit şi a tot vorbit despre plăci de surfing, despre formaţii muzicale şi despre visele stranii pe care le avusese cândva, şi n-a tăcut până când n-am ajuns înapoi, la şcoală. Asta m-a salvat de o discuţie cu Lucas; care, la rândul lui, n-a scos nicio vorbă.

## Capitolul 6

După excursia la Riverton, m-am simţit ca o proastă care-l gonise pe Lucas de pomană.

Muncitorii ăia constructori erau beţi. In plus, erau patru, iar el doar unul singur. Poate simţise că era necesar să le demonstreze că nu glumea, ca să evite să fie zdrobit din bătaie. Făcuse singurul  lucru pe care-l putea face, ce drept aveam eu să-l judec?

Sub nicio formă, a zis Raquel a doua zi, când i-am făcut confidenţe în timp ce ne plimbam pe pajişte.

Toate frunzele îşi schimbaseră culoarea, aşa că dealurile din zare nu mai erau verzi, ci stacojii şi aurii.

- Dacă un tip devine violent, te retragi. Punct. Fii recunoscatoare că i-ai văzut temperamentul manifestându-se înainte  de a-i stârni tu furia.

Vehemenţa ei m-a făcut să tresar.

- Am impresia că ştii despre ce vorbeşti.

- Ce, tu nu te-ai uitat niciodată la filmele de pe postul TV L*ifetime*? Raquel nu m-a privit în ochi, mulţumindu-se să se joace  cu brăţara de piele de la încheietura mâinii ei. Toată lumea ştie asta. Bărbaţii care se bat sunt răi.

– Ştiu că reacţia lui a fost exagerată. Dar Lucas nu mi-ar face rău niciodată.

Raquel a ridicat din umeri şi şi-a strâns blazerul uniformei mai tare în jurul trupului, de parcă ar fi cuprins-o frigul, deşi vremea nu era chiar atât de răcoroasă. M-am întrebat, pentru prima oară, într-o cât de mare măsură erau tăcerea şi înfaţişarea ei băieţoasă mijloace prin care se ferea de atenţia nedorită.

– Nimeni nu crede niciodată c-o să i se întâmple ceva rău până când nu i se întâmplă. în plus, ţi-a tot spus cât de nedemnă de atenţia ta e toată lumea de aici şi că n-ar trebui să fii prietenă cu colega ta de cameră şi cu aproape nimeni altcineva, este?

– Păi... da, dar...

– Dar nimic. Lucas încerca să te izoleze de toţi ceilalţi ca să aibă mai multă putere asupra ta. Raquel a scuturat din cap. Ţi-e mai bine fară el.

Ştiam că se înşela în privinţa lui Lucas, dar mai ştiam şi ca eu eram departe de a-l înţelege.

De ce începuse să-mi critice părinţii? Nu ne văzuse pe toţi laolaltă decât o singură dată, la cinematograf, iar ei fuseseră prietenoşi şi îl întâmpinaseră cu căldură. Lucas pretinsese că era vorba despre încercarea mea nu tocmai entuziastă de a fugi în prima zi de şcoală, dar nu ştiam dacă puteam să-l cred în totalitate. Dacă avea vreo problemă în privinţa mamei şi a tatei, atunci o inventase pornind de la un motiv paranoic bi zar, cu care era mai bine să n-am de-a face.

în capul meu, explicaţiile se inventau singure. Poate mai avusese vreo prietenă înaintea mea — poate şic şi sofisticată, o fată care călătorise în jurul lumii —, şi părinţii ei fuseseră snobi şi nedrepţi. îl înlăturaseră, poate îi interziseseră s-o mai vadă vreodată pe fiica lor, şi acum era speriat şi neîncrezător.

Povestea asta imaginară nu mi-a făcut oricum absolut nici un bine. In primul rând, m-a umplut de compătimire pentru Lucas, ca şi cum aş fi înţeles de ce se purtase atât de bizar, cand în realitate nu aveam idee. Şi m-am simţit totodată nesigură în comparaţie cu teoretic sofisticata lui prietenă de dinainte — şi cât de trist e când te simţi ameninţat de cineva care nici măcar nu există!

Cred că până atunci nu-mi dădusem seama cât de important devenise Lucas pentru mine — am înţeles abia după ce ne-am despărţit, şi am avut motive reale să stau departe de el. Cursul de chimie, singurul pe care-l aveam în comun, era 0 oră de tortură în fiecare zi; aproape că puteam să-l simt lângă mine, aşa cum simţi prezenţa unui foc într-o cameră rece. Insă nu-i vorbeam niciodată, şi nici el nu-mi vorbea, inspectând tăcerea pe care o cerusem şi pe care o păstram. Nu puteam să văd cum ar fi putut să fie el mai chinuit decât eram eu. Logica îmi spunea că era mai bine să mă îndepărtez, dar logica n-avea nicio importanţă pentru mine. îi simţiam  tot timpul lipsa lui Lucas şi, după cum se părea, cu cât imi spuneam mai mult să-l las în pace, cu atât tânjeam mai mult să fiu cu el.

Oare el simţea acelaşi lucru? Nu puteam fi sigură. Tot ce stiam  cu certitudine era că se înşelase în privinţa părinţilor moi.

Cum te simţi, Bianca? m-a întrebat cu blândeţe mama in timp ce spălam amândouă vasele după cina noastră de

duminică.

Nu dormisem bine, nu mâncasem mult şi îmi doream mai ales să-mi acopăr capul cu o pătură pentru următorii doi ani. Dar, realmente pentru prima oară în viaţă, nu voiam să le fac confesiuni părinţilor mei. Erau profesorii lui Lucas; n-ar fi fost cinstit faţă de el să le vorbesc de suspiciunile lui. în plus, spunând că tot ceea ce era între mine şi Lucas părea să se fi încheiat înainte de a începe, aş fi făcut pierderea lui cu mult mai reală.

– Foarte bine.

Mama şi tata au schimbat o privire. îşi dădeau seama că minţeam, dar n-aveau de gând să mă preseze.

– îţi spun eu ce facem, a zis tata, îndreptându-se către pick-up. încă nu te-ntoarce jos.

– Serios?

în mod normal, regulile impuneau ca, la scurt timp după încheierea cinei de duminică, să mă-ntorc în camera mea şi să m-apuc de-nvăţat.

– E o noapte senină şi m-am gândit că poate-ţi doreşti să te uiţi cu telescopul. în plus, tocmai voiam să pun Frank Sinatra. Ştiu ce mult îţi place *Ol' Blue Eyes.*

– *Fly Me to the Moon,* am cerut eu şi, peste câteva secunde, Frank cânta pentru noi toţi.

Le-am arătat amândurora galaxia Andromeda, învăţându-i cum s-o caute pornind de la constelaţia Pegas şi mergând apoi către nord până ce au văzut-o, o strălucire slabă, difuză, a unui miliard de stele îndepărtate. Pe urmă am petrecut un timp îndelungat cercetând cu amănunţime cosmosul, fiecare stea familiară părându-mi-se un prieten de mult pierdut.

A doua zi, în drum spre ora de istorie, l-am zărit pe Lucas

pe coridor în aceeaşi clipă în care m-a observat şi el. Lumina pătrunsă prin geamurile cu vitralii aşternea pe el culorile toamnei şi mi s-a părut că niciodată nu fusese mai frumos.

însă clipa şi-a pierdut tot farmecul când ni s-au întâlnit privirile. Lucas părea rănit, tot atât de tulburat şi de pierdut cum mă simţeam eu însămi de la cearta din restaurant — şi, preţ de o clipă groaznică, m-am simţit vinovată, fiindcă ştiam ca eu îl rănisem. Am văzut vinovăţie şi în ochii lui. Pe urmă si-a încleştat fălcile şi mi-a întors spatele, cu umerii uşor gârboviţi. în câteva secunde, s-a pierdut în marea de uniforme, încă una dintre persoanele invizibile de la Evernight.

Toate că îşi spunea, încă o dată, că era mai bine să păstreze distanţa faţă de oameni. Mi-am adus aminte cum se purta cand eram împreună — era cu mult mai fericit şi mai destins, mai liber — şi am detestat ideea că îl silisem să se închidă din nou în faţa lumii.

- Lucas dă ocol dormitorului abia târându-se, m-a informat Vic mai târziu, în aceeaşi zi, când am dat nas în nas pe scara.

I se întâmpla pentru prima oară să poarte lucruri normale — cel puţin de la glezne în sus, fiindcă bascheţii roşii Chucks cu care era încălţat nu făceau cu siguranţă parte din uniformă.

E oricum un tip posac, dar asta trece dincolo de posomorare... E superposomorâre....Megaposomorâre. Posomorâre extremă.

Şi a unit braţele în formă de X, spunând pe litere ultimul cuvant.

Te-a trimis să-i pledezi cauza? am încercat eu să las impresia că luam totul foarte uşor.

Nu cred că mi-a reuşit prea bine; aveam vocea atât de aspră, încât oricine — până şi cineva atât de orb la toate ca Vic — îşi putea da seama că plânsesem ceva mai devreme.

– Nu m-a trimis. El nu face aşa ceva. Vic a ridicat din umeri. Mă întrebam doar ce-a provocat drama.

– Nu există nicio dramă.

– E o dramă desăvârşită, iar tu n-ai de gând să-mi vorbeşti despre ea, dar, hei, e în ordine. Fiindcă nu e treaba mea.

M-am simţit atât de dezamăgită! Aş fi fost furioasă dacă Lucas l-ar fi trimis pe Vic să mă convingă în numele lui, dar eram deprimată înţelegând că avea de gând să mă lase să plec fară să lupte.

– OK.

Vic m-a înghiontit cu cotul.

– Noi — tu şi cu mine — suntem încă prieteni, nu-i aşa? Mă primiţi amândoi în custodie după divorţ. Cu drepturi de vizitare din belşug.

– Divorţ?

Am râs fară să vreau. Numai Vic putea vorbi despre urmările unei prime întâlniri nereuşite numindu-le divorţ. Şi nu fuseserăm tocmai prieteni înainte, aşa că acel „încă” era o exagerare, dar ar fi fost răutăcios din partea mea să scot asta în evidenţă. Plus că Vic îmi plăcea.

– încă suntem prieteni.

– Excelent! Aici, ciudaţii trebuie să fie uniţi.

– Mă numeşti pe mine ciudată?

– E cea mai mare onoare pe care ţi-o pot acorda.

Şi-a întins mâinile în timp ce străbăteam coridoarele, cuprinzând cu un sigur gest totul: plafoanele înalte, ornamentele spiralate, sculptate în lemn întunecat, din jurul tuturor uşilor şi terestrelor, lumina voalată, filtrată prin ferestrele vechi pentru a aşterne pe podea umbre lungi,

neuniforme.

— Locul ăsta e capitala ciudăţeniilor. Aşa că tot ce e ciudat aici e normal oriunde altundeva. Oricum, aşa văd eu lucrurile.

Am oftat.

— Ştii, cred că ai dreptatea ta.

Nu greşea câtuşi de puţin spunând că într-un loc precum Academia Evernight aveai nevoie de cât mai mulţi prieteni. Nu era ca şi cum mi-ar fi plăcut vreodată aici, dar scurtul timp pe- i rccut cu Lucas îmi arătase cum era când nu te simţeai atât de disperat de singur. Acum, când nu-1 mai aveam, izolarea mea se contura cu mai multă putere. Iar din cauză că înţelegeam că ,ir fi putut să-mi fie mult mai bine, mi-era cu atât mai greu să suport lipsa de ospitalitate şi atmosfera intimidantă a clădirii.

Schimbarea anotimpurilor nu mi-a fost de niciun ajutor. Arhitectura gotică a şcolii fusese uşor îndulcită de iedera bogată şi de pajiştea verde, în pantă. Ferestrele înguste şi lumina bizar colorată nu reuşiseră să mascheze cu desăvârşire strălucirea soarelui de vară târzie. însă acum înserarea cobora mai devreme, făcând ca Evernight-ul să pară încă şi mai izolat decat înainte. Pe măsură ce scădea temperatura, în sălile de clasă şi In dormitoare se strecura un frig persistent, şi uneori se părea că florile de gheaţă de pe geamuri se întipăreau pentru totdeauna în sticlă. Până şi frumoasele frunze ale toamnei foşneau în vânt, un sunet singuratic, tremurător. începuseră deja sa cada, lăsând primele crengi golaşe, ca nişte gheare scoase la iveală pentru a zgâria cerul acoperit de nori cenuşii.

Mă întrebam dacă fondatorii şcolii nu creaseră cumva Balul Toamnei tocmai ca să înveselească elevii într-o perioadă atât de melancolică a anului.

— Nu cred că-i aşa, a spus Balthazar.

Stăteam la aceeaşi masă din bibliotecă; mă invitase pentru prima oară să-nvăţăm împreună, la câteva zile după excursia ghinionistă de la Riverton. La vechea mea şcoală, nu învăţasem împreună cu nimeni, pentru că „învăţatul" se transforma de obicei în „pălăvrăgeală şi pierdere de vreme" şi ne întindeam cu temele din ce în ce mai mult. Preferam să-mi fac lecţiile şi să scap de ele. Dar se dovedise că Balthazar era de aceeaşi părere şi, în cele două săptămâni scurse de atunci, petrecuserăm o grămadă de timp împreună, lucrând unul lângă altul şi abia scoţând câte o vorbă ore în şir. Conversaţia nu începea până nu ne strângeam cărţile.

— Bănuiesc că fondatorilor academiei le plăcea toamna. Arată care este adevărata natură a Evernight-ului, aşa cred.

— De-aia aveau nevoie să se-nveselească.

A zâmbit larg şi şi-a aruncat pe umăr geanta de piele.

— Nu e cea mai îngrozitoare şcoală de pe faţa pământului, Bianca. Balthazar mă tachina, dar îmi dădeam seama că era sincer îngrijorat. Aş vrea să te distrezi mai bine aici.

— Asta-nseamnă că suntem doi, am spus, aruncând o privire către colţul în care-l văzusem ceva mai devreme pe Lucas citind.

Era încă acolo, cu părul de culoarea bronzului strălucindu-i în lumina lămpii, dar nici măcar nu şi-a întors privirea în direcţia noastră.

—Ar trebui să-i dai o şansă corectă. Balthazar mi-a ţinut usa bibliotecii când am ieşit. Ar trebui să explorezi mai mult. Să te străduieşti mai mult să cunoşti oameni.

I-am aruncat o privire.

— De genul lui Courtney?

—Corecţie: străduieşte-te mai mult să cunoşti oamenii

p*otriviţi.*

Spunând asta, nu s-a referit nici la cei mai bogaţi, nici la cei mai populari; ci la aceia pe care ar fi meritat să-i cunosc. Pana in în momentul acela, sigurul membru al elitei pe care o considerasem de departe că merita să-l cunosc era el însuşi, motiv pentru care m-am gândit că, în privinţa asta, nu stăteam prea rău.

- Nu cred că Evernight e o şcoală potrivită pentru toată lumea, am mărturisit. Sunt sigură că pentru mine nu e. Ştiu ca serveşte unui scop, dar o să fiu încântată la absolvire.

Şi eu o să fiu, dar nu din acelaşi motiv.

Balthazar mergea încet alături de mine, calculându-şi cu grija paşii lungi ca să nu mă lase în urmă. Uneori, eram şocata fiindcă era atât de voinic — înalt şi lat în umeri, cu o constituţie puternică — şi în stomac mi se stârnea un fior uşor şi straniu.

Evemight-ul îmi dă întotdeauna senzaţia că pot înţelege întreaga lume. Că o pot stăpâni. Fiecare subiect nou pe care-l studiez, fiecare nouă inovaţie despre care aflu — am senzaţia
ca devin nerăbdător să plec, să încerc eu însumi totul.

Entuziasmul lui nu era suficient ca să mă facă să găsesc oala pe gustul meu, dar a reuşit să-mi stârnească un zâmbet, parcă pentru prima oară după ere întregi.

– Ei, cel puţin unul dintre noi e fericit.

– Sper că vom fi fericiţi amândoi, peste nu prea mult timp, a spus el încet.

Ochii lui întunecaţi mă studiau intens, şi senzaţia aceea de înfiorare s-a făcut din nou simţită.

Am ajuns la galeria care ducea către dormitoarele fetelor şi Balthazar s-a oprit exact la margine. Mi-l puteam imagina în secolul al nouăsprezecelea, tot numai maniere galante, şi

am schiţat un zâmbet când mi l-am închipuit înclinându-se din talie.

Era gata să spună ceva, dar în clipa aceea a apărut Patrice, părând să fi terminat cu învăţatul.

— Oh, Bianca, aici erai.

M-a luat nestânjenită de braţ, ca şi cum am fi fost cele mai bune prietene.

— Trebuie să-mi explici ultima noastră temă de la tehnologia modernă. Nu reuşesc să-nţeleg nimic din ea, a adăugat.

— Ăăă... OK.

în timp de eram târâtă de-a lungul culoarului, m-am uitat în urmă, către Balthazar, şi i-am făcut cu mâna. Părea mai degrabă amuzat decât dezamăgit.

— Tocmai stăteam de vorbă, am murmurat către Patrice.

— Mi-am dat seama, a şoptit ea. Asta o să-l facă să-şi dorească în continuare o ocazie în care să stea mai mult de vorbă cu tine. Adică o să se-ntoarcă la tine mult mai repede.

— Serios?

— Experienţa mea a arătat că merge destul de bine. în plus, chiar am nevoie să-mi explici.

Nu era prima oară când trebuia s-o îndrum pe Patrice ca se poată descurca la cursul acela, şi nici prima oară când ma-ntrebam de ce mă osteneam să mă angajez la aşa ceva.

— Nu e o problemă, am oftat.

Patrice a chicotit şi, pentru o clipă, a fost aproape ca o fetişcană.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, Balthazar e cel mai atrăgător barbat de-aici. Nu e chiar genul meu, dar umerii ăia? Ochii aia întunecaţi? Te-ai descurcat mai degrabă bine.

— Nu suntem decât prieteni, am protestat, în timp ce intram în camera noastră.

— Doar prieteni. Hmmm... Ochii lui Patrice au scânteiat de amuzament. Mă-ntreb dacă şi Courtney e de aceeaşi părere.

Am ridicat mâinile, încercând să pun capăt discuţiei înainte de a deveni şi mai stânjenitoare decât era.

Nu-i spune lui Courtney despre asta, OK? N-am nevoie de ciorovăială.

.Şi-a arcuit o sprânceană.

Despre ce să nu-i spun? Parcă ziceai că nu e nimic de spus.

Dacă vrei să te-ajut să-ţi faci tema, trebuie să abandonezi subiectul ăsta. Imediat.

Patrice a ridicat din umeri, uşor ofensată.

- Cum vrei! Dac-aş fi în locul tău, eu una aş fi foarte entuziasmată fiindcă am atras atenţia unui tip ca Balthazar. Dar,
bineînţeles, să discutăm în schimb despre tema mea.

Sincer vorbind, *simţeam* o uşoară mândrie fiindcă îi plăceam
lui Balthazar. Nu eram convinsă că voia să-mi fie mai mult decât prieten, dar uneori cu siguranţă flirta cu mine. După dezastrul cu Lucas, era plăcut să flirteze cineva cu mine — ca şi cum aş fi fost intr-adevăr frumoasă şi fascinantă, în loc să fiu fata timidă şi stângace din colţ.

Balthazar era amabil, inteligent şi avea un simţ viclean al umorului. Toată lumea îl plăcea, probabil fiindcă şi lui îi plăcea în schimb foarte multă lume. Până şi Raquel, care îi detesta practic pe toţi cei din elită, îl saluta pe coridoare, iar el îi răspundea întotdeauna la salut. Nu era snob sau rece. Şi arăta cu adevărat zdrobitor de bine.

în esenţă, era tot ceea ce şi-ar fi putut dori o fată. Dar nu era Lucas.

La fosta mea şcoală, profesorii împodobeau întotdeauna clădirea pentru Halloween. La ferestre erau aşezaţi dovleci portocalii de plastic, aşteptând să fie umpluţi de bomboane cu gumă de mestecat Tootsie Rolls şi cu batoane de ciocolată Butterfingers, iar de-a lungul tuturor pereţilor zburau vrăjitoare din hârtie. Cu un an în urmă, directoarea atârnase be- culeţe sub formă de boabe de porumb[I] în jurul uşii biroului ei, unde era totodată şi o firmă pe care scria *Bau!* cu litere verzi, tremurătoare. Totul mi se păruse întotdeauna contrafăcut, de două parale, şi nu-mi trecuse niciodată prin minte că într-o bună zi s-ar putea să-mi lipsească.

Nimeni nu atârna decoraţiuni la Evernight.

– Poate se gândesc că sunt suficient de înspăimântătoare garguiele, a sugerat Raquel în timp ce ne luam prânzul în camera ei.

Mi-am adus aminte de cel de la fereastra dormitorului meu şi m-am întrebat cum ar fi arătat împodobit cu beculeţe sub formă de boabe de porumb.

– Da, înţeleg ce vrei să spui. Dacă şcoala ta e de fapt un donjon umed, rece şi înspăimântător din iad, ornamentele de Halloween sunt cumva irelevante.

– Păcat că nu putem amenaja o casă bântuită. Ştii, pentru copilaşii din Riverton. Ne-am putea costuma şi să facem pe totul într-adevăr înspăimântător. Am încerca s-o facem pe demonii în weekend. Unii dintre nemernicii ăştia nici măcar n-ar trebui să se prefacă prea mult. Am reuşi să caştigăm bani pentru şcoală.

---

I în lb. engleză, *candy-corn,* bomboane în formă de boabe de porumb, specifice sărbătorii de Halloween, simbolizând recolta bogată a toamnei (n. *tr.).*

— Nu cred că Academia Evernight are nevoie de mai mulţi bani.

- Corect, a recunoscut ea. Dar am putea aduna eventual luni pentru opere de caritate. Pentru o linie fierbinte de ajutlor, sau pentru prevenirea sinuciderilor, sau pentru altceva. Nu cred că printre oamenii ăştia sunt mulţi cărora le pasă de caritate, dar ar face-o probabil pentru admiterea lor la facultate. Niciuna dintre căţelele astea bogate nu vorbeşte niciodata despre facultate, probabil fiindcă au rude prin frăţiile de la Harvard sau de la Yale sau de altundeva, dar tot trebuie să trimită o solicitare. Aşa că s-ar putea să le surâdă ideea, este?

Imaginile mi-au licărit în minte; pânze de păianjeni pe casele scărilor, elevii râzând ca nişte maniaci, zgomote reverberand prin holul mare şi copilaşi inocenţi, cu ochi măriţi de spaimă când Courtney şi Vidette şi-ar flutura deasupra capetelor lor unghiile lungi şi negre.

— E totuşi prea târziu, până la Halloween nu mai sunt decât două săptămâni. Poate la anu'.

— Dacă mă-ntorc la anu', te rog să mă-mpuşti. Raquel a gemut, lăsându-se să cadă pe spate în patul ei. Părinţii mei spun c-ar trebui să rezist, fiindcă primesc o bursă ca să vin aici, altminteri nu-mi rămâne decât şcoala publică la care am învăţat, cu detectoare de metale şi fără diplomă de bacalaureat. Dar urăsc locul ăsta. îl urăsc.

Stomacul meu a chiorăit. Salata de ton şi biscuiţii pe care-i împărţisem cu Raquel nu fuseseră de-ajuns ca să-mi potolească foamea; trebuia să mănânc din nou în camera mea. însă nu voiam ca ea să-şi dea seama de asta.

— O să fie mai bine.

— Crezi într-adevăr asta?

— Nu.

Ne-am uitat una la alta cu expresii sumbre, apoi am izbucnit în râs.

Când ni s-au potolit hohotele, mi-am dat seama că auzeam strigăte — nu în apropiere, ci mai departe, de-a lungul coridorului. Raquel nu locuia prea departe de galeria centrală care unea dormitoarele fetelor cu zona sălilor de clasă; mie mi s-a părut că zgomotul venea de-acolo.

– Hei, auzi... ?

– Da. Raquel s-a săltat, sprijinindu-se în coate, şi a ascultat. Cred că e o încăierare.

– O încăierare?

– Ai încredere în cineva care-a fost la cea mai rea şcoală publică din Boston. Recunosc zgomotele unei încăierări.

– Haide!

Mi-am înşfacat geanta cu cărţi şi am luat-o spre uşă, dar Raquel m-a prins de mâneca puloverului.

– Ce faci? Vrei să ne trezim amestecate în ceva? Făcuse ochii mari. Nu căuta necazurile cu lumânarea!

Vorbele ei aveau sens, dar n-am putut să le dau ascultare. Dacă era o încăierare, trebuia să fiu sigură — absolut sigura că Lucas nu era amestecat.

– Rămâi aici dacă vrei. Eu mă duc.

Raquel m-a lăsat să plec.

M-am grăbit către locul de unde se auzeau ţipete şi chiar urlete. Asta era vocea lui Courtney, sălbatică de atâta încântare, zbierând:

– Fă-l praf!

– Băieţi, ei, băieţi! Erau cuvintele lui Vic, auzindu-se ca un ecou pe coridor. Opriţi-vă!

Cu inima cât un purice, am trecut de colţ exact la timp ca sa-l văd pe Erich trăgându-i un pumn lui Lucas, drept în faţă.

Lucas a dat înapoi, podeaua fugindu-i de sub picioare şi când în fund în faţa întregii şcoli. Toţi elevii tipici pentru Evernight au râs, şi Courtney chiar a aplaudat. Buzele lui Lucas erau pătate de sânge, ieşindu-i în evidenţă pe lângă pielea palidă. Când şi-a dat seama că se uita în sus, la mine, a strâns cu putere din ochi. Poate că umilinţa îl durea mai tare decât lovitura.

- Să nu mă mai insulţi altă dată, a ordonat Erich.

Şi-a ridicat mâinile, studiindu-le încântat, parcă mulţumit de opera lui. Avea încheieturile degetelor pline de sângele intunecat al lui Lucas.

Dacă nu, data viitoare te-amuţesc pentru totdeauna.

Lucas s-a săltat în capul oaselor, fixându-l cu intensitate pe Erich. Asupra mulţimii s-a lăsat o tăcere stranie, ca şi cum totul ar fi devenit deodată mult mai serios — ca şi cum lupta nu s-ar fi terminat, ci abia ar fi început. însă ceea ce simţeam nu era teamă; era anticipare. Nerăbdare. Dorinţa de a pedepsi.

— Data viitoare o să se termine cu totul altfel.

— Da, aşa cred, a ripostat batjocoritor Erich. Data viitoare o să doară *într-adevăr.*

S-a îndepărtat ţanţoş, erou învingător în ochii lui Courtney şi al celorlalţi care l-au urmat. Toţi se grăbeau cumva să plece înainte de a-şi face apariţia vreun profesor. Am rămas numai eu şi Vic.

El a îngenuncheat lângă Lucas.

— Apropo, arăţi ca un rahat.

— îţi mulţumesc pentru delicateţe.

Lucas a respirat adânc, apoi a gemut. Vic l-a ajutat să se liniştească şi i-a întins, pentru sângele care-i picura din nas, un şerveţel mototolit.

Eu nu ştiam ce să spun. Nu puteam decât să mă gândesc

cât de groaznic arăta Lucas. Erich dăduse, evident, tot ce era mai bun în el. După incidentul din pizzerie, mă gândisem la Lucas ca la un tip mult mai dur, care se încăiera tot timpul doar aşa, de-al naibii. Ei bine, acum tocmai intrase într-o altă încăierare. Asta dovedea că avusesem dreptate. Sau faptul că un pumn îl umpluse de sânge dovedea că, la urma urmelor, nu era un tip chiar atât de dur?

în cele din urmă, l-am întrebat:

— Te simţi bine?

— Sigur că da, perfect. Lucas nu şi-a ridicat privirea. De fapt n-ai nevoie decât de una sau două măsele. Celelalte sunt de rezervă.

— Ai rămas fară dinţi?

Vic a pălit.

— Unul dintre ei se cam clatină, dar cred că încă nu s-a i desprins. Lucas a tăcut, apoi s-a-ntors către mine: Ţi-am spus c- aşa o să fie în cele din urmă.

îmi spusese că, într-o bună zi, avea să devină un paria la Evernight. Ziua aceea sosise, cu siguranţă. Dar de ce pretindea că mă lăsase singură pentru binele meu? Eu eram cea care se-ndepărtase de el.

— De vreme ce eşti OK..., am spus.

L-am părăsit din nou, când era încă întins pe podea. Poate ca de data asta avea să observe că eu eram cea care pleca.

Deruta şi tristeţea m-au luat în stăpânire, încovoindu-mi umerii şi sufocându-mă. Mi-am muşcat buza, destul de tare cat să simt gustul sângelui. Asta m-a înviorat, dar tot nu mă puteam întoarce în camera lui Raquel; nu eram pregătită să lac faţă întrebărilor ei. M-am îndreptat spre bibliotecă, să mă ascund pentru următoarea jumătate de oră, sau cât o

mai fi raamas până la cursul de ştiinţe politice. Sigur puteam găsi ceva de citit, poate vreo carte de astronomie sau măcar o revistă de modă. Dacă mă ascundeam o vreme în spatele unei cărţi, poate aveam să mă simt mai bine.

Cand mă apropiam de uşă, aceasta s-a deschis, dându-l la iveala pe Balthazar. A aruncat o privire caraghioasă în lungul coridorului.

- Drumul e liber?

- Ce?

– Am presupus că te ascundeai de magnifica luptă dintre Lucas şi Erich.

– Lupta s-a terminat, am oftat eu. A câştigat Erich.

– îmi pare rău să aflu asta.

– Serios? Credeam că Lucas nu e pe placul majorităţii elevilor.

– E cu siguranţă scandalagiu, a zis Balthazar. Dar tot aşa e şi Erich, care i-a atras de partea lui pe alţii de aici. Cred că am o slăbiciune pentru partea învinsă în orice luptă.

M-am sprijinit de perete. Mă simţeam deja extenuată, de parcă ar fi fost miezul nopţii, nu doar începutul după-amiezii.

– în locul ăsta, încordarea e uneori atât de mare, încât sunt surprinsă că nu se face totul zob, ca sticla.

– Atunci, relaxează-te! Fă o pauză de la învăţat, m-a sfă-tuit Balthazar.

– N-am venit aici ca să-nvăţ. Cred că doar ca să pierd vremea.

– Să pierzi vremea... în bibliotecă. OK. Ştii ce ? S-a aplecat uşor către mine. Trebuie să ieşi mai mult.

Mă simţeam prea mizerabil ca să râd, dar am zâmbit.

– Asta e numai o jumătate de frază.

— Atunci dă-mi voie să-ţi sugerez ceva. A ezitat exact atât cât era necesar ca să-mi dau seama ce-avea de gând să facă, apoi mi-a cuprins mâna între palmele lui îndoite. Vino cu mine la Balul Toamnei.

In ciuda aluziilor şi glumelor lui Patrice, nu visasem niciodată că Balthazar avea să mă invite. Era cel mai chipeş tip din şcoală şi ar fi putut invita pe oricine. Deşi ne înţelegeam bine şi eram prieteni — şi cu toate că nu eram imună la farmecul lui considerabil —, nu-mi imaginasem niciodată o asemenea clipă.

Şi nu mi-aş fi închipuit niciodată că primul impuls avea să ma-ndemne să spun nu.

Ceea ce era totuşi o prostie. Singurul motiv pentru care voiam să refuz invitaţia lui Balthazar era speranţa, încă vie, ca o să mă invite altcineva, care însă n-avea s-o facă niciodată, fiindcă tocmai îl respinsesem definitiv.

Balthazar şi-a coborât privirea spre mine cu tandreţe, cu ochii lui căprui plini de speranţă.

— Mi-ar plăcea, a fost tot ce-am putut să spun.

— Excelent! Zâmbetul i-a adâncit gropiţa din bărbie. O sa ne distrăm bine.

— îţi mulţumesc că m-ai invitat.

A clătinat din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Norocosul sunt eu. în privinţa asta, poţi să pui bază pe c uvintele mele.

Mi-am ridicat privirea către el zâmbind, fiindcă era unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le spusese cineva vreodată. Cu desăvârşire neadevărat, dat fiind faptul că el, cel mai popular tip din şcoală, o ducea la marele bal pe ciudata clasei — ştim cu toţii despre cine se poate spune că are noroc într-un asemenea scenariu —, dar cu adevărat frumos.

Şi totuşi zâmbetul meu era o minciună. Mă detestam fiindcă mă uitam la chipul frumos al lui Balthazar dorindu-mi sa fi fost Lucas, dar asta faceam.

## Capitolul 7

Primele pachete au sosit prin posta de Halloween. Cutii lungi de carton, pe unele zărindu-se scrisul elegant al etichetelor unor magazine de lux, iar câteva venind de la adrese din New York şi Paris. Al lui Patrice a sosit de la Milano.

– Culoarea liliacului.

Foiţa a foşnit când şi-a scos rochia pentru Balul Toamnei. Şi-a lipit mătasea palidă de trup, chipurile lăsându-mă să văd cum avea să arate, dar în realitate aproape îmbrăţişând-o.

– Nu crezi că e o culoare fermecătoare? Ştiu că în momentul ăsta nu e la modă, dar o ador.

– O să-ţi stea minunat cu ea. îmi dădeam deja seama că nuanţa avea să-i înfrumuseţeze tenul lui Patrice. Ai mers probabil la sute de petreceri ca asta.

Ea a facut-o pe modesta.

– Oh, după o vreme se pierd toate într-o ceaţă. O să fie primul tău bal?

– Am avut două la fosta mea şcoală, am spus, fară să menţionez că se ţinuseră în sala de gimnastică, muzica fiind adusă de un împătimit al înregistrărilor audio-video, care ne oferise mai ales potpuriuri extrem de jalnice alcătuite de el însuşi. Patrice n-ar fi înţeles asta, şi cu atât mai puţin faptul că, în cea mai mare parte a acelor reuniuni dansante, eu stătusem lipită cu stângăcie de un perete sau mă ascunsesem în toaleta fetelor.

— Ei bine, o să ai parte de un deliciu. Nu se mai dau ase-menea baluri. E fantastic, Bianca, da, chiar este.

Chipul i s-a luminat, anticipând, şi mi-am dorit să-i fi pu tut împărtăşi entuziasmul.

Pentru mine, cele două săptămâni scurse între invitaţia lui Balthazar şi balul în sine au fost confuze, fiindcă propriile emoţii mă împingeau într-o mie de direcţii diferite în acelaşi timp. Puteam să mă uit în cataloagele de rochii împreună cu mama, alegându-ne fericite modelele preferate, pentru ca în ura următoare să mă simt atât de singură fară Lucas, încât abia mai puteam să respir. Balthazar îmi zâmbea, încurajându-mă în timp ce mă asculta doamna Bethany, întorcându-mă pe toate părţile, şi mă gândeam ce tip extraordinar era. Pe urmă mă potopeau valuri de vinovăţie, fiindcă aveam senzaţia că îl înşelam. Nu era ca şi cum ar fi căzut în genunchi, jurandu-mi dragoste eternă, dar ştiam că ar fi vrut să simt pentru el mai mult decât simţeam.

Noaptea stăteam întinsă în pat şi mi-l imaginam pe Balthazar sărutându-mă sau luându-mi faţa în mâinii. Imaginile erau lipsite de semnificaţie; aş fi putut la fel de bine să-mi aduc aminte o scenă dintr-un film. Pe urmă, pe măsură ce deveneam tot mai somnoroasă şi gândurile îmi rătăceau, mi se schimbau fanteziile. Ochii întunecaţi care mă priveau
deveneau verzi ca pădurea şi Lucas era cu mine, cu gura lipită de a mea. Nu mă sărutase nimeni, niciodată, dar, aşa cum stăteam sub pătură, răsucindu-mă fară astâmpăr, îmi puteam imagina totul atât de limpede! Trupul meu părea să ştie mai multe decât mine. Inima îmi alerga şi obrajii înfierbântaţi mi se îmbujorau, şi uneori abia dacă dormeam. Fanteziile cu Lucas erau mai frumoase decât orice vis.

Mi-am spus că nu mai puteam continua astfel. Mergeam la Balul Toamnei cu cel mai chipeş băiat din toată şcoala. Era sigurul lucru cu adevărat minunat care mi se întâmplase până atunci la Academia Evernight şi voiam să-l savurez. Nu conta de câte ori îmi repetam totuşi în gând că niciodată nu crezusem în puterea dansului de a mă face fericită.

Asta s-a schimbat în seara balului, când mi-am îmbrăcat rochia.

– Am ajustat-o puţin în talie.

Mama avea un centimetru în jurul gâtului şi câteva ace cu gămălie înfipte în manşetele bluzei. Ştia să coasă — facea cu adevărat orice fel de haine la care te puteai gândi — şi modificase rochia din catalog cumpărată pentru mine. (Nu voia să-mi ajusteze şi uniformele, explicându-mi că timpul ei zilnic era limitat. Totul se transformase în sugestia de a învăţa eu însămi să cos, dar nici vorbă. Mama nu avea încredere în maşinile de cusut, şi eu nu-mi puteam petrece după-amiezile libere de duminică învăţând cum să folosesc un degetar.)

– Am adâncit puţin şi decolteul.

– Vrei să sar în ochii băieţilor?

Am râs amândouă. Era într-un fel ridicol din partea mea să mă port cu decenţă în timp ce stăteam în faţa ei în chiloţi şi într-un sutien fară bretele.

– Machiajul e cu mult mai abundent decât oricând — tata n-o să fie încântat de opera ta.

– Cred că tatăl tău va reuşi să suporte, mai ales când o să vadă ce minunat arăţi.

Am intrat în rochia de un albastru întunecat, care a foşnit suav când m-a ajutat mama s-o îmbrac. A tras fermoarul aflat pe- o parte şi, la început, am crezut că mi-o strâmtase

prea tare — dar, când l-a închis, mi-am dat seama că încă mai puteam respira. Corsajul se mula perfect pe trupul meu, până cand se pierdea în fusta bogată.

— Oho, am şoptit, netezind cu palmele materialul mătăsos şi diafan şi minunându-mă de senzaţia plăcută pe care-o oferea la atingere. Vreau să văd.

Mama m-a oprit înainte de a o porni spre oglindă.

— Aşteaptă. Să-ţi aranjez mai întâi părul.

— Nu vreau decât să mă uit la rochie! Nu la păr!

Ai încredere în mine. O să fii atât de încântată dac-o s-atepţi să vezi efectul final! Mama radia. în plus, asta-mi face adevărată plăcere.

Nu prea puteam să-i spun *nu* unei femei care-şi petrecuse ultima săptămână modificându-mi rochia. Aşa că m-am aşezat pe marginea patului şi ea a început să-mi perie şi să-mi împletească părul.

Balthazar e un tip extraordinar, a zis ea. Cel puţin aşa mi se pare mie.

— Da. Absolut.

Hmm. N-a sunat tocmai entuziast.

Nu-i adevărat. Cel puţin, nu asta am vrut. Protestele melc mi se păreau până şi mie anemice. Dar încă nu-l cunosc destul de bine. Atâta tot.

— învăţaţi tot timpul împreună. Aş zice că, pentru o primă întâlnire, îl cunoşti destul de bine. Degetele abile ale mamei îmi împleteau pe tâmplă o codiţă subţire. Asta are oare vreo legătură cu Lucas? Ce s-a-ntâmplat cu voi doi?

*A-ncercat să mă-ntoarcă împotriva voastră şi apoi s-a luat la bătaie cu nişte muncitori constructori din oraş, mamă. Aşa că el e, fireşte, cel cu care-aş vrea să fiu. Oare tu şi tata o să-l urmăriţi acum în noapte, cu torţe aprinse?*

— De fapt, nimic. Nu ne potriveam. Atâta tot.

— însă mai ţii la el.

Vorbea cu atâta blândeţe, încât îmi doream să mă pot întoarce s-o îmbrăţişez.

— Dacă-ţi e de vreun ajutor, tu şi Balthazar aveţi mult mai multe în comun. în privinţa lui îţi poţi face gânduri serioase. Dar mă pripesc. Ai şaisprezece ani şi nu trebuie şă te gândeşti la seriozitate. Trebuie să te distrezi la balul ăsta.

— O să mă distrez. Simplul fapt că port o asemenea rochie e cumva uluitor.

— îi mai lipseşte ceva.

Mama stătea în faţa mea, studiindu-şi opera cu mâinile în şolduri. Pe urmă i s-a luminat faţa.

— Evrica!

— Mamă, ce faci?

Spre consternarea mea, s-a apropiat de telescop cu foarfeca ca în mână şi a început să taie capetele şiragurilor mele de stele din hârtie origami.

— Mamă! Alea-mi plac!

— O să le refacem mai târziu.

Avea acum două şiraguri mici, numai cele cu steluţe minuscule din capete. Vopseaua lor argintie a scânteiat când mi le- a pus în mâini.

— Ţine-le o clipă, se poate?

— Eşti nebună, am spus, în clipa când mi-am dat seama ce făcea.

— Spune-mi asta din nou după ce-o să vezi rezultatul, a ripostat ea. După ce a strecurat ultimul ac de păr la locul lui, m-a rotit cu faţa spre oglindă. Uită-te!

In prima clipă, nu mi-a venit să cred că fata din imaginea reflectată eram eu. Albastrul-închis al rochiei facea pielea mea palidă să pară catifelată şi perfectă, ca mătasea. Machiajul nu era foarte diferit de cel pe care-l foloseam de

obicei, dar mâinile experimentate ale mamei coloraseră totul în nuanţe mai blânde. Părul meu roşu-închis era tras de pe frunte către spate în mai multe codiţe împletite, de diverse grosimi, apoi se revărsa în jos, spre gât — aşa cum şi-l purtaseră probabil pe al lor femeile din Evul Mediu. în locul coroniţelor de flori pe care le purtau în tablourile vechi, eu aveam în par stele argintii, destul de mici ca să pară agrafe cu nestemate. Licăreau când îmi întorceam capul dintr-o parte în alta, studiindu-mă sub toate unghiurile posibile.

Oh, mamă! Cum ai făcut asta?

Din ochii ei izvorau lacrimi. Era atât de toantă, în sensul bun al cuvântului.

- Am avut la dispoziţie o fiică frumoasă, ăsta e secretul.

Imi spunea întotdeauna că sunt frumoasă, dar era pentru prima oară când credeam că era cu putinţă să spună adevărul.

Nu eram trăsnet, în genul fetelor de pe copertele revistelor, ca Patrice sau Courtney — dar tot frumuseţe era şi asta.

Când ne-am dus în camera de zi, tata a părut la fel de şocat cum mă simţeam eu. El şi mama s-au îmbrăţişat, şi ea a şoptit:

– Noi doi am făcut treabă bună, nu?

– Cu siguranţă.

S-au sărutat de parcă eu n-aş fi fost acolo. Mi-am dres glasul.

– Ăăă... oameni buni! Credeam că adolescenţii sunt cei care trebuie să se giugiulească în noaptea balului.

– Iartă-ne, scumpo. Tata mi-a pus o mână pe umăr; mi s-a părut rece, de parcă eu aş fi radiat căldură. Eşti absolut uluitoare. Sper că Balthazar ştie ce băiat norocos e.

– Ar fi cazul, am spus, şi ei au râs.

îmi dădeam seama că amândoi ar fi vrut să coboare la parter cu mine, dar, spre uşurarea mea, n-au facut-o. Ar fi-nsem- nat să-şi ducă rolul de supraveghetori puţin cam prea departe, în plus, voiam să am câteva clipe numai pentru mine în timp ce înaintam în jos pe trepte, cu fusta săltată uşor într-o mână şi fluturând. Aveam astfel ocazia să mă conving că totul era real, nu un soi de vis.

Sub mine se auzeau râsete, vorbărie şi acordurile slabe ale muzicii; dansul începuse deja, eram în întârziere. Cu puţin noroc, Patrice ar fi putut avea dreptate în privinţa tipilor lăsaţi să aştepte.

în clipa când am ajuns la baza scării de piatră şi am pătruns în marele hol scăldat în lumina lumânărilor, Balthazar s-a întors, de parcă ar fi simţit cumva că sosisem. A fost de ajuns să arunc o singură privire către ochii lui, să văd cum se holba la mine, ca să-mi dau seama că Patrice nu se înşelase câtuşi de puţin.

– Bianca, a zis el, apropiindu-se. Eşti uluitoare.

– Şi tu.

Balthazar era îmbrăcat într-un smoching clasic, de genul celor purtate de Cary Grant în anii 1940. însă, oricât de frumos ar fi fost, n-am putut să nu cuprind cu ochii sala din spatele lui şi să nu suspin:

– Oh, ooo!

Holul era plin de bolţi de iederă şi de lumânări albe înalte, asezate în faţa unor platouri vechi de alamă, lucrate manual, astfel încât să împrăştie şi mai multă lumină. Pe podiumul mic dintr-un colţ stătea orchestra, nu un grup de rockeri în blugi şi tricouri, ci muzicanţi în sensul clasic al cuvântului, în smochinguri încă şi mai festive decât al lui Balthazar, cântand un vals. Zeci de perechi dansau, alcătuind un model perfect, ca într-o scenă dintr-un tablou

de acum două sute de ani. Câţiva dintre elevii noi stăteau lipiţi de perete, băieţii în costume menite să fie ingenioase sau mişto, fetele în rochii surte, cu paiete; păreau cu toţii conştienţi de faptul că apreciaseră greşit ocazia.

— Tocmai mi-am dat seama că ar fi trebuit să te-ntreb mai devreme — ştii să valsezi?

Balthazar mi-a oferit braţul.

L-am luat, răspunzând:

- Da. Ei, în foarte mare măsură. Părinţii mei m-au învăţat toate dansurile vechi, dar nu le-am dansat niciodată cu nimeni altcineva. Sau în altă parte decât acasă.

— Există un început pentru orice.

M-a condus mai departe, către interiorul imensului hol, astfel încât lumina lumânărilor să strălucească în jurul nostru cu mai multă putere.

— Să-ncepem.

Balthazar m-a rotit, pătrunzând în mijlocul dansatorilor de parcă ar fi repetat totul; ştia exact unde ne era locul şi cum să se mişte. Toate dubiile pe care le avusesem în privinţa abilităţii mele de a valsa au dispărut instantaneu. Mi-am amintit destul de bine paşii şi Balthazar era un partener care se pricepea de minune să mă conducă, învârtindu-mă ca un expert, cu mâna lui lată lipindu-mi-se de şale. Am zărit-o în apropiere pe Patrice, zâmbindu-mi aprobator înainte de a zvâcni în următoarea mişcare a dansului.

Valsul s-a prelungit apoi într-o învolburare îndelungată, fericită. Balthazar nu se sătura niciodată să danseze, cum nu mă săturam nici eu. Energia se revărsa în mine ca un curent electric şi aveam impresia că aş fi putut dansa zile în şir fără să-ncetinesc ritmul. Zâmbetele lui Patrice şi uimirea cu care se holba Courtney îmi spunea că păream frumoasă şi, mai mult decât atât… mă simţeam frumoasă.

Nu-mi dădusem niciodată seama cât de minunat era stilul de dans de pe vremuri. Nu numai că eu ştiam paşii, îi ştiau şi toţi ceilalţi. Fiecare pereche facea parte din dans, toată lumea se mişca la timp, toate femeile îşi întindeau braţele exact sub unghiul potrivit, exact la momentul potrivit. Fustele noastre lungi şi bogate se învârteau odată cu noi, creând şiruri de vârtejuri colorate în faţa pantofilor negri ai bărbaţilor, paşii tuturor respectau cu precizie ritmul. Nu era o constrângere — era eliberator, o eliberare de confuzie şi de îndoială. Fiecare mişcare care curgea din cea de dinaintea ei. Poate aşa era când dansai intr-un balet. Ne mişcăm cu toţii laolaltă pentru a crea cevasuperb, ba chiar magic.

Pentru prima oară de când venisem la Academia Evernight, ştiam exact ce am de făcut. Ştiam cum să mă mişc, ştiam cum să zâmbesc, mă simţeam în largul meu cu Balthazar ,si mă bucuram de căldura admiraţiei lui. Mă încadram.

Nu văzusem niciodată cum aş fi putut face parte din lumea Evernight-ului, dar acum, în faţa mea se deschidea o cale largă, adâncă, primitoare...

*Dacă gaşca lor îşi înfige ghearele în tine — într-o fată dulce ca tine —, nu vreau să fiu silit să privesc.*

Vocea lui Lucas mi-a răsunat în minte, atât de clară încât parea să-mi şoptească la ureche. M-am împiedicat şi am pierdut intr-o clipă ritmul. Balthazar s-a grăbit să mă conducă în afara ringului de dans, cu braţul în jurul umerilor mei.

- Te simţi bine?

- Perfect, am minţit eu. Doar că... e atât de cald! Cred m-am încălzit prea tare.

- Să luăm puţin aer curat.

In timp ce Balthazar mă călăuzea printre dansatori, am inteles ce fusesem gata să fac. Mă simţisem mândră fiindcă eram o parte din Evernight — un loc unde cei puternici îşi faceau victime din cei slabi, cei frumoşi se uitau de sus la cei cu înfăţişare obişnuită şi unde snobismul era mai important  decât prietenia. Doar pentru că încetaseră să hărţuiască pentru o noapte, fusesem gata să uit ce nemernici erau cei mai mulţi dintre ei.

Numai amintirea lui Lucas mă făcuse să-mi vin în fire. Am ieşit în curte. Afară nu stătea la pândă niciun supraveghetor. După toate aparenţele, doamna Bethany şi ceilalţi profesori se aşteptaseră ca frigul toamnei târzii să-i ţină pe cei mai mulţi elevi înăuntru şi, când aerul rece mi-a izbit umerii şi spatele gol, am înţeles de ce. înainte de a începe să tremur, Balthazar şi-a scos smochingul şi mi l-a pus pe umeri.

– E mai bine?

– Da. N-am nevoie decât de o secundă.

S-a aplecat spre mine, evident îngrijorat. Balthazar era un adevărat gentleman, un om atât de bun şi de decent! îmi doream să fi invitat la bal pe altcineva, pe o fată care să-l aprecieze.

– Hai să ne plimbăm puţin, s-a mulţumit să spună.

– Să ne plimbăm?

– Doar dacă nu preferi să ne întoarcem la dans...

– Nu!

Dacă mă-ntorceam acolo, vraja ar fi putut să cadă din nou asupra mea şi să-mi înceţoşeze mintea. Trebuia să am capul limpede până când reuşeam să înţeleg ce fusesem pe cale să fac.

-— Adică nu, nu încă. Să mergem.

Stelele ne străluceau deasupra capetelor. Era o noapte

senină, ideală pentru a le privi. îmi doream să mă pot retrage în camera din vârful turnului şi să mă uit prin telescop la stelele îndepărtate, punându-le în locul confuziei care mă împresura. Muzica şi râsetele de la bal s-au stins treptat în urma noastră pe măsură ce ne-am afundat în pădure.

— OK, cine e el? a întrebat Balthazar în cele din urmă.

- Cine?

Tipul după care eşti înnebunită.

Zâmbetul lui era trist

- Ce?

Ma simţeam atât de stânjenită, atât pentru mine cât şi pentru el, încât am încercat să scap cu o minciună.

- Nu mă văd cu nimeni.

- Acordă-mi puţin credit, Bianca. Am adunat destulă experienţă ca să-mi dau seama când o femeie se gândeşte la alt îmi pare rău, am şoptit, ruşinată. N-am vrut să te rănesc.

-Pot să suport. Mi-a pus amândouă mâinile pe umeri, suntem prieteni, este? Asta-nseamnă că vreau să fii fericită. As prefera să fii fericită cu mine...

- Balthazar...

- ... dar ştiu că nu e întotdeauna atât de simplu.

Am clătinat din cap.

- Nu, nu e. Pentru că eşti cel mai uluitor tip şi ar trebui sa fii cel la care să mă gândesc.

- Când e vorba de dragoste, nu există niciun „ar trebui”,. Crede-mă!

Cămaşa sa era strălucitor de albă în lumina lunii. Balthazar nu arătase niciodată mai bine decât în clipa când mă lăsa sa plec.

- Tipul e Vic? Te văd uneori stând de vorbă cu el.

- Vic? N-am putut să nu râd. Nu. E extraordinar, dar nu sintem decât prieteni.

- Atunci, cine?

La început nu mă trăgea inima să-i spun. Apoi mi-am dat seama că voiam s-o fac, pentru că devenisem într-adevăr prieteni foarte apropiaţi după cele câteva săptămâni în care ne petrecuserăm vremea împreună. Avea întotdeauna timp să mă asculte şi îmi lua părerile în serios, deşi eram mai tânără şi mult mai răsfăţată decât el. în momentul acela, perspectiva din care vedea lucrurile avea însemnătate pentru mine.

— Lucas Ross.

— învinsul câştigă o rundă.

Balthazar nu părea foarte încântat. Dar, pe de altă parte, de ce-ar fi fost încântat când îi vorbeam despre un alt tip ca- re-mi plăcea mai mult?

— Pot să-mi dau seama ce vezi la el.

— Da?

— Sigur. Arată bine, presupun că asta e.

— Nu. îmi doream ca Balthazar să-nţeleagă ce voiam să spun de fapt. Nu susţin că n-am remarcat că e atrăgător. Dar numai el înţelege cum e pentru mine.

— Şi eu aş putea să-nţeleg. Sau aş putea încerca.

S-a uitat în jos şi am înţeles că, în ciuda calmului cu care aborda situaţia, discuţia era dură pentru el.

— Gata cu insistenţele! Promit!

— Tu aparţii acestui loc, Balthazar, am spus, cu toată blândeţea de care eram în stare. De aceea, nu poţi înţelege cum e pentru noi, ceilalţi, care nu-i aparţinem.

— Şi tu ai putea să-i aparţii, dacă ai vrea.

— Nu vreau.

A înălţat dintr-o sprânceană.

— Atunci o să ai ceva probleme mai târziu.
— Nu la asta mă gândeam.
Balthazar încerca să vorbească despre viitor, privea peste ani şi ani, iar eu nu voiam să mă gândesc la asta când lucrurile erau deja destul de năucitoare.
— Vorbeam despre liceu. Tu ai călătorit, ai văzut lumea. Nu cred că-ţi poţi da seama cât... cât de mare e locul ăsta pentru mine. Cât de înspăimântător pare. Dacă aş ceda, aş putea cădea în capcana de a lăsa Evernight-ul să decidă cine şi ce sunt. Nu-mi doresc asta. Lucas simte acelaşi lucru.
Balthazar mi-a cântărit vorbele câteva secunde. In cele din urmă, a dat din cap. Nu m-am gândit că-l convinsesem, dar mă ascultase.
— Lucas nu e un om rău, a admis el. Oricum, nu din câte il cunosc eu. L-am văzut ridicându-se în apărarea câtorva elevi care erau hărţuiţi, iar lucrurile pe care le spune în clasa.. e inteligent.
Am zâmbit. După zilele în care mă îndoisem de Lucas, era plăcut s-aud pe cineva spunând lucruri frumoase despre el.
Balthazar nu terminase.
— Dar e iute din fire. L-ai văzut bătându-se cu Erich, aşa ca ştii asta.
M-am simţit vinovat de recunoscătoare fiindcă nu ştia nimic despre cele petrecute în pizzeria din Riverton.
- E şi în defensivă. îmi dau seama că Evernight-ul poate face pe cineva ca el să intre în defensivă, dar asta nu schimbă faptul că uneori e...
... imprevizibil, am încheiat eu. Da, am văzut. Din cauza asta, nu ştiu dacă vom fi vreodată împreună. Dar tu meriţi să ştii ce simt.
— Ai grijă de tine, atât îţi spun. Dacă te face să suferi, gră-

beşte-te să te retragi. Mi-a adresat un zâmbet strâmb. Şi atunci poate-o să pot profita.

I-am pus mâna pe braţ.

— Aş fi atât de norocoasă!

Balthazar m-a sărutat pe frunte. Mirosea a fum de pipă şi a piele, şi aproape că mi-am dorit să fi aşteptat să-i spun toate astea după ce l-aş fi sărutat măcar o singură dată.

— Eşti gata să mergem înăuntru? m-a întrebat.

— Peste vreo câteva minute. îmi place aici, afară. în plus, în seara asta se văd stelele.

— Aşa e. îţi place astronomia.

Şi-a pus mâinile în buzunarele pantalonilor şi a mers alături de mine în timp ce ne afundam în pădure, uitându-ne în sus, la constelaţiile care licăreau printre crengile desfrunzite de deasupra capetelor noastre.

— Ăla e Orion, nu-i aşa?

— Da. Vânătorul.

Am ridicat mâna, urmărind conturul picioarelor, centura, braţul întins în faţă, gata să lovească.

— Vezi steaua aia într-adevăr strălucitoare de pe umărul lui? E Betelgeuse.

— Care e?

Probabil că Balthazar nu se sinchisea prea mult de astronomie, dar m-am gândit că se simţea uşurat având ceva despre care să vorbească, în afară de dezamăgirea lui sentimentală. Ştiam cum se simţea.

— Uite, apleacă-te!

Când a facut-o, fiind alături de mine, i-am îndreptat un braţ în sus, astfel încât propriul lui deget arăta către stea.

— Acum o vezi?

El a zâmbit.

— Cred că da. în Orion nu e o nebuloasă?

— Ba da, la jumătatea drumului în jos. Am să ţi-o arăt.

— Bianca? s-a auzit un glas în spatele nostru.

Ne-am răsucit amândoi. Recunoscusem imediat vocea, dar nu-mi venea să-mi cred urechilor. Poate că mă amăgea speranţa Dar acolo, în întuneric, stătea Lucas, în uniformă. Se uita urât nu la mine, nici măcar la noi amândoi, ci la Balthazar.

— Lucas, ce faci aici? am şoptit.

— Mă asigur că eşti OK.

Asta nu i-a plăcut lui Balthazar. Şi-a îndreptat spatele.

— Bianca e în cea mai deplină siguranţă.

— E târziu. E întuneric. Ai adus-o aici, afară, singură.

— A venit aici din propria ei voinţă. Pe urmă, Balthazar a respirat adânc, fiind evident că se străduia să se calmeze. Probabil că ar fi mai bine dacă ai însoţi-o chiar tu.

Lucas a fost evident luat prin surprindere. Se aşteptase la luptă, nu la capitulare.

— Vin cu tine, i-am spus lui Balthazar.

Indiferent de ceea ce discutaserăm sau de ceea ce simţeam eu, el era cel care mă invitase la bal. îi datoram asta.

Insă a clătinat din cap.

- E OK. Nu mai am chef de dans.

Năucită şi jenată, am ieşit din haina lui, pregătindu-mă să suport aerul rece, şi am spus:

- Mulţumesc. Pentru tot.

— Dacă ai nevoie de mine, dă-mi de ştire.

Punându-şi din nou haina, Balthazar i-a aruncat lui Lucas o privire, apoi a pornit-o singur pe drumul de întoarcere către şcoală.

Imediat ce ne-a lăsat singuri, am murmurat:

— Aşa ceva nu era câtuşi de puţin necesar.

— Se apleca spre tine. Ameninţător.

— îi arătam stelele! M-am cuprins cu braţele, încercând să-mi păstrez căldura trupului. Ai crezut c-avea de gând să mă sărute?

— Nu.

— Mincinosule, am ripostat.

Lucas a mormăit.

— OK, încercam să-l ţin departe de tine. Nu puteam să ma uit pur şi simplu cum încerca să te seducă şi să nu fac nimic.

Pe urmă şi-a scos blazerul de uniformă şi mi l-a întins. N-a fost un gest elegant, ca al lui Balthazar — însă din partea acestuia din urmă nu fusese vorba decât de politeţe, de acel gen de comportament care ţine de a fi un gentleman. Lucas, m-am gândit eu, dorea cu disperare să-mi demonstreze cum va, oricum, că putea să-mi poarte de grijă, într-o măsură ori cât de mică.

Am luat haina şi m-am strecurat în ea. Căptuşeala înca mai păstra căldura trupului lui.

— Mulţumesc.

— E un păcat să acoperi rochia.

M-a privit de sus până jos, cu un zâmbet într-unul dintre colţurile gurii.

— Nu flirta!

O parte a mea îşi dorea să-l audă flirtând toată noaptea,
dar ştiam că trebuia să avem o discuţie. Chiar atunci.

- Să stăm de vorbă.

OK. O s-o facem.

După care bineînţeles că niciunul dintre noi n-a ştiut exact ce să spună. Am continuat să merg, cu el alături, mai ales ca să trag de timp. Am auzit un foşnet de frunze undeva,departe, dar a fost urmat de un chicotit. Se părea

că şi alte perechi se furişaseră în noaptea aceea în pădure. Judecând după sunete, se distrau mai bine ca noi.

In cele din urmă, mi-am dat seama că eu trebuia să vorbesc prima.

- N-ar fi trebuit să spui tot ce-ai spus despre părinţii mei.

Am fost deplasat, a oftat el. Iţi poartă de grijă. Oricine isi poate da seama.

Atunci de ce-ai fost atât de ciudat în privinţa lor?

S-a gândit la asta, fiind evident faptul că nu ştia cum sa-mi răspundă.

- N-am vorbit prea mult despre mama.

Am clipit, nedumerită.

- Nu. Cred că nu.

- E oarecum severă.

Lucas îşi fixa picioarele cu privirea în timp ce traversam un covor gros şi moale de ace cafenii de pin. Un măr din apropiere era înconjurat de fructe căzute pe care nu le culesese nimeni, şi toate erau acum maronii şi moi.

- Incearcă să-mi conducă viaţa şi aproape că reuşeşte.

- Nu-mi pot imagina pe cineva conducându-te pe tine.

- Pentru că n-ai cunoscut-o pe mama.

– O să se schimbe pe măsură ce înaintezi în vârstă, am sugerat. Ştiu că părinţii mei erau cândva mult mai protectori.

– Ea nu e ca părinţii tăi. A râs, şi sunetul a fost straniu, dintr-un motiv pe care nu l-am putut defini. Mama vede lumea în alb şi negru. Ca să reuşeşti în viaţă trebuie să fii puternic, spune ea. Din punctul ei de vedere, nu există decât două tipuri de oameni: prădător şi pradă.

– Asta pare... dur.

– „Dur” e un termen care i se potriveşte. Are idei foarte clare când e vorba de ce ar trebui să fiu şi ce ar trebui să

fac. Se întâmplă să nu cad întotdeauna de acord cu ea, dar, ştii... îmi e mamă. Tot ce spune are efect asupra mea. A oftat din greu. Probabil că asta nu e cine ştie ce explicaţie, dar are o foarte mare legătură cu purtarea mea din Riverton.

Cu cât mă gândeam mai mult la ce spunea, cu atât îmi dădeam mai bine seama în ce măsură oferea o explicaţie. Fiindcă mama lui încerca mereu să-i conducă viaţa, îşi imaginase că şi părinţii mei voiau s-o conducă pe a mea.

— înţeleg. Serios.

— E frig.

Lucas m-a luat de mână. Inima a-nceput să-mi bată mai repede.

— Haide! Să ne-ntoarcem în şcoală.

Ne-am îndreptat împreună spre Evernight, ieşind din padure şi intrând pe pajişte, de unde puteam vedea luminile strălucitoare din sala mare şi siluetele dansatorilor. Mi-am imaginat cum ar fi fost noaptea aceea dacă eu şi Lucas nu ne-am fi certat niciodată şi el ar fi fost partenerul meu la Balul Toamnei. Era aproape ciudat de perfect ca să mă pot gândi.

— Incă nu vreau să intru.

- E frig.

— Haina ta îmi ţine cald.

— Da, dar *mie* nu-mi ţine.

Lucas mi-a zâmbit larg. Părea întotdeauna mai mare decât mine, în afara cazului când zâmbea.

— Mai aşteaptă încă puţin, am insistat, trăgându-l către pavilionul unde ne întâlniserăm. O să ne ţinem de cald unul altuia.

— Ei, când pui problema aşa...

Ne-am aşezat în pavilion, cu stelele de deasupra înceţoşa-

te de iedera deasă, şi Lucas m-a înconjurat cu braţul. Mi-am lăsat capul pe umărul lui. Toate îndoielile şi toată confuzia pe care le simţisem în ultimele două săptămâni au dispărut ca prin farmec. Fusesem fericită în timpul dansului, dar numai pentru că uitasem de mine în vârtejul lui. Acum era altfel. Ştiam unde mă aflam — şi cine eram — şi mă simţeam complot împăcată. Deşi îmi aminteam motivele care mă făcuseră să mă îndoiesc de Lucas, când stăteam atât de aproape mă puteam încrede în el cu desăvârşire. Nu mă temeam de nimic, din întreaga lume. Eram în siguranţă dacă mă relaxam. Am închis ochii şi mi-am cuibărit faţa în curbura umărului lui. S-a înfiorat şi nu m-am gândit deloc să pun asta pe seama frigului.

– Ştii că nu fac altceva decât să-ţi port de grijă, da? a şoptil el. I-am simţit buzele atingându-mi fruntea. Vreau să te stiu mereu în siguranţă.

– N-am nevoie să mă aperi de pericole, Lucas. Mi-am strecurat braţul în jurul taliei lui şi l-am îmbrăţişat cu putere.

Am nevoie să mă aperi de singurătate. Să fii cu mine. De asta am nevoie.

El a râs, un sunet straniu, trist.

– îţi trebuie cineva care să vegheze asupra ta. Să se asigure că totul e OK. Vreau să fiu eu tipul ăla.

Mi-am ridicat faţa spre a lui. Eram atât de aproape, încât genele mele îi atingeau bărbia şi îi simţeam căldura corpului în micul spaţiu dintre gurile noastre. Mi-am adunat tot curajul ca să spun:

– Lucas, tot ce-mi trebuie eşti tu.

El mi-a atins obrazul, apoi şi-a lipit uşor buzele de ale mele. Acea primă atingere mi-a tăiat răsuflarea, dar ştiam deja că nu-mi mai era frică. Eram cu Lucas, şi nimic nu mă

mai putea răni vreodată.

L-am sărutat, şi visele mele îmi spuseseră adevărul — chiar ştiam cum să-l sărut. Cum să-l ating. O ştiusem, în interiorul meu, tot timpul, nu-mi lipsise decât scânteia care să dea foc acelei cunoaşteri, s-o aducă la viaţă. Lucas m-a strivit atât de tare la pieptul lui, încât abia mai puteam respira. Ne-am sărutat profund şi cu lentoare, apăsat şi uşor, într-o mie de moduri diferite. Şi totul era bine.

Blazerul lui mi-a alunecat de pe umeri, lăsându-mi braţele şi spatele în voia aerului rece al nopţii. Mâinile lui au alunecat să mă acopere şi i-am simţit palmele pe omoplaţi şi vârfurile degetelor pe şira spinării. Senzaţia pielii lui lipite de a mea era atât de plăcută — mai plăcută decât îmi imaginasem — şi mi-am lăsat capul pe spate când am suspinat de încântare. Lucas mi-a sărutat gura, obrazul, urechea, gâtul.

– Bianca. I-am simţit şoapta catifelată pe piele. Buzele lui imi alunecau peste scobitura gâtului. Ar trebui să ne oprim.

– Nu vreau să mă opresc.

– Aici, afară... am putea fi... luaţi de val...

– Nu trebuie să te opreşti.

I-am sărutat părul şi fruntea. Singurul lucru la care mă puteam gândi era că acum îmi aparţinea mie, mie şi nimănui altcuiva.

Când ni s-au întâlnit din nou buzele, sărutul a fost altfel — încordat, disperat aproape. Amândoi respiram mai repede, incapabili să vorbim. în lume nu mai exista nimic în afară de el şi de răpăitul tobei din adâncul meu, cel care-mi repeta cu insistenţă că Lucas era *al meu, al meu, al meu.*

Degetele lui mi-au împins breteaua îngustă a rochiei până cand mi-a alunecat în jos pe braţ, expunându-mi curba de sus a sânilor. Lucas a urmărit cu degetul mare linia care-mi

cobora de la ureche către umăr. îmi doream să meargă mai departe, să mă atingă în toate felurile în care simţeam nevoia sa fiu atinsă. Aveam mintea înceţoşată, aproape că nu puteam sa gândesc; nu mai existau decât trupul meu şi ceea ce el cerea de la mine. Ştiam ce trebuia să fac, chiar dacă era un lucru pe  care încă nu mi-l puteam imagina.

*Opreşte-te,* mi-am spus. Dar eu şi Lucas eram dincolo de orice dorinţă de a ne opri. Aveam nevoie de el, întreg, în clipa aceea.

I-am luat faţa în mâini şi mi-am apăsat uşor buzele pe gura lui, pe bărbie, pe gât. I-am văzut pulsul zvâcnind sub piele şi apoi foamea a fost prea copleşitoare ca să mi-o reţin.

L-am muşcat de gât, cu toată puterea. Am auzit icnetul pe care i l-au smuls durerea şi şocul, dar în clipa aceea sângele mi-a năvălit pe limbă. Gustul lui dens, metalic, s-a răspândit prin mine ca focul fierbinte, incontrolabil, periculos şi frumos. Am înghiţit, şi senzaţia sângelui lui Lucas în gâtlejul meu a fost mai dulce decât orice altceva cunoscusem vreodată.

El a-ncercat să se tragă de lângă mine, dar era deja slăbit. Când a dat să se prăbuşească pe spate, l-am prins în braţe, ca să pot bea cu mai multă înfrigurare. Aveam senzaţia că, odată cu sângele, îi trăgeam în mine sufletul. Nu mai fuseserăm niciodată atât de aproape.

*Al meu, m-am gândit. Al meu.*

Pe urmă, Lucas s-a înmuiat de tot. Leşinase. înţelegerea acestui fapt m-a izbit ca un val de apă rece, smulgându-mă din transă cu un şoc.

Am icnit de spaimă şi i-am dat drumul. A căzut de parcă n-ar fi avut oase, aterizând pe podeaua pavilionului cu o bufnitură. Despicătura largă şi adâncă lăsată de dinţii mei

pe gâtul lui era întunecată şi umedă în lumina lunii, strălucind precum cerneala împrăştiată. Un pârâiaş firav de sânge se prelingea pe podea, băltind în jurul unei steluţe argintii care-mi căzuse din păr.

— Ajutor! am spus, cu voce sugrumată.

Nu era cu mult mai mult decât o şoaptă. Buzele mele pline de sângele lui Lucas erau încă lipicioase şi fierbinţi.

— Să vină cineva, vă rog! Ajutor!

M-am împleticit în jos pe treptele pavilionului, dorindu-mi cu disperare să găsesc pe cineva, pe oricine. Părinţii mei aveau să fie furioşi — şi doamna Bethany de o mie de ori mai mult decât ei —, dar trebuia să-l ajute cineva pe Lucas.

— E cineva aici?

— Ce-ai păţit?

Courtney a ieşit din pădure, evident enervată. Rochia de dantelă albă i se mototolise, şi l-am zărit pe partenerul ei în spatele său; se părea că-ntrerupsesem o partidă de sex.

— Stai... Pe buzele tale... e sânge ?

— Lucas. Eram atât de şocată, încât nu puteam nici măcar să-ncerc să explic. Vă rog. Ajutaţi-l pe Lucas.

Courtney şi-a scuturat părul lung şi blond şi a intrat în pavilion, văzându-l pe Lucas zăcând acolo, cu gâtul sfâşiat.

— Oh, Dumnezeule, a murmurat. Pe urmă s-a întors spre mine, cu un zâmbet de satisfacţie. Era şi timpul să te maturizezi şi să devii vampir, ca noi, ceilalţi.

## Capitolul 8

- L-am omorât pe Lucas? E OK? am suspinat.

Nu mă puteam opri din plâns. Braţul mamei îmi înconjura umerii; am ieşit din pavilion lăsând-o orbeşte să

mă conducă. Tata alergase înaintea noastră, cu trupul inconştient al lui Lucas în braţe. Câţiva dinte ceilalţi profesori erau în apropiere, asigurându-se că niciun alt elev nu-şi dădea sea ma că avusese loc o tulburare.

— Mamă, ce-am făcut?

— Lucas trăieşte. Vocea ei nu sunase niciodată mai blând O să-şi revină.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

Am urcat treptele de piatră şi aproape că ne-am împiedi cat una de alta. Tremuram din tot trupul, atât de tare, încât abia puteam să merg. Mama mi-a mângâiat părul, care-mi scăpase din strânsoarea codiţelor împletite şi-mi atârna moale în jurul feţei.

— Iubito, du-te sus în apartamentul nostru, OK? Spală-te pe faţă! Linişteşte-te!

Am clătinat din cap.

— Vreau să fiu cu Lucas.

— Nici măcar n-o să ştie că eşti acolo.

— Mamă! *Te rog.*

A vrut să refuze, însă apoi am văzut-o dându-şi seama că n-avea rost să-mi aducă argumente.

— Haide!

Tata îl dusese pe Lucas în adăpostul trăsurilor. Când am facut primul pas înăuntru, m-am întrebat de ce era acolo un apartament, cu lambriuri din lemn negru băiţuit şi cu fotografii sepia în rame vechi, ovale. Pe urmă mi-am amintit că era locuinţa doamnei Bethany. Eram atât de şocată, încât nici macar nu-mi mai era frică de ea. Când m-am împins în uşa dormitorului ca să-l văd pe Lucas, mama a clătinat din cap.

Spală-te pe faţă cu apă rece. Respiră adânc de câteva

ori Adună-te, scumpo. Pe urmă, o să stăm de vorbă. Totul e in ordine, a adăugat, cu un zâmbet strâmb. O să vezi.

Bâjbâind, am răsucit cu mâinile-mi lipicioase, tremurătoare, mânerul de la uşa băii. Imediat ce mi-am zărit faţa în oglinda am înţeles de ce-mi tot spunea mama să mă spăl. Aveam buzele pătate de sângele lui Lucas. Câteva picături mi se întinsesera pe obraji. Am deschis imediat robinetele, dorindu-mi cu disperare să spăl dovada faptei mele — dar, când apa rece a inceput să mi se reverse peste degete, m-am pomenit uitându-ma, cu mai multă atenţie la petele de sânge. Buzele mele erau atât de roşii; şi încă erau umflate în urma sărutărilor.

Am urmărit încet linia lor cu vârful limbii. Am simţit gustul sangelui lui Lucas şi a fost ca şi cum el s-ar fi aflat tot atât de aproape de mine ca atunci când îl ţinusem în braţe.

*Deci asta înseamnă,* m-am gândit. Toată viaţa, părinţii mei îmi tot spuseseră că, într-o bună zi, sângele avea să fie mai mult decât sânge, mai mult decât ceva cumpărat de la măcelărie, pe care mi-l dădeau la masă. Nu reuşisem niciodată să pricep ce voiau să spună. Acum, înţelegeam. In anumite moduri, era la fel ca primul meu sărut cu Lucas; trupul meu ştiuse de ce aveam nevoie şi ce-mi doream, când mintea mea nu putea nici măcar să ghicească.

Pe urmă m-am gândit la Lucas lăsându-se pe spate ca să-mi primească sărutarea şi încrezându-se în mine întru to-tul. Vinovăţia m-a făcut să încep iar să plâng, şi apoi m-am împroşcat cu apă pe faţă şi pe ceafa. A fost nevoie să respir adânc timp de mai multe minute înainte de a putea să ies din baie.

Patul doamnei Bethany era o monstruozitate neagră, sculptată, cu stâlpi spiralaţi care-i susţineau baldachinul. Era evident vechi de câteva secole. Inconştient, în mijlocul

lui, Lucas părea tot atât de palid ca bandajul care-i acoperea gâtul, dar respira.

— E teafăr, am şoptit.

— N-ai băut destul sânge ca să-i faci rău.

Tata s-a uitat la mine pentru prima oară de când alergase către pavilion. Mă temusem că aveam să văd în privirea lui dezaprobare — sau jenă, dat fiind ce făcusem când mă izbise nevoia de a muşca — dar era calm, aproape blând.

— Trebuie să faci un efort ca să bei mai mult de-o halbă o dată, sau cam aşa ceva.

— Atunci de ce-a leşinat Lucas?

— Muşcătura le face asta, a spus mama.

Când a spus „le” s-a gândit la oameni. De obicei nu trebuia să-şi dea silinţa ca să nu facă nicio deosebire, fiindcă-i plăcea să spună că oamenii erau oricum oameni, dar linia separatoare dintre noi nu fusese niciodată mai clară.

— E ca şi cum ar fi... poate hipnotizaţi sau sub o vrajă. La început se împotrivesc din toate puterile, dar cad curând în transa asta.

— Şi e şi o treabă bună, fiindcă înseamnă că mâine n-o sa-şi aducă aminte nimic. Tata ţinea încheietura mâinii lui Lucas în palmă, verificându-i pulsul. O să-i spunem o poveste inventată despre rană, ceva simplu, despre un accident. în vechiul pavilion sunt vreo două traverse slăbite — una din- ele  ar fi putut să cadă. Lovindu-l în cap.

— Nu-mi place să-l mint de Lucas.

— Iubito, ai înţeles întotdeauna că sunt lucruri pe care oamenii din jurul nostru n-au nevoie să le ştie.

— Lucas nu e un om oarecare.

Ceea ce ştiam eu dar nu ştiau ei era că Lucas avea deja suspiciuni în privinţa Academiei Evernight. Bineînţeles că

nu cunoştea adevărul despre locul acela — altminteri n-ar fi intrat niciodată pe uşa din faţă —, dar înţelegea că se petrece ceva, că şcoala avea ceva în plus faţă de ceea ce sărea în ochi. Puteam să fiu mândră de instinctele fine ale lui Lucas, recunoscând în acelaşi timp că faceau totul mult mai dificil.

Dar mă puteam măcar gândi să-i spun adevărul? *îmi pare rau că aproape te-am ucis azi-noapte?* Am dat încet din cap, acceptând ceea ce aveam de făcut. Lucas nu putea să afle cât de cumplit îi înşelasem aşteptările. N-avea să mă ierte niciodată — chiar dacă m-ar fi crezut când aş fi început să-i
vorbesc despre vampiri. Şi-ar fi putut imagina cu uşurinţă că înnebunisem.

— OK, am cedat eu. Trebuie să minţim. înţeleg.

— Măcar dac-aş înţelege şi eu, a spus doamna Bethany cu răceală.

A intrat pe uşa dormitorului, cu mâinile încleştate în faţă. în locul obişnuitelor ei bluze de dantelă şi al fustelor de culoare întunecată, purta o rochie lungă de bal, de un violet-închis, şi mănuşi negre de satin, care-i treceau de coate. Cerceii cu perle negre îi licăreau ori de câte ori clătina din cap.

— Când am invitat elevi umani să ni se alăture la Evernight, am ştiut că vor fi probleme de securitate. Le-am ţinut o prelegere tuturor elevilor mai vechi, am monitorizat coridoarele, am menţinut grupurile cât mai separate cu putinţă — şi asta cu rezultate bune, aşa credeam. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la o răbufnire din partea *ta,* domnişoară Olivier.

Părinţii mei s-au ridicat în picioare. La început, am crezut că-şi arătau respectul faţă de doamna Bethany, fiindcă le

era şefa — ţineau întotdeauna cont de părerea ei şi mă învăţaseră să procedez tot aşa şi eu. însă tata a înaintat un pas, luân- du-mi apărarea.

— Ştiţi că Bianca nu e ca noi, ceilalţi. E pentru prima oară când gustă sânge viu. Nu şi-a dat seama cum o poate afecta asta.

Buzele doamnei Bethany s-au arcuit uşor în sus, într-un zâmbet formal, nesuferit.

— Bianca e un caz special, fireşte. Sunt atât de puţini vampiri care se nasc, în loc să fie făcuţi. Ştii că eşti abia al treilea copil pe care-l întâlnesc din 1812 încoace?

Părinţii mei îmi spuseseră că în fiecare secol erau concepuţi numai o mână de copii vampiri; ei fuseseră împreună aproape trei sute cincizeci de ani înainte ca mama să-l uluiasca e tata şi pe ea însăşi rămânând gravidă cu mine. Crezusem întotdeauna că exagerau puţin, ca să mă facă să mă simt unica. Acum îmi dădeam seama că era adevărul absolut.

Doamna Bethany nu terminase.

— Aş fi crezut că fiind crescută de vampiri — cunoscând natura noastră şi nevoile noastre —, ăsta n-ar fi trebuit să fie mi avantaj? Un motiv pentru mai mult autocontrol, în loc de mai puţin?

— îmi pare rău. Nu-i puteam lăsa pe părinţii mei să fie învinuiţi pentru asta, când vina era numai şi numai a mea.

Tata şi mama mi-au spus întotdeauna c-o să se-ntâmple într-o zi. Că o să simt nevoia asta de a muşca. Dar eu nu pricepusem, nu cu adevărat. Nu înainte de a mi se întâmpla.

Ea a dat din cap, cântărindu-mi spusele. Ochii negri i-au zvcnit o singură dată către Lucas, ca şi cum ar fi fost un gunoi pe care-l lăsaserăm în camera ei.

- O să supravieţuiască? Atunci nu s-a săvârşit niciun rău ireparabil. Mâine o să-i dăm Biancăi o pedeapsă.

Mama mi-a aruncat o privire plină de scuze.

- Bianca ne-a jurat că n-o să mai facă aşa ceva niciodată.

Dacă în şcoală s-ar răspândi vestea că un vampir l-a muşcat pe unul dintre noii elevi fără să suporte în niciun fel de consecinţele, vor fi şi alte incidente. Doamna Bethany şi-adunat fusta într-o mână. S-ar putea ca unele să nu se sfârsească la fel de bine. E vital ca niciun alt elev uman să nu mai fie nici măcar atins, pentru că nu ne putem permite nici

măcar umbra unei suspiciuni. O asemenea greşeală nu poate scăpa nepedepsită.

Absolut pentru prima oară, eu şi doamna Bethany eram întru totul de acord. Mă simţeam groaznic pentru că-i făcusem rău lui Lucas şi meritam cel puţin să fac curăţenie pe hol timp de câteva seri. Dar am văzut imediat o dificultate.

– Nu pot fi trimisă la arest. Sau să fiu obligată să fac curăţenie, sau orice altceva de felul ăsta.

Sprâncenele ei s-au arcuit încă şi mai mult.

– Eşti mai presus de astfel de însărcinări domestice?

– Dacă sunt pedepsită într-un mod evident, Lucas o săntrebe de ce. Nu vrem să pună întrebări. Nu?

Mă făcusem înţeleasă. Doamna Bethany a dat din cap, dar aş fi putut spune că era nemulţumită fiindcă o surclasasem.

– Atunci o să scrii o lucrare de zece pagini despre — să zicem — utilizarea stilului epistolar în romanele din secolele al optsprezecelea şi al nouăsprezecelea. O termini în două săptămâni.

Faptul că o asemenea temă n-a reuşit să mă facă să mă simt mai rău era o măsură a gradului de deprimare şi de

spaimă la care ajunsesem deja.

Doamna Bethany a venit cu un pas mai aproape de mine, cu fusta bogată foşnindu-i ca aripile unei păsări. Mirosul de lavandă s-a încolăcit în jurul meu ca fumul. Imi venea greu să-i întâlnesc ochii; mă simţeam atât de expusă, atât de ruşinată!

– De mai bine de două secole, Academia Evernight le serveşte drept sanctuar semenilor noştri. Cei care par destul de tineri ca să treacă drept elevi pot veni aici să-nveţe cum s-a schimbat lumea, ca să se poată integra în societate şi să se poată mişca în voie fară să trezească suspiciuni. E un loc de învăţătură. Un loc care oferă siguranţă. Şi poate rămâne astfel numai dacă oamenii de dincolo de ziduri — iar acum, şi din interiorul lor — sunt de asemenea în siguranţă. Dacă elevii noştri îşi pierd controlul şi iau vieţi omeneşti, asupra academici vor începe în curând să planeze bănuieli. Sanctuarul se va prăbuşi. O tradiţie de două veacuri îşi va găsi sfârşitul. Eu am apărat această şcoală în aproape tot acest timp, domnişoară Olivier. N-am intenţia să privesc cum e dezechilibrată balanţa, de dumneata sau de oricine altcineva. Am vorbit limpede?

– Da, doamnă, am şoptit. îmi pare atât de rău! N-o să se repete.

– Asta o spui acum. A aruncat spre Lucas o privire de o curiozitate rece. O să vedem ce se-ntâmplă când se trezeşte domnul Ross.

Pe urmă a ieşit cu graţie, întorcându-se la bal.

Era ciudat că, la numai câteva sute de paşi distanţă, oamenii continuau să valseze.

- Eu rămân cu Lucas, a spus tata. Celia, tu du-o pe Bianca înapoi, în şcoală.

— Nu mă pot întoarce acum în camera mea. Vreau să fiu aici când se trezeşte Lucas, am insistat eu.

Mama a clătinat din cap.

- E mai bine pentru voi amândoi să nu fii. Prezenţa ta i-ar putea reaminti lui Lucas ce s-a petrecut în realitate; or, el trebuie să uite. Iţi spun eu ce facem. Vii sus, în fosta ta camera doar în noaptea asta. N-o să deranjeze pe nimeni.

Camera mea tihnită din vârful turnului nu mi se mai păruse niciodată ceva atât de bine-venit. îmi doream până şi să revăd garguiul.

— Sună extraordinar. Vă mulţumesc atât de mult amândurora, pentru tot! Lacrimile mi-au umplut din nou ochii. In seara asta, ne-aţi salvat pe mine şi pe Lucas.

— Nu fi atât de melodramatică! Cuvintele tatei erau îndulcite de zâmbetul lui. Lucas ar fi supravieţuit oricum. Iar tu ai fi muşcat oricum pe cineva până la urmă. Mi-aş fi dorit să mai aştepţi o vreme, dar presupun că fetiţa noastră trebuia să se maturizeze odată şi odată.

— Adrian? Mama l-a luat pe tata de mână şi a-nceput să-l tragă afară din încăpere. Ar trebui să vorbim despre obiectul ăla.

— Obiect? Ce obiect?

— Cel de pe culoar.

— Oh!

Tata a înţeles aproape în acelaşi timp cu mine. Mama voia să găsească un pretext ca să mă lase un moment singură cu Lucas.

Imediat ce au ieşit, m-am aşezat pe marginea patului, alături de Lucas. Era tot frumos, în ciuda pielii palide şi a cearcănelor negre de sub ochi. Părul de culoarea bronzului părea aproape castaniu pe lângă tenul pal şi, când i-am pus mâna pe frunte, am simţit-o rece la atingere.

— îmi pare atât de rău că te-am rănit!
O lacrimă fierbinte mi s-a prelins pe obraz. Sărmanul Lucas, întotdeauna încercând să mă apere de pericole. Nu ghicise niciodată că eu eram cea periculoasă.

* * *

Mai târziu în noaptea aceea, m-am uitat îndelung la frumoasa mea rochie, acum pătată de sânge. Mama o atârnase de cârligul ferestrei dormitorului meu.
— Am crezut că balul o să fie perfect, am şoptit.
— Aş fi vrut să fi fost, scumpo.
Ea stătea lângă patul meu, mângâindu-mi părul, aşa cum facea întotdeauna când eram mică.
— Mâine-dimineaţă totul va fi mai bine. O să vezi, a continuat ea.
— Eşti sigură că Lucas n-o să fie vampir când se trezeşte?
— Sunt sigură. N-a pierdut destul sânge ca să-i fie pusă viata în pericol. Şi asta e prima oară când l-ai muşcat — corect?
— Corect, am şuierat eu.
— Numai oamenii care-au fost muşcaţi de mai multe ori devin vampiri, dar, chiar şi atunci, numai dacă ultima muşcătură e fatală. Şi, aşa cum ţi-am mai spus, să ucizi pe cineva bandu-i sângele e de fapt o treabă destul de grea. Indiferent ce s-ar întâmpla, trebuie să mori ca să devii vampir, şi Lucas n-o să moară.
— Eu sunt vampir, şi n-am murit niciodată.
- Asta e cu totul altceva, scumpo. O ştii. Tu eşti deosebita prin naştere.
Mi-a atins bărbia, întorcându-mi capul ca să ne privim una pe alta. în spatele ei am văzut garguiul rânjindu-ne, ca şi cum ar fi tras cu urechea.
- N-o să devii vampir adevărat până când nu ucizi pe ci-

neva. Când o s-o faci, o să mori şi tu — dar numai pentru scurt timp. O să fie ca şi cum ai trage un pui de somn.

Părinţii mei îmi mai spuseseră toate astea, fireşte, de cel puţin o mie de ori, exact aşa cum îmi spuseseră şi să mă spăl pe dinţi înainte de culcare sau să aflu numele întreg şi numărul de telefon dacă îi suna cineva când nu erau acasă. Cei mai mulţi vampiri nu omorâseră niciodată pe nimeni, spuneau ei, şi, chiar dacă eu nu mă puteam imagina facându-i cuiva vreun rău, ei insistaseră, susţinând că existau modalităţi de rezolvare astfel încât să fie totul OK. Discutaserăm în repetate rânduri despre transformarea mea finală: puteam să intru într-un spital sau într-un sanatoriu, să găsesc pe cineva cu adevărat foarte bătrân sau pe moarte, şi s-o fac astfel. îmi spuseseră întotdeauna că avea să fie simplu — puteam să pun capăt suferinţelor cuiva, poate chiar oferindu-i şansa de a trăi de asemenea veşnic, ca vampir, dacă planificam totul din timp şi ne asiguram că era posibil să beau de mai multe ori. Explicaţia era frumoasă şi simplă, era modul în care le plăcea lor să se petreacă schimbarea.

Ceea ce se întâmplase între mine şi Lucas dovedise că realitatea nu era atât de bine rânduită ca în lămuririle pe care mi le oferiseră.

– Nu vreau să devin vampir înainte de a fi pregătită, am spus.

Era un alt lucru pe care mi-l repetaseră de nenumărate ori şi mă aşteptam ca mama să fie automat de acord.

însă ea a păstrat tăcerea câteva clipe.

– O să vedem, Bianca. O să vedem.

– Cum adică?

– Ai gustat sângele unui om viu. în esenţă, ai întors clepsidra — trupul tău va începe de-acum să reacţioneze

uneori ca al unui vampir.

Probabil că păream îngrozită, fiindcă m-a strâns de mână.

— Nu-ţi face griji. Nu înseamnă că va trebui să te transformi săptămâna asta şi probabil că nici anul ăsta. Dar nevoia ta de a face lucrurile pe care le facem noi va fi acum mai puternică şi se va intensifica tot timpul. în plus, ţii la Lucas. Voi doi veţi fi acum foarte... ei bine, foarte atraşi unul de altul. Când trupul ţi se schimbă la fel de repede ca inima, combinaţia are extrem de multă forţă.

Mama şi-a rezemat capul de perete, şi m-am întrebat dacă-şi aducea aminte de perioada de mijloc a anilor 1600, când ea era vie, iar tata... un străin frumos şi misterios.

— încearcă să nu te-ndrăgosteşti până peste cap.

— O să fiu puternică, i-am promis.

— Ştiu c-o să te străduieşti, scumpo. E tot ce-ţi putem cere.

Ce voia să spună? Nu ştiam, şi ar fi trebuit să-ntreb. Dar n-am putut. Viitorul se năpustea asupra mea prea repede, şi mă simţeam tot atât de istovită ca după mai multe zile de nesomn. Am strâns cu putere din ochi şi mi-am îndesat faţa în pernă, tânjind după uitarea deplină adusă de somn.

In dimineaţa următoare, am simţit că se schimbase ceva chiar înainte de a deschide ochii.

Mi se ascuţiseră toate simţurile. Percepeam aproape fiecare fir din ţesătura cearşafului atingându-mi pielea şi nu-i auzeam doar pe părinţii mei vorbind în camera din faţă, ci şi toate sunetele ce veneau de la mai multe etaje de sub noi — profesorul Iwerebon ţipând la cineva care încerca să se strecoare înăuntru după o noapte de petrecere, paşi pe treptele de piatră, un robinet stricat, din care picura apă undeva.

Dacă aş fi încercat, aş fi reuşit să număr frunzele care foşneau în copacul de afară. Când am deschis pleoapele, lumina zilei mi s-a părut aproape orbitoare.

La început m-am gândit că părinţii mei se înşelaseră. Peste noapte mă transformasem într-un vampir adevărat, ceea ce însemna că Lucas...

Nu. Inima mea continua să bată. Atâta vreme cât trăiam eu, trăia şi el. Nu puteam să mor şi să-mi completez transformarea în vampir până când nu luam o viaţă.

Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, ce se întâmpla cu mine?

Tata mi-a explicat în timpul micului dejun:

– Simţi primele semne a ceea vei fi după transformarea ta. Ai băut sânge de la o fiinţă umană; acum ştii cum te afectează. Mai târziu, totul devine chiar mai puternic.

– Nu-mi place.

Strângeam din ochi din cauza luminii din bucătărie. Chiar şi terciul de ovăz pe care mi l-a dat mama avea un gust extraordinar de puternic: era ca şi cum aş fi simţit gustul rădăcinii, al tulpinii şi al ţărânii din care provenea ovăzul. Pe de altă parte, paharul de sânge pe care-l beam în fiecare dimineaţă nu fusese niciodată mai lipsit de gust. Mi se păruse întotdeauna bun, şi acum îmi dădeam seama că nu era decât o imitaţie palidă a ceea ce ar fi trebuit să beau.

– Cum suportaţi asta?

– Senzaţia nu e întotdeauna la fel de vie ca la început. Astăzi, în cazul tău, o să se atenueze într-o oră sau două.

Mama m-a bătut pe umăr. îşi ţinea paharul cu sânge în cealaltă mână, aparent mulţumită de el.

– Cât despre ceea ce va fi mai târziu — ei bine, o să te obişnuieşti cu reacţiile după o vreme. E şi o treabă bună. Altminteri, niciunul dintre noi n-ar reuşi vreodată să

doarmă.

Mie îmi zvâcnea deja capul din cauza stimulării. în toată viaţa mea, nu băusem niciodată mai mult de o sticlă de bere şi bănuiam că aveam parte de ceva foarte asemănător cu o mahmureală.

— Aş prefera să nu mă obişnuiesc cu aşa ceva, mulţumesc.

— Bianca!

Vocea tatei era tăioasă, trădând o furie pe care n-o arătase in noaptea trecută. Până şi mama a părut surprinsă.

— Să nu-mi mai dai niciodată ocazia să te-aud vorbind astfel.

— Tată... n-am vrut să spun decât că...

— Ai un destin, Bianca. Ai fost născută să fii vampir. Până acum n-ai pus niciodată asta sub semnul întrebării şi nu vreau sa incepi s-o faci acum. M-am făcut înţeles?

Şi-a înşfacat paharul şi a ieşit furios din încăpere.

— Da, am spus eu, cu voce pierită, adresându-mă locului in care stătuse.

Când am coborât la parter, în jeanşi şi cu puloverul meu cu glugă de culoare deschisă, simţurile îmi reveniseră deja la normal. într-un fel, mă simţeam uşurată. Lumina strălucitoare şi zarva aproape că mă copleşiseră, şi măcar nu trebuia s-o mai aud pe Courtney plângându-se de părul ei. Insă aveam şi o oarecare senzaţie de pierdere. Lumea mea, pe care o considerasem normală, părea acum ciudat de tăcută şi de îndepărtată.

Tot ceea ce conta cu adevărat era că mă simţeam mai bine şi puteam să-l vizitez pe Lucas. După cele petrecute, ştiam că nu era cu putinţă să fie pe picioare şi prin preajmă, dar măcar puteam să-l vizitez in apartamentul

doamnei Bethany. Probabil că fusese atât de îngrozit trezindu-se acolo, şi cine ştie ce poveste îi spusese directoarea?

Numai gândul la asta îmi încorda tot trupul, de parcă m-aş fi aşteptat la o lovitură. Mama jura că Lucas n-avea să-şi aducă aminte, dar cum ar fi putut să fie adevărat? Nu mă gândisem atunci la asta, dar mi-am dat seama că muşcătura mea fusese probabil al naibii de dureroasă. Trebuia să fie şocat, furios şi poate totodată înspăimântat. Ştiam că ar fi trebuit să sper că uitase totul, dar, în cazul ăsta, mă întrebam dacă uitase şi sărutările noastre. Oricum ar fi fost, venise timpul să-nfrunt ceea ce făcusem.

M-am pus în mişcare, am traversat pajiştea ignorându-i pe elevii care jucau rugby în capătul opus al peluzei, deşi i-am văzut pe unii dintre ei aruncând priviri în direcţia mea şi am auzit un râset vag, obscen. Courtney povestise, fară nicio îndoială; probabil că toţi vampirii din şcoală ştiau ce făcusem. Ruşinată şi furioasă, am grăbit pasul către adăpostul trăsurilor — şi m-am oprit cu un picior în aer când l-am zărit pe Lucas venind spre mine. M-a recunoscut şi a ridicat o mână, aproape cu sfială.

Am vrut să fug. Lucas merita ceva mai bun decât asta, aşa că trebuia să-mi înfrâng ruşinea. Impunându-mi să mă îndrept spre el, am strigat:

– Lucas? Eşti OK?

– Da. Frunzele i-au foşnit sub tălpi când ne-am întâlnit In sfârşit. Iisuse, ce s-a-ntâmplat?

Mi-am simţit gura uscată.

– Nu ţi-au spus?

– Ba da, dar... o traversă mi-a căzut în cap? Serios?

Avea obrajii împurpuraţi de jenă şi părea furios — pe pavilion, sau pe gravitaţie, sau pe altceva. Il mai văzusem

pierzandu-şi calmul, dar nu-l mai văzusem niciodată aşa.

– M-am tăiat la gât în balustrada aia idioată de fontă — asta e partea cea mai jalnică —, am fost ciopârţit de ceva care a trebuit să-mi stea în drum tocmai când te sărutam pentru prima oara oară.

O fată mai curajoasă decât mine l-ar fi sărutat din nou, chiar atunci. Eu am căscat pur şi simplu gura la el. In esenţă, arata bine. Era încă palid, un bandaj gros îi acoperea partea laterală a gâtului, dar altminteri arăta ca-n orice altă zi. Zăream  în depărtare câţiva tipi care ne priveau curioşi. Am încercat  să ignor faptul că aveam un public.

- Am crezut... adică, am presupus... La început am crezut că ai leşinat, m-am grăbit să adaug, înainte de a deveni inca şi mai incoerentă. Uneori am efectul ăsta asupra băieţi- E prea intens. Nu pot suporta.

Lucas a râs. Sunetul era cumva găunos, dar râdea. Ceea ce era  cu adevărat OK; nu ştia într-adevăr nimic. Uşurată, i-am înconjurat cu braţele şi l-am strâns cu putere. Şi el m-a îmbrăţişat şi am rămas câteva clipe acolo, cu braţele încolăcite unul în jurul altuia, şi am putut să mă prefac că nu se intamplase nimic rău.

Părul îi scânteia ca bronzul în lumina soarelui, şi i-am respirat mirosul, atât de asemănător cu al pădurii care ne înconjura! Aveam o senzaţie atât de plăcută ştiind că era al meu — îl puteam ţine astfel în braţe, afară, la loc deschis, pentru că acum ne aparţineam unul altuia. Şi, cu fiecare clipă în care ne atingeam, amintirile deveneau mai puternice: sărutul, mâinile lui pe spatele meu, moliciunea provocatoare a pielii lui între dinţii mei şi sângele fierbinte ţâşnindu-mi în gură. - Al meu.

Acum ştiam ce voise să spună mama. Să muşti un om nu

era tot atât de simplu ca o sorbitură dintr-un pahar. Când băusem sângele lui Lucas, el devenise o parte din mine — şi eu devenisem o parte din el. Acum eram legaţi într-un mod pe care nu-l puteam controla şi pe care Lucas nu-l înţelegea.

Asta facea îmbrăţişarea lui mai puţin reală? Am închis ochii, strângându-i cu putere, şi am sperat că nu. Era prea târziu pentru orice altceva.

– Bianca? a murmurat el în părul meu.

– Da?

– Noaptea trecută... chiar am căzut aşa peste balustradă? Doamna Bethany mi-a spus cum s-a prăbuşit, dar eu am impresia... Ei bune, nu-am amintesc absolut nimic. Dar tu? Tu ţii minte?

Probabil că vechea lui suspiciune în privinţa Academiei Evernight se insinua din nou. Se impunea, evident, să spun că da. Dar nu mă puteam convinge s-o fac; ar fi fost o minciună în plus.

Intr-un fel. Adică, totul a fost cu adevărat năucitor şi... ,
cred că am intrat în panică. Totul e ca un soi de ceaţă,
dacă vrei  să ştii adevărul.

Era cel mai groaznic subterfugiu imaginabil, dar Lucas a parut să-i acorde încredere. S-a relaxat în braţele mele şi a dat din cap, de parcă tocmai ar fi înţeles totul:

- N-o să te mai dezamăgesc niciodată. Promit.

- Nu m-ai dezamăgit niciodată, Lucas. N-ai avea cum. Vinovăţia m-a zdrobit, şi m-am agăţat de el mai tare. Nici eu n-o să te dezamăgesc.

*O să te feresc de orice pericol, i-am jurat. Până şi de mine însămi.*

## Capitolul 9

Pe urmă mi s-a părut că trăiam în acelaşi timp în două lumi. într-una dintre ele, eu şi Lucas eram în sfârşit împreună. Părea locul unde-mi dorisem întotdeauna să-mi petrec întreaga viaţă. în cealaltă eram o mincinoasă care nu merita să fie nici cu Lucas, nici cu oricine altcineva.

— Mi se pare pur şi simplu ciudat.

Şoapta lui Lucas era extrem de joasă, ca să nu facă zgomot în bibliotecă.

— Ce pare ciudat?

Lucas a aruncat o privire în jur înainte de a-mi răspunde, ca să se-asigure că nu putea să tragă nimeni cu urechea. N-ar fi trebuit să-şi facă griji. Stăteam într-una dintre galeriile cele mai îndepărtate, căptuşită cu cărţi legate manual de acum două secole — unul dintre cele mai intime colţuri ale şcolii.

— Că niciunul dintre noi nu-şi aminteşte cu adevărat noaptea aia.

— Ai fost rănit.

Când eram în dubiu, mă agăţam de povestea inventată de doamna Bethany. Lucas încă n-o credea pe de-a-ntregul, dar cu timpul avea s-o creadă. Trebuia. Totul depindea de asta.

— Oamenii uită de foarte multe ori ceea ce s-a-ntâmplat înainte de a fi răniţi. Are sens, nu? Ornamentul ăla de fier era ascuţit.

— Am mai sărutat fete şi înainte... Vocea i s-a stins când mi-a a văzut privirea. Niciuna ca tine. Nici măcar pe departe ca line.

Mi-am lăsat capul în jos, ascunzându-mi zâmbetul stânjenit.

Lucas a continuat:

— Oricum, asta nu m-a făcut să leşin. Niciodată. Tu săruti într-adevăr foarte bine — ai încredere în mine în privinţa asta —, dar nici măcar tu nu m-ai fi putut face să leşin.

— N-ai leşinat din cauza asta, am insinuat eu, prefăcându-mă că voiam într-adevăr să reiau lectura cărţii de grădinărit pe care o descoperisem; singurul motiv pentru care o alesesem iniţial era curiozitatea încă existentă în privinţa florii pe care o întrezărisem în vis cu luni în urmă. Ai leşinat fiindcă te-a lovit în cap bara aia imensă de fier. Asta e tot.

- Nu explică de ce nu-ţi aminteşti măcar tu.

- Ştii că anxietatea e o problemă de-a mea, nu? Uneori ma sperii. Când ne-am întâlnit prima oară, eram în mijlocul unei asemenea crize îngrozitoare. Ingrozitoare! Sunt părţi din marea mea evadare pe care nu mi le amintesc foarte bine. probabil că m-am speriat din nou când ai fost lovit în cap. Vreau să spun că ai fi putut să mori. Cel puţin partea asta era aproape de adevăr. Nu e de mirare că m-am speriat.

- N-am niciun cucui în cap. Doar o vânătaie, ca şi cum as căzut sau cam aşa ceva.

- Ţi-am pus gheaţă pe lovitură. Ne-am ocupat de tine.

El n-a părut convins.

— Totuşi n-are sens, a zis.

— Nu ştiu de ce continui să te gândeşti la asta.

însăşi rostirea acestei fraze mă făcea din nou mincinoasă, şi încă mai rău decât înainte. Mă agăţam de povestea inventată pentru protecţia lui, fiindcă dacă doamna Bethany şi-ar fi dat vreodată seama că el ştia că se petrecea ceva, ar fi putut — ar fi putut —, oh, nu ştiam ce ar fi putut face, dar bănuiam că n-ar fi fost bine. Dar dacă i-aş fi spus lui Lucas că era greşit să aibă dubii, că întrebările lui întemeiate şi raţionale despre Evernight despre golul din

memoria lui erau absurde — ar fi fost şi mai rău. Ar fi însemnat să-i cer lui Lucas să se-ndoiască de sine însuşi, şi nu voiam să fac asta.

— Te rog, Lucas, las-o baltă.

El a dat încet din cap.

— O să vorbim despre asta altă dată.

Când renunţa la subiect şi nu-şi mai făcea griji în privinţa nopţii Balului Toamnei, alcătuiam o echipă minunată. Aproape perfectă. învăţam împreună în bibliotecă sau în clasa mamei, uneori alături şi de Vic sau Raquel. Mâneam împreună pe pajişte, sandvişuri împachetate în pungi maronii şi îndesate în buzunarele hainelor noastre. Visam la el cu ochii deschişi în timpul orelor de curs, trezindu-mă din apatia mea fericită doar atât de des cât era necesar ca să nu cad la examene. în zilele când aveam chimia împreună, mergeam umăr la umăr spre clasa lui Iwerebon şi tot aşa plecam de acolo. în celelalte zile, ne regăseam imediat ce se încheiau orele de curs, ca şi cum Lucas s-ar fi gândit la mine chiar mai mult decât mă gândeam eu la el.

— Să înfruntăm adevărul, mi-a şoptit Lucas într-o dupa-amiază de duminică, atunci când îl invitasem sus, în apartamentul părinţilor mei. (Ei ne întâmpinaseră cu tact şi ne lasaseră să ne petrecem timpul în camera mea pentru tot restul zilei.) Stăteam amândoi întinşi pe podea, fără să ne atingem, dar foarte aproape unul de altul, holbându-ne în sus, la tabloul lui Klimt. Nu ştiu nimic despre artă.

— Nici nu e nevoie să ştii ceva. Nu trebuie decât să te uiţi şi sa spui ce simţi.

— Nu sunt prea grozav când trebuie să spun ce simt.

— Da, am observat. Fă doar o încercare, OK?

— Păi, OK.

S-a gândit îndelung, concentrându-se, fixând mult timp

tabloul cu privirea.

- Cred... cred că-mi place cum îi ţine el faţa în mâini. Ea pare singurul lucru din lume care-l face fericit, care-i aparţine cu adevărat.

- Chiar vezi asta în tablou? Mie el mi se pare... puternic, aşa cred.

In ochii mei, bărbatul din *Sărutul* părea să deţină fără nixi un dubiu controlul situaţiei; femeia extaziată părea încântata fiindcă era aşa, cel puţin pe moment.

Lucas s-a întors spre mine, iar eu mi-am lăsat capul pe o parte, ca să ne privim faţă în faţă. Felul în care m-a privit - concentrat, serios, cu dor — m-a făcut să-mi ţin respiratia. El n-a spus decât:

- Ai încredere în mine. Ştiu că am înţeles corect.

Ne-am sărutat, iar tata a ales momentul ideal ca să ne cheme la masă. Părinţii sunt capabili de o sincronizare stranie.

Ei au discutat cea mai mare parte a cinei, ba chiar servindu-se din mâncare şi purtându-se ca şi cum asta le-ar fi făcut plăcere.

Fiind alături de Lucas, însemna că aveam mai puţin timp pentru ceilalţi prieteni ai mei şi aş fi vrut să nu fi fost aşa. Balthazar continua să fie la fel de amabil ca întotdeauna, salutându-mă ori de câte ori ne întâlneam pe coridoare şi dând din cap către Lucas, ca şi când ar fi fost un prieten, nu un tip care aproape că sărise la el în noaptea Balului Toamnei. Dar ochii lui erau trişti, şi ştiam că-l rănisem fiindcă nu-i dădusem nicio şansă.

Şi Raquel era singuratică. Cu toate că noi o invitam uneori să învăţăm noaptea împreună, eu nu mai împărţeam nici-odată cu ea masa de prânz. Ea nu-şi făcuse alţi prieteni de care să ştiu. Eu şi Lucas copsesem pe jumătate ideea de a

o împrieteni cu Vic, însă ei doi pur şi simplu nu se înţelegeau, îşi petreceau timpul împreună cu noi şi asta îi distra, dar atât şi nimic mai mult.

I-am cerut la un moment dat scuze pentru că petreceam mai puţin timp cu ea, însă Raquel mi le-a respins.

– Eşti îndrăgostită. Şi, într-un fel, asta te face de-a dreptul plictisitoare pentru cei care nu sunt. Ştii, pentru cei cu mintea sănătoasă.

– Nu sunt plictisitoare, am protestat. Cel puţin nu mai mult decât până acum.

Mi-a răspuns împreunându-şi strâns mâinile şi uitându-se la plafonul bibliotecii cu o privire uşor rătăcită.

– Ştiai că lui Lucas în place lumina soarelui? Chiar aşa e! îi plac şi florile, şi iepuraşii. Acum lasă-mă să-ţi povestesc despre şireturile fascinante ale pantofilor lui fascinanţi.

– Taci!

Am pocnit-o peste umăr, şi ea a râs. Continuam totuşi să simt o distanţă stranie între noi.

– Nu vreau să te las singură.

– Nu mă laşi. Eşti extraordinară.

Şi Raquel şi-a deschis manualul de biologie, evident gata *sa* abandoneze subiectul.

– S-ar părea că totul ţi se pare OK în privinţa lui Lucas am spus eu, cu prudenţă.

A ridicat din umeri, fară să-şi ia ochii de pe carte.

– Sigur că da. N-ar trebui?

– Vreau doar să spun *că...* unele dintre lucrurile despre care am vorbit înainte... nu sunt o problemă. Serios.

Raquel fusese atât de sigură că Lucas ar fi putut să mă atace şi nu realizase niciodată că lucrurile stăteau exact invers.

– Vreau să-l vezi aşa cum e.

— Un tip fabulos, încântător, căruia îi place lumina soa-
ielui şi vomează trandafiri.

Raquel glumea, dar nu întru totul. Când mi-a întâlnit în sfarşit privirea, a oftat.

— Pare OK.

Ştiam că în ziua aceea nu puteam scoate de la ea nimic mai mult, aşa că am schimbat subiectul.

In vreme ce prietenii mei cei mai buni de la Evernight nu erau încântaţi de legătura mea cu Lucas, o mulţime dintre cei mai răi duşmani ai mei erau de părere că era o idee excelentă.

De fapt, *se bucurau* că îl muşcasem.

Ştiam că până la urmă o să faci ceea ce era de aşteptat, mi- a spus Courtney la ora de tehnologie modernă, singurul curs la care nu fusese înscris niciun elev uman. Te-ai născut vampir. E ceva extrem de rar, de plin de forţă, şi tot restul. N-aveai cum să rămâi pentru totdeauna o ratată colosală.

— Oho, mulţumesc, Courtney, am răspuns cu voce plată. Nu putem vorbi despre altceva?

— Nu văd de ce te porţi aşa ciudat în privinţa asta. Erich mi-a adresat un zâmbet încântător, dar faţarnic, îmi timp ce învârtea între degete tema zilei, un iPod. Adică-mi dau seama că orice tip atât de soios ca Lucas îţi rămâne multă vreme pe limbă, dar, ei, sângele proaspăt rămâne sânge proaspăt.

— Poate-ar trebui să primim cu toţii din când în când câte o gustare, a insistat Gwen. Hei, şcoala asta e completată acum cu un „bufet umblător” şi nimeni nu ia nicio înghiţitură?

S-au auzit câteva murmure aprobatoare.

— Atenţie, toată lumea, ne-a cerut domnul Yee, profesorul

nostru.

Aidoma tuturor celorlalţi profesori de la Evernight, era un vampir extrem de puternic — care făcuse parte din lume un timp extrem de îndelungat, păstrându-şi totuşi toate avantajele. Nu era foarte bătrân; ne povestise că murise în anii 1880. Dar forţa şi autoritatea radiau din el cu aproape tot atâta putere ca din doamna Bethany. De aceea, toţi elevii, chiar şi aceia cu sute de ani mai bătrâni, îi priveau cu respect. La comanda lui, am amuţit cu toţii.

— Studiaţi deja iPod-urile de câteva minute. Primele voastre întrebări?

Patrice a ridicat mâna cea dintâi.

— Aţi spus că majoritatea aparatelor electronice pot sta bili acum conexiuni fară fir. Dar s-ar părea că acesta nu poate.

— Foarte bine, Patrice.

Lauda lui a facut-o să-mi arunce un zâmbet recunoscător. Discutasem cu ea de câteva ori despre ideea aflată la baza comunicaţiilor fară fir.

— Această limitare e una dintre puţinele vicii de proiectare ale iPod-ului. în următoarele modele se va încorpora probabil, sub o oarecare formă, o conexiune wireless şi, fireşte mai există şi iPhone — despre care vom discuta săptămâna viitoare.

— Dacă informaţiile stocate în iPod recreează de fapt melodia, a spus meditativ Balthazar, atunci calitatea sunetului depinde de tipul de difuzoare sau de căşti utilizat. Corect?

— Da, în cea mai mare parte. Există formate de înregis-11are de tip superior, dar niciun ascultător şi nici măcar profesioniştii n-ar putea spune care e diferenţa, atâta vreme când lpod-ul e racordat la un sistem audio de asemenea superior. Altcineva? Domnul Yee şi-a rotit

privirea prin încăpere, apoi a oftat. Da, Ranulf?

- Ce spirite animă această cutie?

Am mai discutat despre asta. Domnul Yee şi-a sprijinit mainile pe banca lui Ranulf şi i s-a adresat vorbind fară graba. Niciuna dintre maşinăriile pe care le-am studiat în clasă nu e  animată de niciun spirit. Aşa cum stau lucrurile, privind in avans, şi cu toate cele pe care le vom mai studia. E în sfârşit limpede?

Ranulf a dat încet din cap, dar n-a părut convins. îşi purta parul castaniu tuns castron şi avea o figură deschisă, inocenta O clipă mai târziu, s-a aventurat din nou:

- Dar ce se poate spune despre spiritele care animă metalul din care e făcută cutia?

Domnul Yee s-a încovoiat, ca şi cum ar fi fost înfrânt.

— Există aici cineva din epoca medievală care l-ar putea ajuta pe Ranulf să facă tranziţia?

Genevieve a dat din cap şi s-a aşezat lângă el.

— Dumnezeule, nu e chiar atât de dificil — e, să zicem, ca un walkman turbo, sau cam aşa ceva.

Courtney i-a aruncat lui Ranulf o privire sceptică. La Evernight, se număra printre puţinii care nu păreau niciodată să fi pierdut legătura cu lumea modernă; din câte-mi puteam da seama, venise acolo mai ales pentru socializare. Spre ghinionul nostru, al celorlalţi. Am oftat şi am reînceput să fac, pentru Lucas, o nouă listă de redare a cântecelor mele preferate. Tehnologia modernă era cu adevărat mult prea simplă pentru mine.

In mod ciudat, locul unde îmi venea cel mai greu să uit de necazurile care pândeau, gata să iasă la suprafaţă, era ora de engleză. Lăsaserăm studiul folclorului în urmă şi făceam o trecere în revistă a clasicilor, adâncindu-ne în operele lui Jane Austen, una dintre preferatele mele. Credeam că aici

n-aveam cum să greşesc. Ora doamnei Bethany era, pentru literatură, ca un soi de mic univers în oglindă, un loc unde totul, inclusiv eu, se răsturna după cum îl tăia capul. Până şi cărţile pe care le mai citisem şi pe care le ştiam aproape pe dinafară deveneau stranii la ora ei, de parcă ar fi fost traduse într-o limbă străină grosolană, guturală. Dar *Mândrie şi prejudecată...* romanul ăsta trebuia să fie altfel. Sau cel puţin aşa credeam.

– Charlotte Lucas e disperată.

De fapt, ridicasem mâna, oferindu-mă să fiu ascultată. Cum de-mi trecuse vreodată prin cap că era o idee bună?

- In epoca aceea, dacă nu se măritau, femeile erau... ei bine, nu reprezentau nimic. Nu puteau avea bani sau case care să le aparţină. Dacă nu voiau să rămână pentru totdeauna o povară pentru părinţii lor, trebuiau să se mărite.

Nu puteam să cred că era nevoie să-i spun *ei* asta.

– Interesant, a zis ea. Pentru doamna Bethany, „interesant" era sinonim cu „greşit". Am început să transpir. Ea a ocolit clasa fară grabă, cu soarele după-amiezii scânteindu-i pe broşa de aur de la gâtul bluzei plisate, de dantelă. I-am zarit rizurile unghiilor lungi şi groase. Spune-mi, Jane Austen a fost măritată?

– Nu.

– A fost cerută o dată în căsătorie. In privinţa asta, diversele amintiri ale rudelor ei sunt cât se poate de clare. Un bărbat foarte bogat i-a cerut mâna, dar Jane Austen l-a refuzat. S-a măritat ea vreodată, domnişoară Olivier?

– Nu, dar era scriitoare. Probabil că toate cărţile ei îi aduceau...

– ... mai puţini bani decât ar fi de crezut.

Doamna Bethany era încântată că picasem în capcana ei.

Abia acum îmi dădeam seama că partea de folclor a lecturilor noastre fusese menită să-i înveţe pe vampiri cum îi privea societatea din secolul al douăzeci şi unulea, iar clasicii erau un mod de a studia modul în care se schimbaseră în prezent atitudinile descrise în operele lor.

- Familia Austen nu era deosebit de bogată. Pe când neamul Lucas... era sărac?

- Nu, a intervenit Courtney.

De vreme ce nu se mai ostenea să mă pună pe mine la pământ, am presupus că o facea ca să-i atragă atenţia lui Balthazar. După bal îşi reînnoise eforturile de a-1 câştiga, dar, din câte-mi dădeam seama, el continua să nu se sinchisească. Courtney a continuat:

— Tatăl ei e Sir William Lucas, unicul nobil din oraş. Sunt destul de bogaţi, Charlotte nu trebuie să se mărite cu nimeni, dacă nu vrea cu adevărat.

— Crezi că-şi doreşte într-adevăr să se mărite cu domnul Collins? am ripostat eu. E un idiot încrezut.

Courtney a ridicat din umeri.

— Vrea să fie măritată, iar el e un mijloc prin care-şi poate atinge scopul.

Doamna Bethany a dat aprobator din cap.

— Aşadar, pur şi simplu Charlotte se foloseşte de Collins. Ea crede că acţionează dintr-o necesitate; el crede că o face din dragoste, sau cel puţin din acea stimă pe care o are o viitoare soţie. Collins e sincer. Charlotte, nu.

M-am gândit la minciunile pe care i le spuneam lui Lucas, strângând atât de tare marginile caietului meu de notiţe, încât muchiile dure ale hârtiei păreau să-mi cresteze vârfurile degetelor. Probabil că doamna Bethany ştia ce simţeam, fiindcă a adăugat:

— Bărbatul înşelat nu merită compătimirea noastră, în

locul dispreţului?

Mi-am dorit să pot să intru-n pământ.

Pe urmă Balthazar mi-a adresat un zâmbet încurajator, în stilul în care obişnuia s-o facă, şi am ştiut că, deşi nu ne mai petreceam timpul împreună, cel puţin rămăseserăm prieteni.

De fapt, niciunul dintre elevii tipici pentru Evernight nu mă mai privea de sus, ca înainte. Deşi încă nu eram cu adevărat vampir, le dovedisem ceva. Poate că intrasem „în club”.

Într-un anume fel, mă simţeam de parcă aş fi plecat luând cu mine ceva — ca şi cum aş fi făcut un soi de scamatorie —, aş fi închis ochii, aş fi spus abracadabra şi aş fi întors lumea cu susul în jos. Când mă ţineam de mână cu Lucas, râzând după ore de una dintre glumele lui, puteam să cred că, de atunci încolo, totul avea să meargă mai bine.

Ceea ce era totuşi adevărat. Putea să fie adevărat atâta li mp cât îl minţeam pe Lucas.

Înainte nu mă gândisem niciodată că minţeam ascunzându-i lui Lucas secretul familiei mele; fusesem învăţată să-l păstrez încă de când eram copilaş care bea din biberon sânge luat de la măcelărie. Acum ştiam cât de aproape de a-i face rău mă aflasem şi secretul meu nu mai părea nevinovat.

Eu şi Lucas ne sărutam mereu — înainte de micul dejun, seara, când plecam în dormitoarele noastre din aripi diferite ale clădirii, şi de fapt cu orice altă ocazie când rămâneam pentru o clipă singuri. însă eu opream întotdeauna totul înainte de a ne lăsa duşi de val. Uneori voiam mai mult şi, ţinând cont cum mă privea, dând atenţie felului în care mă mişcăm sau în care îi înconjuram încheietura mâinii cu degetele, înţelegeam că Lucas voia

acelaşi lucru. Insă nu mă presa niciodată. Noaptea, când stăteam întinsă singură în pat, fanteziile mele deveneau din ce în ce mai sălbatice şi mai disperate. Acum ştiam cum era să-i simt gura peste a mea şi îmi puteam imagina atingerea lui pe pielea mea goală, cu o claritate care mă înfiora.

însă ori de câte ori aveam fanteziile acelea, la suprafaţă se înălţa, clocotitoare, aceeaşi imagine: dinţii mei înfigându-se în gâtul lui.

Uneori mă gândeam că aş fi fost în stare de orice ca să-i gust din nou sângele. Atunci mă speriam cel mai tare.

— Ce părere ai?

Mi-am pus pălăria veche de catifea pentru Lucas, gândindu-mă că avea să râdă; materialul de un violet-închis arăta probabil bizar pe părul meu roşu.

însă el mi-a zâmbit într-un fel care mi-a încălzit tot trupul.

— Eşti frumoasă.

Eram în Riverton, la un magazin cu haine la mâna a doua, bucurându-ne de al doilea weekend petrecut împreună în oraş mai mult decât de primul. Părinţii mei îşi asumaseră din nou sarcina de însoţitori la cinematograf, aşa că ne hotărâserăm să renunţăm la ocazia de a vedea *Şoimul maltez.* în schimb, alergam să intrăm în magazinele încă deschise, uitându-ne la postere şi la cărţi, şi ne târguiam cu o parte dintre vânzătorii — care-şi tot dădeau ochii peste cap — din spatele tejghelelor, evident sătui de adolescenţii de la „şcoala aia”, care alergau agitaţi. Ghinionul lor, fiindcă noi ne distram foarte bine.

Am luat de pe un raft un şal de blană albă şi mi l-am pus pe umeri.

— Cum ţi se pare?

— Blana e moartă.

Lucas a spus-o oarecum ironic, dar poate credea că oamenii n-ar fi trebuit să poate blănuri. Eu, una, simţeam că, în privinţa lucrurilor vechi, ar fi trebuit să fie OK; animalele muriseră cu zeci şi zeci de ani în urmă, aşa că n-aveam cum să le mai fac vreun rău. M-am grăbit totuşi să-mi dau jos şalul.

El a probat între timp un pardesiu gri de tweed pe care-l găsise pe un suport supraîncărcat din spate. Avea — ca de altfel întregul magazin — un soi de miros de vechi, dar în sensul plăcut al cuvântului, şi arăta extraordinar pe Lucas.

— E oarecum în stilul Sherlock Holmes, am spus. Dacă Sherlock Holmes ar fi fost sexy.

El a râs.

— Ştii, sunt fete cărora le place genul intelectual.

— Şi nu eşti norocos fiindcă nu fac parte dintre ele?

Din fericire, îi plăcea când îl tachinam. M-a înşfacat, cu braţele în jurul braţelor mele ca să nu pot nici măcar să-l îmbrăţişez, şi m-a sărutat apăsat pe frunte.

— Eşti imposibilă, a murmurat. Dar faci toţi banii.

Aşa cum mă ţinea, aveam faţa îngropată în scobitura gâtului lui; şi nu puteam să văd decât liniile de un roz palid care îl marcau, cicatricele muşcăturii mele.

— Mă bucură felul în care gândeşti.

— Ştiu că e aşa.

N-aveam de gând să-l contrazic. Nu vedeam niciun motiv pentru care cumplita mea greşeală n-ar fi putut rămâne doar atat — o greşeală, care nu avea să mai repete niciodată.

Degetele lui Lucas mi-au şters obrazul, o atingere blândă, ca a vârfului moale al unei pensule. *Sărutul* lui Klimt mi-a licărit în minte, auriu şi diafan, şi pentru o clipă a fost ca şi

cum eu  si Lucas am fi fost traşi într-adevăr în tablou, cu toată frumuseţea şi dorinţa lui. Ascunşi printre rafturi cum eram, pierduţi In labirintul de piele veche, crăpată, de satin mototolit şi de catarame din strasuri mătuite de trecerea timpului, eu şi Lucas ne-am fi putut săruta ore întregi fară să fim descoperiţi. Mi-am imaginat asta pentru o clipă — Lucas aşternând pe podea o haină neagră de blană, culcându-mă pe ea, aplecându-se deasupra mea...

Mi-am apăsat buzele pe gâtul lui, exact pe cicatrice, aşa cum îmi săruta mama vânătăile sau zgârieturile, ca să se vindece. Pulsul îi zvâcnea cu putere. El s-a încordat, şi eu m-am gândit că poate mersesem prea departe.

Nici pentru el nu poate fi uşor, *mi-am spus.* Uneori cred că o să-nnebunesc dacă nu-l ating, aşa că oare cu cât poate fi mai greu pentru el? Mai ales fiindcă nu poate şti ce ne împiedică.

Clinchetul clopoţeilor ne-a smuls din transă. Am aruncat amândoi pe furiş câte o privire după colţ, să vedem cine intrase.

— Vic! Lucas a clătinat din cap. Ar fi trebuit să ştiu c-o să-ţi faci apariţia aici.

Vic s-a apropiat de noi agale, cu degetele mari sub reverele blazerului dungat pe care-1 purta pe sub palton.

— Ştiţi, eleganţa asta nu se obţine de la sine. E nevoie de efort ca să arăţi atât de bine.

Pe urmă a gemut, uitându-se cu jind la pardesiul de tweed al lui Lucas.

— Voi, tipii înalţi, luaţi toate lucrurile bune, omule.

— Nu-l cumpăr pe ăsta.

Lucas şi l-a scos, pregătindu-se de plecare. Probabil că voia, pentru noi, un surplus de câteva minute de intimitate; aproape că era timpul să ne-ntoarcem la autobuz. Ştiam ce

simţea. Oricât de mult mi-ar fi plăcut Vic, nu voiam să se ţină după noi.

– Eşti nebun, Lucas. Mi se potriveşte mie aşa ceva? Altminteri aş fi profitat de chilipir.

Vic a oftat. Părea periculos de aproape de hotărârea de a ne însoţi la autobuz.

Ideea mi-a venit repede.

– Ştii, cred c-am văzut în fundul magazinului nişte cravate cu dansatoare de hula.

– Serios?

Vic a dispărut ca prin farmec, împingându-se printre hainele expuse către cravatele cu pricina.

– Bine lucrat. Lucas mi-a scos pălăria din cap, apoi m-a luat de mână. Haide!

Eram aproape lângă uşă când am trecut pe lângă raftul cu bijuterii şi un obiect întunecat, scânteietor, mi-a atras privirea. O broşă, sculptată în ceva tot atât de negru precum cerul nopţii, dar strălucind cu putere; mi-am dat seama că erau două flori, exotice, cu petale ascuţite, întocmai ca aceea din visul meu. Broşa era destul de mică pentru ca s-o pot cuprinde In palmă, sculptura era complicată, dar ceea ce m-a uimit cel mai mult a fost asemănarea cu floarea despre care începusem să cred că nu exista decât în imaginaţia mea. Mă oprisem brusc ca să mă holbez la ea.

– Uite, Lucas. E atât de frumoasă!

– E jais Whitby autentic. O bijuterie de doliu din epoca victoriană.

Vânzătoarea s-a uitat la noi pe deasupra ochelarilor de citit cu rame albastre, încercând să aprecieze dacă eram potenţiali cumpărători sau nişte puştani care trebuiau speriaţi ca să plece. Probabil că ne-a încadrat în a doua

categorie, fiindcă a adăugat:

— E foarte scumpă.

Lui Lucas nu-i plăcea să fie provocat.

— Cât de scumpă? a întrebat, cu răceală, de parcă nu s-ar fi numit Ross, ci Rockefeller.

— Două sute de dolari.

Probabil că mie mi-au ieşit ochii din cap.

Când eşti copilul unor profesori, n-ai cei mai mulţi bani de buzunar din lume. Singurul obiect mai scump de două sute de dolari pe care-1 cumpărasem vreodată era telescopul, dar contribuiseră şi părinţii mei. Am râs uşor, încercând să maschez jena şi tristeţea pe care-o simţeam, fiind nevoită să abandonez broşa. Fiecare dintre petalele negre era mai frumoasă decât cea de alături.

Lucas şi-a scos pur şi simplu portofelul şi i-a întins vânzătoarei un card de credit.

— O luăm.

Ea a înălţat dintr-o sprânceană, dar a luat cardul şi a-nceput să-nregistreze plata.

— Lucas!

L-am apucat de braţ şi m-am străduit să vorbesc cu glas cât mai scăzut.

— Nu poţi să faci asta.

— Ba pot.

— Dar sunt două sute de dolari!

— îţi place, a zis el, cu voce joasă. Imi dau seama dupa privirea ta. Dacă-ţi place, trebuie să fie a ta.

Broşa încă mai era în vitrină. M-am uitat în jos, la ea, încercând să-mi imaginez că un obiect atât de frumos îmi aparţinea.

—îmi place... într-adevăr, aşa e, dar... Lucas, nu vreau sa faci datorii din cauza mea.

— De când se-nscriu săracii la Evernight?

OK, în privinţa asta avea dreptate. Dintr-un motiv sau altul, nu mă gândisem niciodată că Lucas trebuia să fie bogat. Probabil ca şi Vic. Raquel se număra printre bursieri, însă aceştia nu erau decât o mână. Majoritatea elevilor umani plăteau o taxă exorbitantă pentru şansa de a fi înconjuraţi de vampiri — deşi fireşte că acest ultim amănunt nu le era cunoscut. Nu lăsau impresia că ar fi fost snobi, probabil fiindcă nu li se oferea nicio ocazie. Cei care se purtau cu adevărat ca niste copii bogaţi privilegiaţi erau aceia care strângeau bani de secole sau care răscumpăraseră acţiuni IBM pe vremea cand maşina de scris era o nouă invenţie la modă. La Evernight exista o ierarhie atât de strictă — vampirii în vârf, oamenii abia demni de a fi luaţi în seamă —, încât nu-mi dadusem seama că şi cei mai mulţi dintre elevii umani erau din familii bogate.

Pe urmă mi-am amintit că Lucas încercase cândva să-mi povestească despre mama lui, să-mi descrie cât de autoritară era. Călătoreau peste tot, locuiseră chiar şi în Europa, şi spusese că bunicul sau străbunicul lui sau ce i-o fi fost învăţase de asemenea la Evernight, cel puţin până când fusese exmatriculat din cauza unui duel. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era sărac.

însă surpriza neplăcută era alta. După părerea mea, fiecare fată ar fi trebuit să descopere că, în taină, prietenul ei e bogat. însă îmi reamintisem că, oricât l-aş fi adorat pe Lucas, abia începeam să aflăm câte ceva unul despre altul.

Ceea ce mi-a adus în minte secretele mele.

Vânzătoarea s-a oferit să împacheteze broşa, însă Lucas a luat-o şi mi-a prins-o de palton. în vreme ce ne îndreptam, mână în mână, spre piaţa oraşului, am urmărit fară

încetare cu un deget contururile petalelor ascuţite.

— Mulţumesc. E cel mai frumos cadou pe care mi l-a cumpărat cineva vreodată.

— Atunci sunt cel mai bine întrebuinţaţi bani pe care i-am cheltuit vreodată.

Mi-am lăsat capul în jos, sfioasă şi fericită. Am mai fi continuat o vreme cu dulcegăriile dacă n-am fi ajuns în piaţă şi nu i-am fi văzut pe ceilalţi elevi foindu-se în jurul autobuzu lui şi discutând între ei cu însufleţire, fără absolut niciun profesor prin preajmă.

— De ce-şi pierd cu toţii vremea? Cum de nu s-au urcai încă în autobuz?

Lucas a clipit nedumerit, evident derutat de schimbarea bruscă a subiectului.

— Ăăă... nu ştiu. Apoi a continuat, reuşind să se concentreze: Ai dreptate. Ar fi trebuit să-nceapă deja să ne strige nu mele.

Ne-am amestecat printre elevi.

— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat pe Rodney, un tip pe care-l ştiam de la chimie.

— E vorba de Raquel. A plecat.

Nu putea fi aşa.

N-ar fi plecat de una singură, am insistat. Se sperie cu uşurinţă.

— Serios? Mie, unul, nu mi s-a părut niciodată prea prie-tenoasă.

Vic a pătruns în mulţime, alăturânduni-se, cu o pungă de plastic transparentă ticsită de cravate. Pe urmă Rodney s-a întrerupt, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că să vorbeşti urât despre o persoană care nu era de faţă ar fi putut fi o dovada de proastă creştere.

Am văzut-o mai devreme, la restaurant. Un băiat din

oraş încerca să intre în vorbă cu ea şi s-o scoată la plimbare. Pe urmă n-am mai dat de ea pe nicăieri.

I-am luat mâna lui Lucas.

- Crezi că tipul ăla i-a făcut ceva?

- S-ar putea să-ntârzie pur şi simplu.

Lucas încerca să mă liniştească, dar nu reuşea să facă o treaba prea bună.

Vic a ridicat din umeri.

Hei, poate tipul a găsit până la urmă cuvântul potrivit si acum se giugiuleşte cu ea pe undeva.

Raquel n-ar fi făcut niciodată una ca asta. Era prea prudenta şi prea neîncrezătoare ca să se cupleze vreodată cu un necunoscut dintr-un impuls. Cuprinsă de vinovăţie, mi-am dorit s-o fi invitat să-şi petreacă timpul cu mine şi cu Lucas, In loc s-o lăsăm singură.

In piaţă a apărut tata, cu fruntea încruntată. Mi-am dat seama că era încă şi mai îngrijorat decât mine. N-a spus decat atât:

Urcaţi-vă cu toţii în autobuz şi mergeţi înapoi. Nu vă faceţi griji, o s-o găsim pe Raquel.

– Rămân şi eu s-o caut. Am făcut un pas către el, îndepărtându-mă de Lucas. Suntem prietene. îmi vin în minte câteva locuri unde s-ar fi putut duce.

– OK. Tata a dat din cap. Toţi ceilalţi, plecaţi.

Lucas mi-a pus mâna pe umăr. Nu era acel rămas-bun romantic pe care-l plănuisem. însă el nu părea cuprins de o dezamăgire egoistă. N-am văzut decât îngrijorare pentru Raquel şi pentru mine.

– Aş vrea să rămân şi eu, să vă dau o mână de ajutor.

– N-o să te lase. Sunt oarecum surprinsă că m-au lăsat pe mine.

– E periculos, a spus, cu voce scăzută.

M-am simţit atrasă spre el din toată inima — îşi dorea cu disperare să mă protejeze, neavând nici cea mai mică idee cât de bine mă puteam apăra singură. Am spus singurul lucru care credeam că-1 poate linişti.

— Tata o să-mi poarte de grijă. M-am ridicat pe vârfuri să-i sărut obrazul, apoi mi-am trecut din nou degetele peste broşă. îţi mulţumesc. Atât de mult!

Lui Lucas nu-i plăcea să mă lase acolo, dar menţionarea numelui tatei avusese efectul scontat. M-a sărutat în grabă.

— Pe mâine!

în tip ce autobuzul demara, eu şi tata am pornit-o grăbiţi către periferia oraşului.

— Chiar ştii unde s-ar fi putut duce? m-a întrebat el.

— N-am niciun indiciu, am recunoscut. Dar aveţi nevoie de toţi căutătorii pe care-i puteţi găsi. în plus, dacă trebuie să traverseze cineva râul?

Vampirilor nu le place apa curgătoare. Pe mine nu mă deranja nicidecum — cel puţin nu încă —, dar pe părinţii mei li înnebunea până şi traversarea unui mic şuvoi sau a unui pârâu.

— Fata mea poate să-şi poarte singură de grijă. Mândria tatei m-a luat prin surprindere, dar într-un sens bun. Aici te maturizezi cu adevărat, Bianca. Timpul pe care-l petreci la Evernight te schimbă în bine.

Mi-am dat ochii peste cap, deja sătulă de rutina „tata-ştie mai bine”.

— Asta se-ntâmplă când supravieţuieşti adversităţilor.

— Buletin de ştiri: ăsta-i un liceu.

— Te porţi de parcă tu ai fi mers la liceu.

— Crede-mă, adolescenţa era groaznică şi în secolul al unsprezecelea. Omenirea se schimbă fără încetare, dar există si câteva constante. Oamenii se prostesc când sunt

îndrăgostiţi; îşi doresc ce nu pot avea; iar timpul scurs între vârstele de doisprezece şi optsprezece ani e întotdeauna mizerabil.

Tata a redevenit serios când am părăsit drumul principal.

– N-avem pe nimeni la vest de râu. Stai aproape de mal dacă te temi c-o să te rătăceşti.

– N-am cum să mă rătăcesc. Am arătat în sus, către cerul strălucind de stele, unde toate constelaţiile aşteptau să mă calăuzească. Pe mai târziu.

Deşi încă nu căzuse prima ninsoare, iarna luase ţinutul în stăpânire. Crusta de gheaţă a pământului mi se sfărâma sub talpi, iar iarba uscată şi tufele fără frunze îmi zgâriau pantalonii în vreme ce-mi croiam drum pe malul râului. Trunchiurile palide ale fagilor ieşeau în evidenţă printre ceilalţi copaci, ca fulgerele pe un cer stăpânit de furtună. Am rămas destul de aproape de apă nu fiindcă mă temeam c-o să mă rătăcesc, ci fiindcă Raquel era aceea care ar fi putut avea o asemenea temere — cutreierând prin locurile acelea, şi-ar fi dorit ca râul să-i ofere o oarecare orientare.

Ea nu s-ar fi îndepărtat. Dacă a luat-o pe aici, nu s-a rătăcit, nu e vorba de ceva atât de simplu.

Imaginaţia mea hiperactivă, întotdeauna gata să ofere cele mai groaznice scenarii, îmi tot trimitea în minte imaginile fulgerătoare ale unor scene cumplite: Raquel prădată de vreun elev din oraş, dornic să fure de la „copiii bogaţi” de la şcoala aia. Raquel încercând să fugă de muncitorii beţi pe ca- re-i văzuserăm la pizzerie, preschimbaţi de spaima mea din protectori ai femeilor în jefuitori. Raquel copleşită de indiferent ce tristeţe o bântuia, intrând în apele reci ale râului şi fiind trasă la fund de curentul puternic.

Un foşnet grăbit m-a făcut să tresar cu violenţă, dar nu

era decât o cioară, trecând de pe o creangă pe alta în fâlfâit de aripi. Am răsuflat uşurată — apoi mi-am dat seama că puţin mai departe, spre vest, în tufişuri se zărea o pată colorată.

M-am grăbit în direcţia aceea, alergând din toate puterile. La un moment dat am deschis gura, gata s-o strig pe Raquel, apoi m-am răzgândit. Dacă ea era înaintea mea, aveam s-o aflu destul de repede. Iar dacă nu era, nu voiam s-atrag atenţia.

Când m-am apropiat, cu respiraţia îngreunată de efort, i-am auzit vocea. Bucuria pe care-am simţit-o a fost spulberată de spaima din cuvintele ei:

– Lasă-mă-n pace!

– Hei, care-i problema?

Cunoşteam vocea aia — trădând prea multă încredere în sine şi de o viclenie batjocoritoare.

– Te porţi întruna ca şi cum nu ne-am cunoaşte.

Era Erich. Nu venise în oraş luând parte la excursia şcolii. Niciun elev tipic pentru Evernight n-o făcuse. Păreau s-o considere plictisitoare — sau, mai probabil, erau pur şi simplu dornici de un răstimp pe care să-l petreacă fiind ei înşişi, lară să fie necesar să-şi ascundă adevărata natură. De care  Erich părea însă în clipa aceea mult mai aproape. După toate aparenţele, ne urmărise la Riverton şi aşteptase să dea de cineva care hoinărea de unul singur — iar acel cineva era Raquel.

– Ţi-am spus că nu vreau să stau de vorbă cu tine, a insistat ea.

Era îngrozită. De obicei trecea drept dură, dar Erich o băgase în sperieţi, trecând-o dincolo de asta.

– Nu mă mai urmări.

– Te porţi de parc-aş fi un străin. El a zâmbit. Avea dinţii

albi în întuneric şi mi-am adus aminte de filmele cu rechini. Stăm unul lângă altul la biologie, Raquel. Care e problema? Care-i cel mai rău lucru pe care l-aş putea face?

Acum ştiam ce se întâmplase. Erich dăduse de Raquel singură în oraş şi începuse s-o urmărească. In loc să aştepte alături de ceilalţi, în piaţă, unde ar fi putut să tolereze prezenţa lui şi probabil chiar să sfârşească stând lângă el în autobuz, ea încercase să se facă nevăzută. Şi aşa ajunsese să se-ndepărteze din ce în ce mai mult de centrul Rivertonului, după care ieşise din oraş. între timp înţelesese probabil că făcuse o greşeală, Insă el o avea la-ndemână acolo, singură. în ciuda frigului  nopţii, Raquel străbătuse aproape doi kilometri din drumul către şcoală, iar eu simţeam o flacără de mândrie sub curajul şi sub încăpăţânarea ei.

OK, fusese tot o prostie, dar era firesc să nu-şi imagineze că un coleg de şcoală ar fi putut s-o ucidă.

– Ştii ce? a zis nepăsător Erich. Mi-e foame.

Raquel a pălit. N-avea de unde să ştie ce înţelegea el de fapt prin asta, dar simţea ce simţeam şi eu. Ceea ce nu fusese decât sarcasm era pe punctul să devină altceva. Energia potenţială dintre ei se transforma în energie cinetică.

– Plec, a spus ea.

– O să vedem unde-o să te duci, a ripostat el.

– Hei! am strigat eu, din toate puterile.

Atât Raquel, cât şi Erich s-au întors către mine. Expresia chipului ei s-a topit dintr-odată într-una de uşurare:

– Bianca!

– N-ai nicio treabă aici, s-a răstit Erich. Pleacă!

Asta m-a uimit. îmi închipuisem că, odată surprins asupra faptului, el avea să fie cel care să se retragă. Dar se părea

că mă înşelasem. în mod normal, acela ar fi trebuit să fie momentul în care să mă cuprindă spaima, dar lucrurile s-au petrecut altfel. Am simţit adrenalina în vene, dar nu m-a luat cu frig şi nici n-am început să tremur. în schimb, mi s-au încordat muşchii, datorită acelei senzaţii de anticipare pe care
o ai înainte de o întrecere. Simţurile mi s-au ascuţit într-o asemenea măsură, încât detectam mirosul transpiraţiei lui Raquel, pe cel de *aftershave* ieftin al lui Erich, ba chiar şi pe cel al blănii şoarecilor mărunţi din tufişuri. Am înghiţit în sec, cu greutate, şi limba mi-a măturat caninii, care, în incitarea mea, se lungeau încet.

*O să-ncepi să reacţionezi ca un vampir,* spusese mama. Asta facea parte din ceea ce-mi dăduse ea de înţeles atunci.

– Nu plec. Pleci tu.

Am făcut un pas către ei, iar Raquel s-a împleticit în directia mea, tremurând prea tare ca să poată alerga cu adevărat.

Erich s-a-ncruntat de enervare. Părea un copil capricios, căruia i se refuză o gustare după orele de şcoală.

– Ce, tu eşti singura care are voie să-ncalce regulile?

– Să-ncalce regulile? Vocea lui Raquel era confuză, în praful isteriei. Bianca, despre ce vorbeşte? Putem pleca de-aici?

Am pălit. El mi-a rânjit cu superioritate. Am recunoscut in sfârşit ameninţarea. Erich era pe punctul de a-i spune lui Raquel cine şi ce eram amândoi. Dacă dezvăluia secretul Evernight-ului şi o convingea că eram într-adevăr vampiri — iar bănuielile ei de mai înainte mă îndemnau să cred că o putea convinge —, Raquel ar fi fugit de noi amândoi. Iar el ar fi putut s-o muşte, asta i-ar fi oferit ocazia ideală. Ae fi

putut chiar ar să pretindă că o făcuse ca să-i şteargă memoria. Ţinând cont de instinctele de luptă pe care le simţeam trezindu-se în mine, aş fi putut încerca să-l opresc, dar încă nu eram un vampir în toată puterea cuvântului. Erich era mai puternic şi mai rapid. M-ar fi întrecut. Ar fi prins-o pe Raquel. Nu trebuia decât să mai adauge câteva cuvinte.

– Ii povestesc totul doamnei Bethany, m-am grăbit să spun.

Rânjetul onctuos i s-a şters încet de pe faţă lui Erich. Până si el avea destulă minte ca să se teamă de directoare. Şi după toate discursurile ei măreţe despre modul în care trebuia să-i ţină toată lumea pe studenţii umani în siguranţă ca să protejeze şcoala? Oh, nu, atitudinea lui n-avea să fie *câtuşi de puţin* pe placul doamnei Bethany.

– Nu, a zis el. Las-o baltă, OK?

– Las-o tu baltă. Şterge-o de-aici! Pleacă!

A aruncat încă o privire feroce către Raquel, apoi a intrat furios în pădure de unul singur.

– Bianca!

Raquel a păşit poticnindu-se peste ultimele câteva crengi care ne mai despărţeau. Mi-am trecut repede limba peste dinţi, liniştindu-mă ca să mă port şi s-arăt din nou ca o fiinţă umană.

– Oh, Doamne, ce nu-i în ordine cu tipul ăsta?

– E un nemernic.

Era adevărat, chiar dacă nu reprezenta întreaga realitate.

Raquel s-a cuprins strâns cu braţele.

– Cine urmăreşte… se poartă ca şi cum ar urmări… Oh, Doamne! OK. OK.

Am scrutat întunericul, asigurându-mă că Erich pleca într-adevăr. Zgomotul paşilor lui se stinsese şi nu-i mai zăream

paltonul de culoare deschisă. Plecase, cel puţin pe moment, dar n-aveam încredere în el.

– Haide, am spus. O să facem un mic ocol.

Prea zdruncinată ca să mai ceară explicaţii, Raquel m-.i urmat când m-am întors către râu. Aveam de mers încă vreo patru sute de metri înainte de a ajunge la un mic podeţ din pietre. Câteva se desprinseseră, fiindcă nu mai fusese folosit cu regularitate de multă vreme, dar ea nici nu s-a plâns, nici nu mi-a pus întrebări când am condus-o pe malul celălalt. Erich ar fi putut trece râul dacă ţinea morţiş, dar aveam să fim aproape cu certitudine în siguranţă mulţumită aversiunii firii lui de vampir faţă de apa curgătoare, asociată cu teama de doamna Bethany.

– Cum te simţi? am întrebat, odată ce ne-am văzut de partea cealaltă.

– Bine. Foarte bine.

– Raquel, spune-mi adevărul. Erich a venit după tine în pădure... încă mai tremuri!

Avea pielea rece şi umedă, dar a insistat, cu voce ascuţită:

– *Mă simt* foarte binel

Ne-am holbat una la alta în tăcere preţ de o clipă, apoi ea adăugat, în şoaptă:

– Bianca, te rog. Nu m-a atins. Aşa că mă simt bine.

Intr-o bună zi, Raquel avea să fie pregătită să discutăm despre asta, dar nu în seara aceea. în seara aceea trebuia să plecăm de-acolo, şi încă repede.

– OK, am spus. Să ne-ntoarcem la şcoală.

– N-aş fi crezut niciodată c-o să-mi pară bine să mă-ntorc Evernight.

Vocea ei părea cumva frântă. Ne-am pus în mişcare, îndepartandu-ne, apoi ea s-a oprit.

— N-o să... chemi poliţia, sau profesorii, sau pe nimeni altcineva?

— O să-i spunem doamnei Bethany imediat ce ajungem înapoi la academie.

— Ai putea încerca s-o suni de aici. Am celularul... a mers în oraş...

— Nu mai suntem în oraş. Ştii că acolo n-avem semnal.

— E aşa de stupid! Tremura atât de tare, încât îi clănţăneau dinţii. De ce nu-i pun pe nemernicii ăia bogaţi mămicile şi tăticii să dea bani pentru un turn de retransmisie?

Fiindcă nici măcar n-au învăţat încă să folosească telefonia interurbană, *m-am gândit.*

— Haide, să mergem.

Raquel nu m-ar fi lăsat s-o ţin de umeri în timp ce străbăteam pădurea îngheţată. A continuat în schimb să-şi răsucească brăţara de piele.

In noaptea aceea, după ce Raquel s-a băgat în pat, m-am dus la doamna Bethany, în adăpostul trăsurilor. Dată fiind atitudinea ei dispreţuitoare faţă de mine, am crezut c-o să-mi pună spusele la îndoială, dar n-a făcut-o.

— O să luăm măsuri, a zis. Eşti liberă.

Am ezitat.

— Ce presupune asta?

— Crezi c-ar trebui să ţi se permită să discuţi despre pedeapsa lui? Sau poate să i-o atribui? Şi-a arcuit o sprânceană. Ştiu cum să păstrez disciplina în şcoala mea, domnişoară Olivier. Sau ai prefera să mai scrii un eseu ca să-ţi aduci aminte?

— Voiam doar să-ntreb ce le vom spune celorlalţi. Vor dori să afle ce i s-a-ntâmplat lui Raquel.

îmi imaginam deja faţa frumoasă a lui Lucas, poate

întrebându-se iarăşi dacă nu cumva la Evernight se petrecea ceva straniu.

— Raquel va povesti c-a fost Erich. Va trebui să spunem că el a făcut o glumă proastă, nu?

— Sună rezonabil.

De ce părea doamna Bethany atât de amuzată? Am descoperit motivul, când a adăugat:

— Devii o adevărată expertă în arta inducerii în eroare, domnişoară Olivier. Faci în sfârşit progrese.

M-am temut că avea dreptate.

## Capitolul 10

Prima zăpadă a iernii ne-a dezamăgit pe toţi — un strat de numai vreo patru centimetri, exact atât cât trebuia ca să se transforme în gheaţă şi să facă trotuarele alunecoase. Ţinutul părea peticit, lipsit de strălucire, dealuri galben-maro- nii pătate cu mormane apoase de zăpadă. Dincolo de fereastra camerei mele din turn, garguiul purta perle de gheaţă peste solzi şi peste aripi. Zăpada nu era destulă ca să te joci cu ea sau măcar să te bucuri privind-o.

— Mie-mi convine, a spus Patrice, punându-şi artistic, ca la carte, un fular de un verde fosforescent în jurul gâtului. Mă bucur că mai avem parte de soare.

— Adică acum, când poţi ieşi din nou sub razele lui.

Mă simţisem atât de frustrată alături de Patrice şi de cei- lalţi, cu „dieta” lor neîntreruptă dinainte de Balul Toamnei;

ca toţi vampirii care refuzau sângele, deveniseră mai supli — şi mai vampirici. Courtney şi clica ei de admiratori se feriseră cu toţii de lumina soarelui, care nu-l deranja pe un vampir bine hrănit, dar era dureroasă pentru unul flămând. Fusesem nevoită să o suport pe Patrice petrecându-şi ore în şir în faţa oglinzii şi încercând să se vadă, în timp ce imaginea ei reflectată devenea din ce în ce mai palidă, apropiindu-se de invizibilitate. îmi închipuisem că aveau să pară şi mai răutăcioşi; însă, cu unii ca ei, aşa ceva era greu.

Patrice ştia despre ce vorbeam şi a clătinat din cap, exasperată de atitudinea mea.

— Mă simt foarte bine încă din prima zi de după bal. A meritat să suport câteva săptămâni chinurile foamei şi să stau în umbră! In cele din urmă, o să-nveţi şi tu care e valoarea sacrificiului de sine. Amuzându-se, în obrajii ei rotunzi s-au conturat gropiţe. Dar nu atâta vreme cât e Lucas în apropiere, nu?

Am râs multă vreme de una dintre puţinele glume pe care Io împărtăşeam. Eram bucuroasă că ne înţelegeam destul de bine, căci, cu problema lui Raquel şi cu examenele care se apropiau, aveam nevoie de cât mai puţin stres.

Examenele de sfârşit de trimestru erau fară milă. Mă aştepasem să fie aşa, dar asta nu facea nici ca lucrările pentru doamna Bethany să se scrie singure, nici ca examenul de trigonometrie să devină mai uşor. Mama a dat la iveală o neaşteptată doză de sadism, ascunzând fiecare indiciu pe care-1 dezvăluise vreodată în timpul orelor — cu toate că eseul principal, despre Compromisul Missouri, fusese măcar anticipat, căci se legănase pe călcâie. *Presupun că Balthazar se descurcă,* m-am gândit, în timp ce scriam atât de repede încât mi se contractau degetele în jurul stiloului. Speram că mă descurcam eu

înșămi măcar pe jumătate.

In săptămâna examenelor m-am dedicat cu zel studiului nu numai din cauza dificultăţii examenelor, ci şi fiindcă munca era un soi de distragere. Punând-o pe Raquel să mă asculte tot timpul, îi îndepărtam gândurile de la ceea ce fusese cât pe ce să se-ntâmple în pădure. îmi era de ajutor şi faptul că doamna Bethany îl pedepsise pe Erich, asta însemnând că el îşi petrecea efectiv fiecare moment liber făcând curăţenie pe coridoare şi-mi arunca priviri furioase ori de câte ori avea ocazia.

– N-am încredere în tipul ăsta, a spus Lucas la un moment dat, când treceam pe lângă el.

– Fiindcă pur şi simplu îl deteşti.

Ceea ce era cât se poate de adevărat, deşi eu ştiam că existau alte motive, mult mai întemeiate, pentru a nu avea încredere în Erich.

în ciuda eforturilor noastre de a-i găsi ocupaţii lui Raquel, ea rămânea la fel de obsedată. Indiferent ce ar fi reprezentat, temerile care o însoţiseră în permanenţă până atunci fuseseră intensificate de hărţuiala lui Erich. Cearcănele negre de sub ochii ei îmi spuneau că nu dormea noaptea, iar într-o zi a venit la bibliotecă proaspăt tunsă — fiind evident că-şi tăiase părul singură, şi nici măcar cu prea multă atenţie.

într-o încercare de a mă purta cu tact, mi-am mutat toate cărţile într-o parte, ca să se poată aşeza la masă alături de mine, şi am început să spun:

– Ştii, în oraşul unde am locuit le tundeam pe prietenele mele...

– Ştiu că părul meu arată ca dracu’. Raquel nici măcar nu s-a uitat la mine când şi-a lăsat rucsacul să cadă pe podea. Şi nu, nu vreau să mi-1 aranjezi, nici tu, nici altcineva. Sper

că arată oribil. Poate că aşa n-o să se mai uite tot timpul la mine.

— Cine? Erich? a întrebat Lucas, încordându-se imediat.

Raquel s-a lăsat să cadă pe scaun.

— Tu cine crezi? Da, Erich.

Până atunci nu-mi dădusem seama că nu eram singura la care se holba Erich. îl întrerupsesem în mijlocul unei vânători; fusese hotărât să bea sângele lui Raquel şi, poate... poate chiar să-i facă mai mult rău. Cei mai mulţi vampiri nu ucid niciodată, aşa spuneau mama şi tata. Să fi fost Erich excepţia de la regulă?

Cu siguranţă, nu, *m-am gândit.* Doamna Bethany n-ar primi la Evernight pe nimeni în stare de aşa ceva.

Când Lucas s-a grăbit să schimbe vorba, cerându-i lui Raquel caietul cu notiţele luate la cursul de biologie predat de tata, m-am uitat la el şi m-am simţit, din nou, potopită de dorinţă — de un sentiment de posesie —, aşa cum mi se întampla întotdeauna în prezenţa lui. *Eşti al meu,* mi-am spus. *Vreau să-mi aparţii întotdeauna.*

Mă gândisem întotdeauna că-mi auzeam glasul simţămintelor, însă poate că era altceva. Poate că nevoia de a-ţi revendica drepturile asupra altcuiva era o parte intrinsecă a naturii unui vampir, fiind de aceea mai puternică decât dorinţa unei fiinţe omeneşti.

*Cu* siguranţă că Erich nu ţinea la Raquel aşa cum ţineam eu la Lucas, dar, dacă nutrea măcar a zecea parte din sentimentul de posesie pe care mi-l trezea mie Lucas... atunci era imposibil să fi renunţat deja la ea.

In seara aceea, în baie, am dat din nou de Raquel. Scutura în palmă somniferele pe care i le recomandasem, patru sau cinci pastile.

— Ai grijă, i-am spus. Să nu iei prea multe.

Avea o figură mohorâtă.

— Şi să nu mă mai trezesc niciodată? Nu-mi sună chiar atât de îngrozitor. A oftat. Crede-mă, Bianca, doza asta nu-i nici pe departe suficientă ca să ucidă pe cineva.

— E mai mult decât îţi trebuie ca să dormi.

— Nu şi cu zgomotele de pe acoperiş. Şi-a aruncat pastilele în gură, apoi s-a aplecat să ia două înghiţituri lacome de apă direct de la robinet. încă se mai aud, a continuat, după ce şi-a şters faţa cu dosul mâinii. Cred că acum mai tare. Şi tot timpul. Şi nu vin din imaginaţia mea.

Nu-mi plăcea cum suna asta.

— Te cred.

O spusesem ca să nu tac, dar ea a făcut ochii mari.

— Da? Vocea ei nu era decât o şoaptă. Serios? N-o spui doar aşa?

— Te cred, serios.

Spre marea mea surprindere, ochii i s-au umplut de la crimi. S-a grăbit să clipească, scăpând de ele, dar ştiam ce vii zusem.

— Până acum nu m-a mai crezut nimeni.

Am făcut un pas spre ea.

— în ce privinţă?

A scuturat din cap, refuzând să răspundă. Dar când a tiv cut pe lângă mine, în drum spre camera ei, mi-a atins braţul — pentru o singură clipă. Din partea ei, era aproape ca **o** îmbrăţişare de urs. Nu ştiam ce anume îi făcuse necazuri în trecut, dar ştiam că Erich o speriase de moarte. Probabil ca n-avea intenţia să-i facă vreun rău, dar părea genul de tip di ruia i-ar fi plăcut s-o umple de groază.

Măcar în privinţa asta puteam face ceva.

în aceeaşi seară, mai târziu, când se scursese o bucată bună de timp de la ora stingerii, m-am dat jos din pat şi mi-

am pus jeanşii, bascheţii şi puloverul meu călduros, de culoare neagra. Căciula de lână neagră, trasă pe cap, mi-a ascuns părul meu. M-am gândit pentru scurtă vreme să-mi mânjesc cu negr obrajii şi nasul, aşa cum fac spărgătorii din filme când intra în casele oamenilor, dar am decis că efortul era de prisos.

– Ieşi la o gustare? a mormăit Patrice, cu faţa în pernă. Veveriţele hibernează. Sunt o pradă uşoară.

– Arunc doar o privire, am pretins, dar ea adormise deja din nou.

Am simţit aerul rece al nopţii când m-am săltat pe pervazul ferestrei, dar mănuşile negre şi puloverul mă ajutau să nu tremur. Odată ce mi-am regăsit echilibrul pe creanga copacului, mi-am întins braţele ca să m-agăţ de altele, mai de sus, apoi mi-am proptit picioarele de trunchi ca să am un sprijin. Cateva ramuri au trosnit sub greutatea mea, dar nu s-a rupt nici una. Am reuşit să ajung pe acoperiş în câteva minute.

Mă refer la acoperişul părţii mai joase a clădirii. La vreo doi metri distanţă, turnul din sud se înălţa spre cerul nopţii. Daca lungeam gâtul, puteam chiar să văd ferestrele întunecate ale apartamentului părinţilor mei. In partea opusă era turnul imens din nord. Intre ele se întindea acoperişul de ţiglă al cladirii principale — nu o unică suprafaţă plană, ci una cu pante în diverse unghiuri, trădând faptul că şcoala fusese instruită treptat, în decursul mai multor secole, şi nu toate adaosurile se îmbinaseră perfect cu restul. Semăna cu un mic ocean furtunos, cu valuri proeminente, lucind cu toatele negrii albăstrui în lumina lunii.

Scrâşnind din dinţi, m-am târât în sus pe cea mai apropiată pantă, asigurându-mă că mă mişcăm cât mai

silenţios cu putinţă. Dacă ieşise cineva afară pentru o gustare, n-avea importanţă dacă mă vedea sau nu. însă dacă acolo sus se afla cineva dintr-un alt motiv, voiam să am avantajul de a-1 surprinde.

Eram speriată de moarte, deşi îmi tot spuneam că de fapt n-avea de ce să-mi fie frică. Ştiam că nu eram bună de nimic în cazul unei confruntări; când eram provocată, îmi doream de obicei să mă strâng ghem. însă trebuia s-o apere cineva pe Raquel, şi se părea că eram singura care-o putea face. Aşa că mi-am ignorat fluturii din stomac şi mi-am spus că trebuia să trec la acţiune.

Am încercat să-mi imaginez amplasamentul încăperilor de dedesubt, străduindu-mă din toate puterile să-mi dau seama unde se afla camera ei. Era la o bună distanţă de mine, în capătul coridorului. Camera pe care o împărţeam cu Patrice se afla sub turnul din sud, dar Raquel nu se bucura de acelaşi privilegiu. Nu, cineva ar fi putut să stea chiar deasupra ei, la nici doi metri deasupra capului ei când ea era cufundată în somn.

Odată ce mi-am fixat poziţia în minte, m-am pus în mişcare. Din fericire nu era gheaţă, aşa că n-am alunecat prea mult urcându-mă pe un fronton şi coborând în jos pe altul, uneori mergând şi alteori târându-mă. Am ascultat tot timpul cu atenţie, străduindu-mă să desluşesc orice sunet: un pas, un cuvânt, fie şi numai o răsuflare. Simplul gând la pericole îmi trezise instinctele ascunse, toate simţurile îmi erau ascuţite. Eram pregătită pentru orice — sau aşa îmi închipuiam.

Când am ajuns la nici doi metri de porţiunea de deasn pra camerei lui Raquel, am auzit ceva zgâriind acoperişul: prelung, fară grabă, probabil deliberat. Cineva era acolo, sus. Cineva voia ca Raquel s-audă.

M-am tras cu prudenţă în sus pe următoarea pantă înaltă. De partea cealaltă, ghemuit în umbră, era Erich. Ţinea în mână o creangă ruptă şi o târa într-o parte şi-ntr-alta pe deasupra unei ţigle.

— Hei, am spus, cu voce joasă.

A sărit în sus, speriat.

Ceva din reacţia lui şi modul în care s-a grăbit să-şi strânga paltonul lung în jurul trupului m-au îndemnat să mă-ntreb ce facea cu cealaltă mână. Scârbită, speriată şi nervoasă, am vrut s-o rup la fugă, dar am reuşit să rămân pe poziţie.

— Dispari!

— Acum încălcăm amândoi regulile, a mormăit Erich, aruncând priviri în toate părţile. Nu mă poţi pârî fară să ne torni pe amândoi.

Am făcut un pas spre el, ajungând destul de aproape ca il pot atinge. Faţa osoasă şi nasul ascuţit îl faceau să semene mai mult ca oricând a şobolan.

— Atunci... atunci o să ne torn pe amândoi.

— Mare brânză. Ieşire după ora stingerii. Şi ce dacă? Toata lumea o face. Nimeni nu se sinchiseşte cu adevărat.

— N-ai ieşit să-nhaţi ceva de mâncare. O hărţuiai pe Raquel.

Erich mi-a aruncat cea mai dezgustată privire pe care-o vazusem vreodată pe faţa cuiva, de parcă aş fi fost ceva în care ar li evitat să calce dacă l-ar fi văzut pe trotuar.

- Nu poţi să dovedeşti.

In mine s-a aprins furia, dominându-mi spaima. Mi s-au incordat toţi muşchii şi caninii au început să mi se împingă în faţă, lungindu-se pentru a deveni colţi. A reacţiona ca un vampir însemna să nu baţi niciodată în retragere.

— Oh, da?

Apoi i-am înşfacat mâna şi l-am muşcat cu putere.

Sângele unui vampir n-are nicidecum gustul sângelui omenesc sau al sângelui oricărei alte fiinţe vii. Nu te îndestulează, de fapt nici măcar nu e hrană. E informaţie. Gustul lui îţi spune ce simte vampirul în clipa respectivă — simţi şi tu, într-o mică măsură, şi prin minte îţi fulgeră imaginile care erau în mintea celuilalt cu o secundă înainte. Părinţii mei mă învăţaseră asta şi chiar mă lăsaseră de vreo două ori să-ncerc folosindu-mă de ei, deşi singura dată când îi întrebasem dacă se muşcau unul pe altul fuseseră amândoi de-a dreptul stingheriţi şi se interesaseră dacă n-aveam nicio temă de făcut.

Gustând sângele părinţilor mei, nu simţisem decât dragoste şi mulţumire şi nu văzusem decât imagini în care apăream eu însămi, sub chipul unui copil mai frumos decât în realitate, curios să afle mai multe despre lume. Sângele lui Erich era altfel. Era oroare.

Avea gustul ranchiunei, al urii, al unei pofte de a lua o viaţă omenească, pe care-o resimţea până-n măduva oaselor. Lichidul era atât de înfierbântat, încât mă frigea; şi atât de plin de ură, încât stomacul mi s-a-ntors pe dos, respingân- du-1 şi iar respingându-1 pe Erich. în minte mi-a licărit o ima gine, tot mai mare şi mai strălucitoare de la o clipă la alta, ca un foc arzând cu mare repeziciune şi scăpat de sub control: Raquel aşa cum o voia el — întinsă în patul ei, cu braţele şi picioarele depărtate, cu gâtul sfâşiat, dându-şi ultima suflări'.

— Au! Erich şi-a smuls mâna. Ce dracu’ te-a apucat?

— Vrei să-i faci rău. îmi era greu să-mi păstrez vocea echilibrată; tremuram, înspăimântată de violenţa pe care-o văzusem. Vrei s-o ucizi.

— A vrea nu e totuna cu a face, a ripostat el. Crezi că sunt

singurul de-aici care vrea să sfâşie din când în când nişte carne proaspătă? N-o să reuşeşti nicidecum să-i faci să mă pedepsească pentru asta.

— Pleacă dracului de pe acoperişul camerei ei! Pleci în noaptea asta şi nu te mai întorci, absolut niciodată. Altmiteri îi spun doamnei Bethany. O să mă creadă şi-o să fii dat afară de-aici.

— Atunci, fa-o! M-am săturat de locul ăsta. Dar nu crezi ca merit o masă bună înainte de plecare?

Mi-a râs în nas şi, pentru o clipă îngrozitoare, am crezut ca, la urma urmelor, avea de gând să se lupte cu mine. Insă el a sărit de pe acoperiş, fară să se obosească nici măcar să agaţe de vreo creangă în timpul coborârii. Nu mai simţisem niciodată o asemenea furie oarbă. Speram să nu mi se mai întâmple niciodată. în ciuda josniciei şi a întunecimii de Evernight, aveam senzaţia că văzusem pentru prima oară adevăratul rău.

*Crezi că adevăratul rău există?* mă întrebase Raquel. Răspunsul meu fusese da, dar atunci, înainte, nu ştiusem cum arată. Tremurând, am inspirat şi am expirat de două ori, încercând să pricep cum stăteau lucrurile. Trebuia să mă gândesc îndelung şi intens la cele întâmplate, dar în noaptea aceea nu-mi doream decât să plec dracului de-acolo.

Am mai făcut doi paşi şi m-am lăsat să alunec în jos pe panta din partea opusă a acoperişului, încercând să văd unde aterizase Erich. Voiam să mă asigur că plecase cu adevărat. Dar, când am început să cobor, am zărit o altă formă în întuneric — ca o umbră aşternută în cel mai adânc punct dintre valuri. Poate că Erich nu venise singur.

— Stai! am pretins. Cine-i acolo?

Umbra s-a ridicat încet, înălţându-se în lumina lunii. Era

Lucas.

— Lucas? Ce cauţi aici?

M-am simţit ca o proastă imediat ce am rostit întrebarea. Venise din acelaşi motiv ca mine, să vadă dacă Erich o hăituia pe Raquel. Dar el nu mi-a răspuns. Se holba la mine de parcă nu m-ar fi cunoscut şi s-a retras cu un pas.

— Lucas?

La început n-am înţeles, apoi am fost şocată. Colţii mei erau ascuţiţi. Gura mea era încă umedă de sânge. Dacă stătea acolo de două minute, mă auzise vorbind cu Erich... mă văzuse muşcându-l...

Lucas ştie că sunt vampir.

în marea lor majoritate, oamenii nu mai cred în existenţa vampirilor şi nu se lasă convinşi că există, indiferent cât s-ar strădui. Dar Lucas nu trebuia să fie convins, nu în vreme ce avea în faţa ochilor un vampir cu colţi şi buze pline de sânge. Se uita la mine de parcă aş fi fost o străină... ba nu, un monstru.

Toate secretele pe care mă străduisem întreaga mea viaţă să le apăr fuseseră dezvăluite.

## Capitolul 11

Aşteaptă, am insistat. Aveam buzele încă lipicioase de sânge. Nu pleca! Pot să-ţi explic!

— Nu te apropia de mine!

Era complet alb la faţă.

— Lucas... te rog...

— *Eşti* vampir.

N-am fost în stare să mai spun altceva. Noul meu talent de mincinoasă nu mă putea ajuta în clipa aceea. Lucas ştia

adevărul, nu i-l mai puteam ascunde.

A continuat să se retragă mergând de-a-ndăratelea, împle- ticindu-se pe ţigle, cu braţele zvâcnindu-i spasmodic când se străduia să-şi păstreze echilibrul. Şocul îl făcuse stângaci — pe Lucas, care se mişca întotdeauna cu precizie şi cu torţă. Era ca şi cum ar fi orbit. Voiam să mă duc după el, măcar  ca să-l împiedic să se dezechilibreze şi să cadă. In plus, îmi doream cu disperare să-i explic. Dar nu m-ar fi lăsat să-l ajut, nu m-ar mai fi lăsat. Dacă-l urmam, ar fi intrat în panică şi ar fi luat-o la fugă. Ar fi fugit de *mine.*

Tremurând, m-am aşezat pe acoperiş şi l-am privit pe Lu-cas traversându-1. N-a îndrăznit să se întoarcă nicidecum cu spatele la mine înainte de a ajunge la jumătatea distanţei faţă de turnul din nord, unde se aflau camerele băieţilor. în clipa aceea îmi înconjurasem genunchii cu braţele şi lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Eram mai înspăimântată şi mi-era cu mult mai ruşine decât îmi mai fusese în toată viaţa mea, mai mult chiar şi decât atunci când îl muşcasem.

Oare-şi dăduse deja seama ce se petrecuse de fapt în noaptea Balului Toamnei, ştia că eu fusesem aceea care îl rănise? Dacă nu, avea s-o deducă în curând.

Ce-ar fi trebuit să fac? Să le spun imediat părinţilor mei? Mi-aş fi atras furia lor — şi ar fi fost totodată nevoiţi să ia măsuri împotriva lui Lucas. Nu ştiam ce i-ar fi făcut vampirii unui om care aflase secretul Academiei Evernight, dar bănuiam că n-ar fi fost nimic bun. Să-i dau raportul doamnei Bethany? Nici nu se punea problema. Aş fi putut să-ncerc s-o trezesc pe Patrice ca să-i cer un sfat, dar ea ar fi ridicat probabil din umeri, şi-ar fi potrivit masca de satin şi ar fi adormit din nou.

Acum, când secretul era dezvăluit, toţi ceilalţi oameni sc

aflau în pericol. Probabil că Lucas n-avea să spună nimănui, de teamă să nu fie considerat nebun. Dar riscul — acea singură şansă de a fi demascaţi cu toţii — era cumplit. Şi vina îmi aparţinea în întregime.

Trebuia să existe un mod de a repara lucrurile. Trebuia să pot face ceva.

*O* să vorbesc cu Lucas. Mâine-dimineaţă, înainte de orice altceva... Nu, mâine-dimineaţă, înainte de orice altceva, are un examen. *Era aşa de bizar fie şi numai să te gândeşti la ceva atât de prozaic ca un examen, în mijlocul tuturor celor întâmplate!* O să dau de el după aceea. N-o să vrea să stea de vorbă cu mine, dar n-o să-nceapă să strige despre vampiri pe coridoare. Iar asta-mi oferă o şansă şi, dacă aş reuşi doar să-mi dau seama ce să-i spun, atunci...

Atunci, ce? îl minţisem pe Lucas. îl rănisem. Poate avea dreptate să se-ndepărteze de mine cât mai mult cu putinţă.

însă ştiam că trebuia să-ncerc. Dacă eram în pericol să-l pierd pe Lucas pentru totdeauna, nu exista nimic pe care să nu-l pot face — să-mi pledez cauza, să plâng sau să dezvălui toate secretele pe care le cunoşteam. Nu ştiam decât că trebuia să-l fac pe Lucas să-nţeleagă.

decât orice. Mi-am dat seama că ajunsesem la destinaţie când am dat de o uşă împodobită cu două postere — unul cu *Vertigo,* filmul lui Alfred Hitchcock, şi un altul cu filmul *Mai repede, pisicuţo! Ucide! Ucide!*

N-am primit niciun răspuns când am bătut, aşa că am împins uşa cu un gest şovăielnic. înăuntru nu era nimeni. Camera lui Lucas avea mirosul lui — de condimente, de pădure, era aproape ca şi cum m-aş fi întors printre copaci. Intr-o jumătate din încăpere, posterele din filme de acţiune, cu arme şi femei superbe, erau răspândite peste tot. Era jumătatea cu patul acoperit cu o cuvertură în degrade. Cu

alte cuvinte, jumătatea lui Vic. Jumătatea lui Lucas era aproape goală. Pe pereţi nu atârna niciun poster şi niciun tablou, şi pe micul panou de afişaj plasat deasupra tuturor paturilor prinsese în piuneze numai orarul lui şi un bilet de film — *Suspiciunea,* de la prima noastră întâlnire. Patul era acoperit cu o pătură din dotarea armatei.

După toate aparenţele, nu-mi rămânea decât să aştept. Neştiind sigur ce-ar fi trebuit să fac, m-am apropiat de fereastra prin care se zărea o parte a aleii acoperite cu pietriş, din faţa şcolii. Acolo aşteptau câteva maşini, cele mai multe fiind ale părinţilor sosiţi în ultima zi a examenelor să-şi ia copiii acasă de Crăciun. Copiii umani, fireşte. Am văzut oameni îmbrăţişându-se, încărcându-şi bagajele — şi pe Lucas, ieşind din clădire cu paşi mari şi cu sacul lui marinăresc atârnai de umăr.

– O, nu, am şoptit, apăsându-mi palmele pe geam cu atâta putere, încât am crezut c-avea să se facă ţăndări — sau că asta avea să mi se-ntâmple mie —, dar Lucas n-a ezitat nici înăcar o clipă. S-a dus drept către o berlină neagră lungă, cu geamuri fumurii. Uşa maşinii s-a deschis, şi am încercat să văd cine era înăuntru, dar n-am zărit pe nimeni. Jumătatea goală a camerei căpăta sens acum. Am ştiut că Lucas plecase in vacanţa de Crăciun fară să-mi spună la revedere şi că probabil n-avea să se mai întoarcă niciodată la Evernight.

– Ia stai, camerele sunt mixte? Teribil!

Vic a venit în spatele meu. I-am zâmbit vag înainte de a mă întoarce din nou, să urmăresc maşina lui Lucas îndepărtându-se. Accelera de parcă ar fi fost în mare grabă.

– Te pricepi să te furişezi. Tocmai v-aţi luat rămas-bun, nu-i aşa?

— Îhî.

Ce altceva aş fi putut să-i spun?

— Nu fi prea deprimată, da? Vic m-a înghiontit uşor cu pumnul în umăr. Unii ştiu ce să le spună fetelor când sunt supărate, dar zău că eu nu fac parte dintre ei.

— Sunt OK. Serios.

L-am studiat pe Vic cu atenţie. Era ultima persoană din şcoală în faţa căreia şi-ar fi dezvăluit Lucas suspiciunile.

— Lucas ţi s-a părut OK?

— A refuzat invitaţia mea în Jamaica. Vic a ridicat din umeri. A zis ceva de întâlnirea cu prietenii de familie, dar nu mi s-a părut c-ar fi fost vorba de ceva special. Tu nu ţi-ai petrece Crăciunul mai degrabă pe plajă decât în compania unor decrepiţi bătrâni, cunoştinţe de-ale mamei tale?

Nu mă referisem nicidecum la aşa ceva. Insă dacă reprezenta singurul comportament straniu remarcat de Vic, probabil că Lucas îşi păstrase pentru sine gândurile despre vampiri. Vic nu era genul în stare să blufeze într-o asemenea privinţă. Am simţit o înţepătură, dându-mi seama că era mult mai sincer decât mine.

— Cheetos?

Vic mi-a întins o pungă pe jumătate goală, cu snackuri acoperite de o pudră portocalie. Am clătinat din cap şi m-am străduit din greu să nu las impresia că-mi era greaţă.

— O să-i pară rău. O să vezi. Eu şi familia mea... o să ne distrăm mai bine ca oricând. Şi el ce-o să facă? O să stea undeva, cu mare grijă să respecte bunele maniere la masă. O să fie o lună lungă, a prezis apoi Vic, cu gura plină de Cheetos.

— Da, am murmurat. Chiar o să fie.

Mai toată lumea îşi închipuie, presupun, că vampirii n-au

nicio treabă cu Crăciunul. Şi mai toată lumea se înşală.

Partea religioasă e stânjenitoare. Crucile nu ne fac să luăm foc şi nu ne preschimbă în fum, ca în filmele de groază, dar într-o capelă sau într-o biserică nimic nu pare să fie cum ar trebui — avem senzaţia stranie că nişte târâtoare ne-au invadat pielea, de parcă am fi urmăriţi de cineva nevăzut. Aşa că nici urmă de liturghie la miezul nopţii, de scene cu Naşterea Domnului, nimic de genul ăsta. însă vampirilor le place să primească daruri la fel de mult ca oricui altcuiva. Adăugaţi şi
o vacanţă, şi-o să aveţi o sărbătoare de care se pot bucura până şi morţii vii.

Sau, oricum, cei mai mulţi dintre ei. De Crăciunul acela, eu, una, m-am simţit mai nefericită decât mă simţisem vreodată în toată viaţa mea.

Atmosfera apăsătoare a devenit mai relaxată după plecarea celorlalţi elevi, când au rămas numai vampirii. Toată lumea a încetat să-şi mai dea atâtea aere; nu mai aveau pe cine să sâcâie şi pe cine să impresioneze. Câţiva au plecat, printre care Patrice, care susţinea cu insistenţă că nu trebuia ratat să schiezi în Elveţia, în acea perioadă a anului. Noi, ceilalţi, profesori şi elevi deopotrivă, am rămas la Evernight pentru că era căminul nostru — sau locul cel mai asemănător cu un cămin de care se puteau bucura unii.

– Noi suntem excepţia, Bianca.

Mama atârna ghirlande de ilice deasupra uşii, în timp ce eu stăteam în spatele ei, ţinând scara. Ea şi tata observaseră că eram prost-dispusă şi se străduiau din răsputeri să-mi insufle spiritul sărbătorilor.

– Suntem singura familie din Evernight, îţi dai seama? Niciunul dintre ceilalţi n-a mai avut familie de când... ei bine, cred că de când era în viaţă.

— Mi se pare straniu că n-au un cămin unde să se ducă. I am întins mamei o piuneză ca să fixeze ghirlanda. Noi am avut o casă. Cum reuşesc să se descurce fară case?

— Am avut casă timp de şaisprezece ani, m-a corectat lata de pe canapea, unde era foarte ocupat să cotrobăie printre discurile lui vechi, încercând să dea de *Ella Wishes You a Swinging Christmas.* Adică toată viaţa ta, dar pentru mama ta ţii pentru mine pare ...

— ... o clipită, a oftat mama.

Tata i-a zâmbit, şi ceva din zâmbetul lui mi-a adus aminte i era cu câteva sute de ani mai bătrân decât ea — şi că lui până şi secolele trecute împreună i se păruseră tot o clipită.

— Pentru noi nu există stabilitate. Ne lăsăm purtaţi din loc în loc, pierzându-ne în desfătări sau în lux sau în orice altceva are puterea să ne distragă atenţia de la plictiseala ocazională pe care-o presupune nemurirea. Viaţa merge înainte şi celor care nu sunt vii le e greu s-o prindă din urmă.

— Motiv pentru care există o Academie Evernight, am spus, cu gândul la tehnologia modernă şi la cât de derutaţi fuseseră cu toţii când ne vorbise domnul Yee despre conceptul de e-mail.

Mulţi auziseră de el şi câţiva ştiau cum să-l folosească, dar, înainte de a primi explicaţii, niciunul nu înţelesese cum funcţiona de fapt. Una era să străbaţi pur şi simplu lumea secolului al douăzeci şi unulea, şi alta să pricepi cu adevărat ce se petrecea în ea.

— Dar ce fac cei care par prea bătrâni ca să mai meargă la şcoală?

— Ei, ştii că ăsta nu e singurul loc pe care-1 avem la dispoziţie. Mama s-a aplecat să mai ia o ghirlandă. Există

staţiuni balneare şi hoteluri, locuri unde se aşteaptă ca oamenii să fie cumva izolaţi de restul lumii şi unde poţi avea controlul asupra celor care intră. Pe vremuri aveam o mulţime de mănăstiri, dar acum e dificil să-nfiinţăm altele. Reforma Protestantă a distrus câteva — atacuri hughenote, incendii, chestii de genul ăsta. Rezidenţii nu puteau să explice că nu erau catolici, fară să-nrăutăţească şi mai mult lucrurile. în zilele noastre, stăm mai ales în şcoli şi cluburi.

– Anul viitor deschidem în Arizona un aşa-zis centru de reabilitare pentru dependenţii de droguri sau de alcool, a adăugat tata.

Gândul mi s-a dus la noi toţi, împrăştiaţi prin lume, adunându-ne laolaltă ici şi colo, şi asta numai o singură dată pe secol. Aşa aveam să-mi duc întreaga existenţă?

Părea o singurătate insuportabilă. Ce rost avea să trăieşti la nesfârşit dacă duceai o viaţă lipsită de dragoste? Mama şi tata fuseseră destul de norocoşi fiindcă se găsiseră unul pe altul şi erau împreună de sute de ani. Eu îl găsisem şi îl pierdusem pe Lucas în numai câteva luni. Am încercat să-mi spun că într-o bună zi asta n-avea să mai însemne nimic — că t impui petrecut cu Lucas avea să mi se pară „o clipită” —, dar imi venea greu s-o cred.

Aşa că în prima săptămână de vacanţă am stat mai mult în camera mea. Am rămas pur şi simplu în pat foarte multă vreme. Din când în când, îmi verificam e-mailurile pe computerul acum abandonat din laborator, sperând, în ciuda raţiunii, sa primesc un mesaj de la Lucas. In schimb, am primit de la Vic diverse fotografii amuzante, în care apărea pe plajă, cu ochelari de soare şi căciulă de Moş Crăciun. Mă întrebam dacă ar fi trebuit să-i scriu lui Lucas în loc s-aştept să-mi scrie el, dar ce i-aş fi putut spune?

Părinţii mei mă antrenau ori de câte ori puteau în

activitaţi de vacanţă, iar eu mă străduiam să particip alături de ei. Norocul meu că eram concepută de singurii vampiri din istorie care faceau tartă cu fructe. Din când în când, îi surprindeam schimbând priviri. îşi dădeau evident seama că mă simţeam mizerabil şi erau cât pe ce să mă întrebe ce mă nemulţumea.

într-un anumit fel, îmi doream să le spun. Din când în cand, nu voiam decât să răbufnesc, să divulg totul şi să plâng în braţele lor — şi, dacă ăsta era un semn de imaturitate, puţin îmi păsa. însă dacă le-aş fi spus adevărul, părinţii mei ar fi fost nevoiţi să-i raporteze doamnei Bethany, iar de asta îmi păsa, fiindcă nu credeam că ea nu s-ar fi dus după Lucas, să-i facă viaţa mizerabilă.

De dragul lui, trebuia să-mi păstrez nefericirea pentru mine.

Aş fi continuat aşa toată vacanţa dacă n-ar fi fost următoarea ninsoare, cu două zile înainte de Crăciun. O ninsoare mai generoasă decât prima, acoperind pământul cu tăcere, moliciune şi scânteiere alb-albăstruie. îmi plăcuse dintotdeauna zăpada, iar imaginea ei, strălucitoare şi perfectă cât vedeai cu ochii, m-a scos din depresie. Mi-am pus jeanşii, cizmele şi cel mai gros pulover, verde, cu un model reliefat. Cu broşa bine prinsă de reverul paltonului meu gri, m-am trudit să cobor scările pentru o plimbare. Ştiam c-o să-ngheţ până-n măduva oaselor, dar merita, dacă urmele mele aveau să fie primele lăsate în curte şi în pădure. Când am ajuns la uşă, am văzut că nu eram singura căreia îi surâdea ideea.

Balthazar mi-a adresat un zâmbet sfios pe deasupra fula-rului său roşu.

— Sute de ani în New England, şi încă mă mai entuzias-mează zăpada.

— Ştiu ce simţi. între noi continua să existe ceva stânjenitor, dar am adăugat, numai din politeţe: Ar trebui să facem
o plimbare împreună.
— Da. Să mergem.
La început, nu ne-am vorbit prea mult. Insă tăcerea nu părea nefirească. Ninsoarea şi lumina roz-aurie a dimineţii cereau tăcere şi niciunul dintre noi nu voia s-audă altceva decât scârţâitul înăbuşit al cizmelor noastre în zăpadă. Am traversat curtea şi am intrat în pădure — ca în timpul plimbării din seara Balului Toamnei. Inspiram şi expiram, un norişor cenuşiu de căldură pe fundalul văzduhului iernii.
Balthazar avea riduri la colţul ochilor, ca şi cum ar fi fost amuzat sau cel puţin fericit. M-am gândit la toate secolele pe care trebuia să le fi cunoscut şi la faptul că încă n-avea pe cineva cu care să povestească despre ele.
— Pot să te-ntreb ceva personal?
A clipit surprins, dar nu ofensat.
— Sigur că da.
— Când ai murit?
în loc să-mi răspundă imediat, Balthazar a mai făcut câţiva paşi. Modul în care studia orizontul m-a făcut să mă gândesc că-ncerca să vadă lucrurile aşa cum fuseseră pentru el, înainte.
— 1691.
— în New England? am întrebat, aducându-mi aminte ce-mi spusese.
— Da. De fapt, nu prea departe de aici. în acelaşi oraş in care m-am şi născut. Nu l-am părăsit decât de câteva ori. Balthazar avea privirea pierdută în depărtare. O călătorie la Boston.
— Dacă asta te întristează...

— Nu, e în ordine. N-am mai vorbit de multă vreme despre casă.

Pe o creangă a unei tufe de ilice din apropiere s-a aşezat o cioară flămândă, neagră şi lucind în mijlocul frunzelor cu colţuri ascuţite, ciugulind fructele. Balthazar s-a uitat la pasărea care-şi vedea de treabă, probabil ca să nu fie nevoit să mă privească în ochi. Indiferent ce s-ar fi pregătit să spună, ştiam că-i venea greu s-o facă.

— Părinţii mei s-au stabilit aici printre primii. N-au venit cu *Mayflower*[I], dar au sosit la scurt timp după aceea. Sora mea, Charity, s-a născut în timpul călătoriei. împlinise deja o lună înainte de a vedea vreodată uscatul. Spuneau că asta o facea şovăielnică — n-avea rădăcini înfipte în pământ.

A oftat.

— Charity. Ăsta-i un nume puritan, nu-i aşa?

îmi aminteam, sau aşa aveam impresia, că, odată, citisem asta într-o carte, dar nu mi-1 puteam imagina pe Balthazar îmbrăcat ca un pelerin într-un tablou de Ziua Recunoştinţei.

— Cei de pe-atunci ar fi spus că ne număram printre oamenii pioşi. Am fost primiţi în parohie numai pentru că... Probabil că pe chipul meu se putea citi nedumerirea, fiindcă a râs. Istorie antică. După standardele mele moderne, familia mea era extrem de credincioasă. Părinţii mei i-au dat surorii mele numele uneia dintre virtuţile sacre. Credeau în ele, considerându-le ceva destul de real ca să poată fi atinse, însă aflate foarte departe — aşa cum credem în existenţa soarelui şi a stelelor.

— Dacă erau atât de credincioşi, de ce ţi-au pus un nume aşa de incisiv ca Balthazar?

---

I Corabia care i-a adus în America pe coloniştii din Plymouth, Anglia, în anul 1620 (*n. tr.)*.

El mi-a aruncat o privire.

— Balthazar era numele unuia dintre cei trei magi care l-au adus daruri pruncului Hristos.

— Oh!

— N-am vrut să te pun într-o situaţie neplăcută. Mâna lui mare mi-a atins umărul, dar numai pentru o clipă. Sunt foarte puţini aceia care-şi mai învaţă copiii aşa ceva. Pe atunci o ştia oricine. Lumea se schimbă foarte mult; e extrem de greu să ţii pasul.

— Probabil că-ţi lipsesc cu toţii foarte mult. Cei din familia ta, adică.

Replica mea mi s-a părut atât de nepotrivită! Oare cum era pentru Balthazar, care nu-şi mai văzuse părinţii şi sora de secole? Nu-mi puteam imagina cât de cumplit trebuia să doară.

(Oare cum o fi când nu l-ai mai văzut pe Lucas de două sute de ani?)

Nu suportam să mă gândesc din nou la asta. M-am concentrat în schimb asupra lui Balthazar.

— Uneori mă gândesc că m-am schimbat atât de mult, încât părinţii mei nu m-ar mai recunoaşte. Iar sora mea... Balthazar s-a întrerupt, apoi a clătinat din cap. îmi dau seama  ca mă-ntrebi cât de diferite erau lucrurile atunci. Cât de mult se schimbă. Insă noi nu ne schimbăm, Bianca. Asta e partea i ea mai înspăimântătoare. Şi e singurul motiv pentru care foarte mulţi dintre noi se poartă ca nişte adolescenţi, chiar şi cand vârsta lor e de câteva secole. Nu se înţeleg pe ei înşişi şi nu înţeleg lumea căreia trebuie să i se alăture. E un soi de adolescenţă perpetuă. Nu prea amuzantă.

M-am cuprins cu braţele când am început să tremur, şi de frig, şi de gândurile la toţi anii, deceniile şi secolele care mi

se întindeau înainte, imprevizibile, nesigure.

Pe urmă, am mai mers o vreme, fiecare pierdut în gândurile lui. Picioarele noastre săltau bucăţi de zăpadă proaspătă, lăsând urme solitare pe o mare neclintită de alb. în cele din urmă, mi-am făcut curaj să-l întreb pe Balthazar ceea ce aveam cu adevărat de gând.

– Dacă te-ai putea întoarce, i-ai lua cu tine? Pe ai tăi?

Mă gândeam că ar fi putut să spună da, să spună că ar face
orice ca să-i aibă alături. Sau să spună nu, să spună că nu s-ar fi putut convinge să-i ucidă, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Oricare dintre cele două răspunsuri mi-ar fi spus cât de mult persista durerea, cât de mult ar fi trebuit să sufăr chinul pierderii lui Lucas. Nu mă aşteptasem să se oprească brusc şi să-mi arunce o privire aspră.

– Dacă m-aş putea întoarce, mi-a răspuns, aş muri împreună cu părinţii mei.

– Ce?

Eram prea uluită ca să am altă replică.

Balthazar a venit mai aproape şi mi-a pus pe obraz palma în mănuşă de piele. Atingerea lui nu era plină de dragoste, ca a lui Lucas. încerca să mă dezmeticească, să mă facă să văd ceva.

– Tu eşti vie, Bianca. încă nu-ţi poţi da seama ce-nseam nă asta, ce-nseamnă să fii viu. E mai bine decât să fii vampir — mai bine decât orice altceva în lume. îmi aduc foarte puţin aminte cum era când trăiam şi aş da orice să pot avea din nou parte de asta, fie şi numai pentru o zi. Aş accepta chiar şi să mor din nou, pentru totdeauna. Toate secolele pe care le-am cunoscut şi toate minunăţiile pe care le-am văzut nu se compară cu a fi viu. De ce crezi că se poartă vampirii de aici cu atâta răutate faţă de elevii

umani?

— Pentru că... ei bine, sunt snobi, aşa cred...

— Nu e asta. E invidie.

Ne-am uitat unul la altul în tăcere, pentru o clipă lungă, înainte ca el să adauge:

— Bucură-te de viaţă cât o ai. Pentru că nu durează mult — nici pentru vampiri, nici pentru oricine altcineva.

Nimeni nu-mi mai spusese vreodată ceva de genul ăsta. Parinţii mei nu-şi doreau să fi fost încă în viaţă..., nu? Nu rostiseră niciodată niciun cuvinţel despre aşa ceva. Şi Courtney, Erich, Patrice, Ranulf: chiar îşi doreau cu toţii să fie oameni?

— Nu mă crezi, a zis Balthazar, dându-şi probabil seama ca mă îndoiam.

— Nu e vorba de asta. Ştiu că-mi spui adevărul. Nu m-ai minţi în legătură cu ceva important. Nu e genul tău.

Balthazar a dat din cap, cu o jumătate de zâmbet jucându-i alene pe buze, şi am simţit că spusesem mai mult decât voiam sa spun. Nu mai văzusem un licăr de speranţă în ochii lui din noaptea Balului Toamnei, de când îi înşelasem aşteptările.

Insă cel mai mult mă deranja faptul că tot ceea ce spusesem era adevărat. Balthazar chiar nu m-ar fi minţit în nicio privinţă care avea importanţă, chiar dacă adevărul ar fi fost greu de suportat pentru mine. Era demn de încredere — era bun. Mi-aş fi dorit să fiu la fel de bună, să fiu cineva care pune interesele altora mai presus de ale sale, cineva care ar fi meritat încrederea lui Lucas.

*Şi atunci, m-am gândit:* Poate că nu eprea târziu.

După ce ne-am întors în clădirea şcolii, cu urmele noastre şerpuind pe toată pajiştea, mi-am fluturat mâna către Balthazar în chip de rămas-bun şi m-am grăbit să urc în

laborator, la computer. Din fericire, uşa era descuiată. în timp ce aşteptam să se deschidă computerul, mi-am amintit de tabloul lui Klimt, *Sărutul,* de deasupra patului meu. Cei doi îndrăgostiţi se strângeau în braţe pentru o eternitate, două părţi ale aceluiaşi întreg, contopindu-se într-un mozaic de roz şi auriu.

Dacă iubeşti pe cineva, nu poţi lăsa minciunile să se strecoare între voi. Indiferent ce s-ar întâmpla, chiar dacă v-aţi pierdut deja unul pe altul pentru vecie — vă datoraţi unul altuia adevărul.

Cu degete tremurătoare, am tastat adresa lui Lucas şi am trecut, ca subiect al mesajului, „adevărul şi numai adevărul”. Pe urmă am început să scriu, revărsând tot ce ţinusem în mine în tot acel răstimp. I-am spus, pe cât de scurt şi de simplu eram în stare, că tot ceea ce văzuse în noaptea aceea era adevărat.

Că eram vampir, născută de alţi doi vampiri şi menită să ajung asemenea lor într-o bună zi.

Că Academia Evernight era plină de vampiri, că exista ca să ne-nveţe cum se schimba lumea şi cum să ne apărăm de oamenii care se temeau de noi fiindcă nu ne înţelegeau.

Că îl muşcasem în noaptea Balului Toamnei, nu ca să-i fac rău, ci fiindcă-mi doream atât de mult să fiu alături de el!

Cuvintele ţâşneau din mine. Era o adevărată harababură: până atunci, nu mai încercasem niciodată să dezvălui secretele acelea şi tot repetam anumite lucruri, exprimându-mă
greşit sau punând întrebări de al căror răspuns nu eram sigură. Dar n-avea importanţă. Ceea ce conta era să-i spun în sfârşit adevărul lui Lucas. In încheiere, am scris:

Nu-ţi mărturisesc toate astea fiindcă m-aştept să te-

ntorci. Ştiu că nu merit aşa ceva, nu după ceea ce am făcut, şi, cu toate că la Evernight nu eşti în niciun pericol, presupun că nu vrei să te mai afli niciodată în apropierea acestei şcoli.

îţi scriu mai ales ca să te rog să nu spui nimănui ce ai văzut aici, dacă nu cumva ai făcut-o deja. Nu-i arăta nimănui acest e-mail. Păstrează secretul pentru mine. Dacă se află adevărul, părinţii mei, şi Balthazar, şi o mulţime de alţi elevi vor fi în pericol, şi asta numai şi numai din vina mea. N-aş putea suporta să mă ştiu responsabilă că a avut cineva de suferit.

Eu n-am spus nimănui că ne-ai văzut pe Erich şi pe mine pe acoperiş. Am făcut-o ca să fii în siguranţă. Poţi să faci acelaşi lucru pentru mine în schimb, da? E tot ce-ţi cer. Poate că e mai mult decât merit, dar nu e vorba de mine.

E vorba despre cei care ar putea fi răniţi.

Vreau să ştii şi că ţin destul de mult la tine ca să-ţi spun adevărul. îmi pare rău că am aşteptat până acum, când e prea târziu. Dar sper că, atunci când vei înţelege ce simt cu adevărat, asta va însemna ceva pentru tine.

O     să-ţi simt întotdeauna lipsa. Adio,

Lucas

Am apăsat pe butonul *Trimite* înainte de a mă putea convinge să n-o fac. Imediat după aceea, m-a străbătut un fior. Şi dacă Lucas nu mă asculta? Dacă e-mailul meu nu-1 convingea să respecte tăcerea — ci îi oferea în schimb o dovadă?

Poate-ar fi trebuit să regret, dar n-am facut-o. Poate că Lucas nu mai putea avea încredere în mine, dar eu aveam încredere în el.

Nu mă aşteptam să-mi răspundă. Totuşi, aşteptările nu sunt totuna cu speranţele. M-am tot uitat în căsuţa mea de e-mail, şi a doua zi, şi în ziua următoare, şi în timpul zilei de Crăciun, ori de câte ori am putut să scap de despachetatul cadourilor.

Niciun răspuns de la Lucas.

Ziua Anului Nou. Nimic.

Mi-am spus că meritase să-i dezvălui adevărul, pentru binele lui, şi eram convinsă de asta. Ceea ce însă nu făcea mai uşor de suportat faptul că mărturisirea mea nu însemnase nimic. Lucas continua să fie plecat pentru totdeauna.

## Capitolul 12

Când s-au întors elevii la şcoală, stăteam pe treptele din faţă, sperând să văd un chip prietenos. Ştiam că Lucas n-avea să se-ntoarcă. Deşi continuam să-mi închipui că îl vedeam, nu era decât imaginaţia mea, jucându-mi renghiuri pline de cruzime. îmi spuneam că, într-un fel, ziua aceea avea să fie un punct de cotitură. Dacă Lucas n-ar fi apărut, măcar aş fi avut o certitudine. în loc să mă torturez singură dorindu-mi zadarnic ceva imposibil, aş fi înfruntat realitatea dură şi mi-aş fi impus să merg mai departe.

Şi, dacă era să fie aşa, aveam nevoie de puţinii mei prieteni care continuau să se afle la Evernight.

Am zărit-o pe Raquel facându-şi loc prin mulţime, gârbovită şi agitată. Am priceput de ce era atât de nervoasă, când am întors capul şi l-am văzut pe Erich fixând-o din

capul scărilor cu o privire insistentă. M-am grăbit să mă duc lângă ea si să-mi pun pe umăr una dintre genţile ei.

— Te-ai întors, am spus. Nu eram sigură c-o să mai vii.

— Eu n-am vrut. Raquel îşi privea fix picioarele. Nu e o jignire. Ţi-aş fi simţit lipsa. Dar nu voiam să-l revăd pe *el.*

Nu era necesar să-mi explice despre cine vorbea.

— Nu le-ai povestit părinţilor tăi?

îmi închipuiam că aceştia aveau s-o sune pe doamna Bethany, furioşi că Erich nu fusese exmatriculat, şi poate s-o retragă în acelaşi timp pe Raquel.

Ea a ridicat din umeri.

— Au crezut că fac din ţânţar armăsar. Asta e părerea lor întotdeauna.

Mi-am amintit ce mişcată fusese când îi spusesem că o credeam; şi am înţeles de ce.

— îmi pare rău.

— Nu mai contează. M-am întors. în plus, mi-am pierdut aici brăţara preferată, înainte de vacanţă. Trebuia să vin înapoi, cel puţin ca s-o caut.

M-am uitat peste umăr la Erich. Ochii lui negri rămăseseră ţintuiţi asupra noastră. Când m-a văzut privindu-l, un colţ al gurii i s-a ridicat într-un rânjet. Dezgustată, mi-am întors din nou privirea către mulţime...

Lucas.

Nu. Nu era cu putinţă. Nu era decât imaginaţia mea, încercând să mă prostească iarăşi, ca să-mi păstrez speranţele. Lucas n-avea cum să se mai întoarcă vreodată la Evernight, nu după ceea ce văzuse şi după ceea ce-i scrisesem.

însă mulţimea s-a despărţit în două, şi l-am văzut clar, şi am înţeles că nu mă înşelasem. Lucas se întorsese.

Era acolo, la numai câţiva paşi distanţă. Avea o înfăţişare

ceva mai puţin îngrijită decât înainte — părul lui de culoarea bronzului era rebel, iar puloverul vechi, albastru-închis, mai uzat decât fusese uniforma de la Evernight. Pe el arăta uimitor.

M-am luminat la faţă când l-am văzut; nu m-am putut abţine. Imediat ce ni s-au întâlnit ochii, el şi-a ferit privirea, de parcă n-ar fi ştiut ce altceva să facă. A fost ca şi cum mi-ar fi tras o palmă peste obraz.

Primul meu impuls a fost să las jos geanta lui Raquel şi s-o iau la fugă spre toaletă, înainte de a-ncepe să urlu chiar acolo, pe trepte. Insă, chiar în clipa aceea, o formă difuză, ecosez, a trecut în goană pe lângă mine şi a sărit în spatele lui Lucas.

– Lucas! a strigat încântat Vic. Omule! Te-ai întors!

– Dă-te jos de pe mine!

Lucas a izbucnit în râs, împingându-1 pe Vic la o parte.

– Ia uitaţi-vă aici!

Vic a pescuit din rucsacul său o cască de soare uşoară, de genul celor purtate în filmele safari vechi. Ne-a arătat-o şi mie, şi lui Lucas. Nu părea să-şi fi dat seama că nu stăteam acolo împreună.

– Ce ziceţi, nu e excelentă?

– N-o să scapi niciodată nepedepsit dacă vii cu asta la ore, am răspuns eu, prefacându-mă că totul era OK. Poate că Lucas avea să pretindă acelaşi lucru, oferindu-mi ocazia să-i vorbesc. Te-au lăsat să porţi bascheţii Chucks, dar cred că forţezi nota dacă porţi casca asta.

– Intenţionez s-o port în Casa del Lucas y Victor. Vic a facut o demonstraţie, punându-şi-o pe cap. Pentru momentele de relaxare ocazională şi de studiu. Ce zici, Lucas?

Nu i-a răspuns nimeni. Lucas se topise deja în mulţime.

Vic s-a întors spre mine, evident derutat de dispariţia co-

legului său de cameră. Şi eu eram derutată — şi nu-mi puteam nicidecum imagina de ce se întorsese Lucas.

Era evident că avea nevoie de ceva timp înainte de a se simţi în stare să-mi vorbească iarăşi. Ţinând cont de tot ceea ce aflase despre mine, despre Evernight şi despre vampiri, mă gândeam că merita tot timpul care-i era necesar. Până atunci, n-aveam de făcut nimic altceva decât să aştept.

Două zile mai târziu, când mă pregăteam să plec la ore, m-am prefăcut cu adevărat fascinată de poveştile lui Patrice despre vacanţa ei din Elveţia.

– Sunt întotdeauna şocată că există oameni care susţin că preferă să schieze în Colorado.

Patrice a strâmbat din nas. Oare credea într-adevăr că toate locurile din America erau mizerabile? Sau căuta o compensaţie pentru ceva, pretinzându-se mai sofisticată decât în realitate? Acum, când aveam eu însămi atâtea secrete, începeam să nu mai iau de bun nimic din ceea ce lăsau ceilalţi să se vadă.

– Cred că Elveţia e mult mai civilizată. Şi întâlneşti un eşantion de populaţie mult mai interesant.

– Mie nu-mi place să schiez, am spus, veselă, în timp ce-mi rimelam genele, *snowboarding-ul* mi se pare mai palpitant.

– Cum?

Patrice s-a holbat pur şi simplu la mine. Până atunci nu mai îndrăznisem niciodată să am păreri diferite de ale ei. După toate aparenţele, nu-i plăcea să fie contrazisă nici măcar când era vorba de un subiect atât de lipsit de importanţă ca schiatul.

înainte de a apuca să-mi pledez cauza, uşa s-a deschis

brusc. Era Courtney, arătând de-a dreptul neglijent — Courtney, care avea părul perfect aranjat şi machiajul desăvârşit chiar şi când dădeai nas în nas cu ea în baie, la ora două noaptea.

— L-aţi văzut cumva pe Erich?

— Erich? Patrice a ridicat dintr-o sprânceană. Nu-mi aduc aminte să-l fi invitat în dormitorul meu. L-ai invitat tu, Bianca?

— Oricum, nu în noaptea asta.

— Ajunge cu sarcasmul, OK? s-a răstit Courtney. Ar fi de aşteptat să vă pese că unul dintre colegii noştri a dispărut. Cineva fuge de-aici şi voi vă purtaţi de parc-aţi fi auzit o glumă excelentă. Genevieve plânge cu zece rânduri de lacrimi.

— O clipă, Erich a dispărut?

Raquel a apărut în cadrul uşii, alături de alte două eleve, toate în diferite stadii de pregătire pentru orele de curs. Vestea circula repede.

— îl ştiţi pe David, colegul lui de cameră? S-a întors abia azi.

Am observat că îngrijorarea lui Courtney nu era chiar atât de profundă, încât să n-o încânte faptul că se afla în centrul atenţiei. A continuat cu încântare:

— David spune că dormitorul lui Erich arată de parcă s ar fi făcut o percheziţie. E complet întors pe dos! Şi nici urmă de Erich. Trebuia să iasă împreună cu Genevieve în weekend, şi ea e zdrobită acum.

— De-acum înainte n-o să mai râdem decât pe tăcute, a promis Raquel, evident fară să-şi facă prea multe griji pentru Erich.

Cine-ar fi putut s-o condamne? Courtney s-a încruntat la noi, apoi s-a năpustit afară pe uşă.

Ceva mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, în drum spre prima noastră oră de curs, Raquel a murmurat:

— Fac pariu că lui Genevieve nu-i place că a ratat o primă ocazie de a fi violată la o întâlnire.

— Presupun că Erich s-a săturat de şcoală, am spus eu. Am auzit că-n fiecare an pleacă o mulţime de elevi înainte de încheierea cursurilor.

Ştiam, fireşte, că Erich nu era decât unul dintre zecile de vampiri care veneau la Evernight ca să se pună la curent cu mersul lumii în epoca noastră, se plictiseau să fie trataţi ca nişte elevi şi plecau să se distreze altundeva. Sau poate că doamna Bethany văzuse, aşa cum văzusem şi eu, ce pericol reprezenta, şi îi ordonase să părăsească imediat clădirea.

— Elevii care fug sunt cei inteligenţi. De aceea mă surprinde că tocmai Erich a plecat primul. Raquel s-a întrerupt. Par al naibii de siguri c-a şters-o, deşi n-a vorbit cu nimeni despre asta. Şi mă gândesc că ar fi fost mai nimerit să plece în timpul vacanţei de Crăciun, dacă tot avea intenţia asta. Crezi c-o să vină poliţia? Ar trebui cel puţin să ne pună întrebări.

— Probabil că şi-a sunat părinţii să vină să-l ia, să-l ducă la vreun alt internat, unul la modă. Sunt sigură că doamna Bethany ştie ce s-a-ntâmplat. Lui Courtney îi place pur şi simplu să fie melodramatică.

— Da, asta nu e o surpriză. Iar el e exact genul de nemernic care şi-ar întoarce camera cu susu-n jos înainte de plecare, ca să strângă altcineva mizeria în urma lui. Dar Raquel nu părea convinsă. Ar trebui totuşi să pună-ntrebări. Profesorii, dacă nu chiar poliţiştii.

— Abia acum a aflat toată lumea. Subiectul discuţiei noastre mă facea să mă simt stânjenită. Acordă-le timp.

— Oamenii din şcoala asta se poartă ca şi cum n-ar fi mare

brânză dacă dispare un elev. Sunt de două ori mai convinsă să fac cum am spus în semestrul trecut, a adăugat Raquel clătinând din cap. La anu' nu mă mai întorc aici.

M-am întrebat dacă şi Erich spusese acelaşi lucru.

Toată lumea s-a purtat ciudat în tot restul zilei. Elevii au fost cu gândul în altă parte în timpul orelor, făcând pariuri în privinţa locului unde plecase Erich. David ne-a atras atenţia că îşi luase cărţile şi caietele, dar îşi abandonase hainele — ceea ce reprezenta contrariul priorităţilor lui obişnuite. Am tot aşteptat să ne adune doamna Bethany laolaltă ca să ne ofere un soi de explicaţie, dar n-a facut-o niciodată.

In noaptea aceea, m-am pomenit pierzându-mi vremea pe scara din turn, cea cu ferestre înguste, de lăţimea unei cărămizi, care ofereau cea mai bună perspectivă asupra aleii pavate cu pietriş care unea şcoala cu drumul principal. Nu mă gândeam c-o să-l zăresc pe Erich acolo, dar, în acelaşi timp, aşteptam ceva.

– Aşadar, presupun că n-o să vină poliţia.

M-am întors cu spatele la fereastră şi am dat cu ochii de Lucas, la câţiva paşi în spatele meu. Purta versiunea neagră a uniformei, şi lumina de pe culoarul de la etajul următor îi evidenţia o imagine atât de întunecată, încât nu-i puteam desluşi faţa. Numai contururile erau clare — umerii laţi, poziţia în care se sprijinea de peretele de piatră al casei scării. Toată spaima mi s-a topit, preschimbându-se în dorinţă.

Când i-am răspuns, cuvintele au sunat de parcă mi s-ar fi taiat răsuflarea.

– Nu, doamna Bethany n-o să cheme poliţia. Ar atrage atenţia într-un mod nedorit.

– Dar nu există nicio temere că unul dintre... dintre „elevii bogaţi" i-a venit de hac.

— Nu, Erich era un „elev bogat” în aceeaşi măsură ca toţi ceilalţi de-aici.

Lucas a venit cu un pas mai aproape şi am putut să-i văd faţa, în ciuda umbrelor. Toate orele pe care mi le petrecusem ducându-i dorul în vacanţa de Crăciun au părut să erupă brusc în mine, şi mi-am dorit atât de tare să-i pun mâna pe obraz sau să-mi sprijin capul de umărul lui! Dar n-am facut-o. între noi doi exista acum o barieră, una care s-ar fi putut să nu se ridice niciodată.

— îmi pare rău că nu ţi-am răspuns la e-mail înainte de a veni, a spus el. Am fost... şocat, cred.

— Nu te condamn.

Inima îmi bătea mai repede.

— Trebuie să stăm de vorbă, s-a mulţumit el să spună. Singuri.

La urma urmelor, dacă îi inspiram destulă încredere ca să vrea să fie singur cu mine, deşi ştia că eu eram cea care îl muşcase, noi doi încă mai aveam o şansă.

Am încercat să-i vorbesc cu voce calmă.

— Ştiu un loc. Vii cu mine acolo?

— Arată-mi drumul, mi-a răspuns, şi atunci am îndrăznit să sper.

## Capitolul 13

Unde mergem? m-a întrebat Lucas în timp ce-1 conduceam în sus pe scara din spate.

— In turnul de nord. Deasupra şi în spatele dormitoarelor băieţilor. Acolo sus nu e decât o magazie — o să fim sin-

guri.

— Nu există niciun alt loc în care-am putea să mergem? Mi s-a strâns inima. Poate nu avea încredere în mine într-o asemenea măsură, încât să-i convină să fim singuri.

— Cred că e unicul loc unde putem avea certitudinea că ne bucurăm de intimitate. Dacă preferi... ştiu eu, să aşteptăm până se luminează de ziuă sau altceva de genul ăsta...

— Nu, e în ordine.

După cât de suspicios părea, ai fi zis că nu era câtuşi de puţin în ordine, dar a continuat să meargă în spatele meu. Am presupus că mai mult de-atât nici nu puteam spera.

Elevii ocoleau de obicei scara din spate, mai ales pentru că se afla foarte aproape de apartamentele profesorilor. Aceştia fi au, fireşte, alţi vampiri — mai ales vampiri foarte puternici.

Poate că unii ca Vic şi Raquel nu ştiau care era deosebirea dintre elevi şi profesori, dar o simţeau cu siguranţă. La fosta mea şcoală, elevii îşi permiteau mereu să le vorbească urât profesorilor, însă la Evernight toată lumea — oameni şi vampiri deopotrivă — le acorda tot respectul. Unii dintre ei, cum erau părinţii mei, locuiau în celălalt turn, însă cei mai mulţi erau găzduiţi aici. Bănuiam că eu şi Lucas eram primii din acel an care urcau în acest turn, trecând pe lângă apartamentele lor.

Bocăneam pe treptele de piatră, dar nimeni nu părea să ne audă. Sau, oricum, eu speram că nu ne auzea nimeni. Era ultima conversaţie la care mi-aş fi dorit vreodată să tragă cineva cu urechea.

— Cum de ştii de locul ăsta? Vii uneori aici, sus?

Lucas încă mai părea neliniştit.

— Ţi-am povestit că am făcut nişte explorări înainte de a începe şcoala, îţi aminteşti? E unul dintre locurile pe care

le-am descoperit atunci. Intre timp, n-am mai fost aici, dar pariez că nu l-a mai dibuit nimeni altcineva.

Când am ajuns lângă uşa aflată chiar în vârful scărilor, am împins-o cu grijă. în toamnă fusesem răsplătită cu o ploaie de pânze de păianjeni şi de praf. Dar probabil că păianjenii se mutaseră, fiindcă am putut intra cu uşurinţă. în interior se găseau camere amplasate exact ca în apartamentul părinţilor mei, însă, în loc să fie mobilate confortabil, erau pline de cutii, stivuite până la tavan, iar de sub capacele lor ieşeau câteva colţuri de hârtie îngălbenită. Erau dosarele de la Evernight — dosarele tuturor elevilor care urmaseră cursurile şcolii de când fusese înfiinţată, la sfârşitul secolului al optsprezecelea.

– E frig aici, sus. Lucas şi-a tras în jos mânecile pulove-rului. Eşti sigură că nu putem găsi alt loc?

– Trebuie să vorbim. Şi trebuie să fim singuri.

– Pavilionul...

– E acoperit de gheaţă, domnule e-frig-aici-sus. în plus, afară am putea fi văzuţi şi ni s-ar putea cere să venim înăuntru şi... şi ar însemna să nu ne terminăm discuţia.

M-am întors către fereastră, să mă uit la stele; continuau să mă liniştească, până şi în clipa aceea.

– Ne pricepem amândoi foarte bine să evităm subiectul.

– Da, aşa e. Lucas a cedat şi s-a aşezat, greoi, pe un cufăr din apropiere. De unde-ncepem?

– Nu ştiu.

M-am cuprins cu braţele şi m-am uitat în jos, la garguiul de pe pervazul ferestrei, geamănul celui de la fereastra dormitorului meu.

– Incă-ţi mai e frică de mine?

– Nu. Nu-mi este. Nicidecum. Lucas a clătinat încet din cap, cu ochi neîncrezători. Ar trebuie să-mi fie... La naiba,

nu ştiu ce-ar trebui să simt. îmi tot spun să stau deoparte. Să uit de tine, fiindcă totul s-a schimbat. Dar nu pot.

– Ce?

Eram prea uluită ca să sper.

Lucas avea vocea răguşită.

– Când am văzut prima oară ce eşti, acolo, pe acoperiş ... Bianca, am avut senzaţia că nimic din ceea ce crezusem vreodată nu era adevărat.

– Cred că nu e uşor să accepţi că vampirii există.

– De fapt, n-a fost asta partea care m-a dat gata.

Ştiam că, oricât de rău l-ar fi speriat revelaţia legată de vampiri, minciunile mele îl răniseră cel mai tare.

– I-ai povestit mamei tale? I-ai povestit cuiva?

Lucas a râs din nou.

– Nici gând!

Când i-am aruncat o privire ciudată, a adăugat:

– Te poţi gândi la un mod mai bun de a o sfârşi într-un sanatoriu psihiatric pentru adolescenţi?

– Nu, am recunoscut eu. Probabil că ai fi primit un bilet — numai pentru dus — către balamuc.

– în plus, a adăugat el ţâfnos, tu mi-ai cerut să n-o fac.

Citise scrisoarea aceea lungă, plină de dezvăluiri, aflase că îl minţisem — că eram ceva care ar fi trebuit considerat un monstru —, dar reuşise totuşi să-mi asculte rugămintea de a păstra secretul şi să mi-o îndeplinească.

– Mulţumesc.

– N-aveam de gând să mă mai întorc aici. N-aveam de gând să te mai văd vreodată. Mă durea atât de tare şi mă gândeam că singurul mod de a face vreodată durerea să înceteze era să-mi impun să te uit.

Şi-a trecut dosurile palmelor peste pleoape, ca şi cum l-ar fi obosit până şi amintirea acelui zbucium.

— M-am străduit din greu să te uit, Bianca. N-am reuşit. Pe urmă m-am autoconvins că era de datoria mea să mă-ntorc la Evernight.

— Datorie?

Asta m-a derutat.

Lucas a ridicat din umeri, parcă dezorientat.

— De a afla adevărul? De a înţelege totul? Nu ştiu.

Expresia i s-a schimbat atunci când şi-a ridicat ochii spre mine — şi m-a privit aşa cum mă privea înainte, în felul acela care facea să mi se înmoaie genunchii. Aşa cum privise când spusese că bărbatul din tabloul lui Klimt n-avea pe lume decât un singur lucru preţios.

— Insă imediat ce te-am revăzut, am ştiut că încă mai aveam nevoie de tine. Că încă mai aveam încredere în tine. Chiar dacă eşti vampir — sau aproape vampir —, indiferent ce-ai fi.

A pronunţat totuşi cuvântul *vampir* ca şi când nu i-ar fi venit să creadă.

— Pentru mine n-are importanţă. Ar trebui să aibă, dar nu are. Nu mă pot împiedica să simt ceea ce simt pentru tine.

N-am mai putut să mă reţin. Am venit lângă el şi m-am lăsat să cad pe podea. Mi-a luat cu gingăşie faţa în mâini şi s-a cutremurat din tot trupul.

— încă mai vrei să fii cu mine? Deşi te-am minţit?

El a strâns din ochi cu putere.

— Nu ţi-am reproşat niciodată asta.

— Atunci înţelegi de ce-a trebuit să păstrez secretul.

Toate temerile şi toată groaza s-au scurs din mine într-un singur val, şi mi-am dorit să-l cuprind pe Lucas cu braţele şi să mă topesc, contopindu-mă cu el.

— înţelegi cu adevărat. N-am crezut niciodată c-o s-o faci, am adăugat.

— Nu-mi vine să cred că vreau asta, a şoptit el. Nu-mi vine să cred cât de tare te doresc.

Lucas şi-a trecut buzele peste ale mele, o singură dată. Poate că el avea de gând să ne oprim în punctul acela, da eu iiu voiam. Mi-am lăsat braţele să alunece în jurul umerilor lui şi l-am sărutat din nou. Am încetat să-mi mai fac griji pentru orice altceva şi m-am gândit numai la el, la cât de aproape era, la mirosul de cedru al pielii lui, la modul în care respiram împreună când ne sărutam, de parcă am fi fost două părţi ale aceleiaşi persoane. Fiori mărunţi de excitare mi-au umplut de furnicături vârfurile degetelor, pântecul, totul.

— Ar trebui să fug ca dracu'.

Răsuflarea lui era fierbinte în urechea mea. Degetele lui mi s-au strecurat sub betelia fustei, folosind-o ca să mă tragă mai aproape.

— Ce mi-ai făcut?

Când m-a strâns la piept, am vrut să mă retrag. In punctul acela mă retrăgeam întotdeauna, fiindu-mi teamă de ceea ce ar fi putut face dorinţa mea pentru el. Acum m-aş fi aşteptat să fie el acela care să se teamă, dar nu se temea. Avea destul de multă încredere în mine ca să mă sărute, să se lase pe podea astfel încât să stăm îngenuncheaţi unul în faţa altuia, să închidă ochii când mi-am trecut mâinile prin părul lui.

— Ăsta e momentul în care îmi este greu să-mi păstrez controlul, am şoptit, avertizându-l.

— Să vedem cât de mult control ne trebuie.

S-a tras de gulerul puloverului, expunându-şi gâtul în faţa mea. Provocându-mă, în esenţă, să-i dovedesc că mă puteam abţine. Mi-am apăsat pur şi simplu o mână pe pielea lui şi mi-am deschis gura mai larg sub a lui. El a scos

un sunet grav, care i-a făcut ceva straniu întregului meu trup, ca şi cum m-aş fi ridicat prea repede în picioare şi aş fi ameţit. Mâinile lui au tras uşor de marginea puloverului meu, testându-mi reacţia. L-am sărutat mai apăsat. Aşa că Lucas mi-a ridicat puloverul la spate, atât cât se putea, iar eu mi-am ridicat braţele ca să-l ajut să mi-l scoată. Acum nu mai purtam decât sutienul albastru-închis, cât se putea de vizibil pe sub un maiou alb subţire, fară mâneci.

Lucas făcuse ochii mari şi respira precipitat, superficial. Sărutările noastre deveniseră şi mai disperate. Şi-a scos propriul pulover, l-a întins pe podea ca pe o pătură pe care m-am întins, sub Lucas. Continua să respire într-un ritm alert, dar se străduia să-şi păstreze controlul.

– Nu aici, nu în noaptea asta, dar poate reuşim s-aducem ceva de dormit, să găsim un alt loc unde să putem fi singuri o noapte.

L-am amuţit cu o altă sărutare, profundă şi destul de pasională ca să spună da. El m-a sărutat la rândul lui şi m-a strâns cu putere — dar nu aşa de tare ca să nu-l pot rostogoli, astfel încât el era acum cel cu spatele pe podea. Se afla acum sub mine, iar eu eram hiperconştientă de toate: de coapsele lui înconjurându-le pe ale mele, de pătratul rece al cataramei lui lipite de abdomenul lui, de degetele lui jucându-se cu breteaua sutienului meu, împingând-o treptat în lateral.

Pentru o secundă — numai pentru una —, m-am întrebat cum ar fi fost dacă eu şi Lucas am fi venit acolo sus pregătiţi, cu pături şi perne, cu muzică şi mijloace de protecţie, şi dac-am fi avut toată noaptea la dispoziţie ca să fim împreună.

– Aş vrea să putem, am gâfâit. Aş vrea să putem fi siguri că eu sunt în stare să mă opresc.

– Poate... poate că n-are importanţă.
– Ce?
Ochii lui Lucas străluceau, simţeam pe obrazul meu răsuflarea lui grăbită şi fierbinte.
– M-ai muşcat o dată şi te-ai oprit la timp. Nu trebuie să mă ucizi sau să mă transformi. Doar să mă muşti. Dacă asta e tot... atunci poate... Oh, Doamne! OK.
Voia ceea ce voiam şi eu. Pofta ardea în mine şi n-aveam niciun motiv să mă opresc. L-am împins, lipindu-1 de podea, şi l-am muşcat adânc.
– Bianca...
Lucas s-a zbătut doar în prima clipă, în timp ce extazul ne-a cuprins pe amândoi: pulsul meu revărsându-se într-al lui, aşa cum sângele lui se revărsa în mine, mai puternic decât cel mai pasional sărut, împletindu-ne unul cu altul. Gustul sângelui său era acum familiar, dar încă şi mai irezistibil. L-am înghiţit, savurându-i căldura şi viaţa, sarea ajungân- du-mi pe limbă. El s-a cutremurat sub mine, şi am ştiut că muşcătura era la fel de uimitoare pentru noi amândoi.
Lucas a gâfâit, şi eu mi-am impus să mă opresc. M-am retras încet de lângă Lucas. Era ameţit şi slăbit, dar încă nu-şi pierduse cunoştinţa. Şi-a pus mâinile pe obrajii mei, şi eu am devenit dintr-odată conştientă de mine însămi. Buzele mele erau pătate de sângele lui, colţii îmi erau încă ascuţiţi. Cum putea Lucas să-mi vadă înfăţişarea de vampir altfel decât cu repulsie?
însă el m-a sărutat, cu sânge şi tot restul.
– Asta e tot, am şoptit când ni s-au despărţit buzele. E OK? Poţi să accepţi asta?
– Vreau să fiu cu tine, Bianca, mi-a răspuns el. Nu contează ce eşti. Nu contează.

# Capitolul 14

Poţi să te ridici?

– Nu încă. Lucas şi-a pus mâinile la ochi, apoi şi-a lăsat braţele să-i cadă din nou pe podea. îmi mai trebuie încă o secundă.

– Am încercat să nu iau prea mult sânge.

Nu-mi doream absolut, absolut deloc să fiu nevoită să mă duc la doamna Bethany pentru ajutor.

– Mi-ai permis s-o fac, nu-i aşa?

– Aşa e. Nu sunt sigur că raţionam corect, dar vina e a mea, nu a ta.

Ceva din mine, ceva care se încordase prea puternic, s-a destins în sfârşit şi am simţit că puteam să respir din nou profund. Atâta vreme cât Lucas simţea asta, totul avea să fie în ordine.

– Părinţii tăi sau doamna Bethany ţi-au spus s-o faci?

– Să te muşc?

– Nu, asta ştiu că nu. Ei ţi-au spus să-mi povesteşti despre şcoală?

– Dimpotrivă. Au vrut să te mint, ceea ce am şi făcut la început. Partea asta mă facea să-mi fie ruşine. Imi pare rău, Lucas. Am crezut că amândoi o să fim mult mai în siguranţă dacă susţin povestea inventată de doamna Bethany ca să acopere timpul de care nu-ţi aduci aminte.

– E straniu. De data asta, ţin minte că m-ai muşcat — dar totul e în ceaţă. Ca atunci când nu-ţi mai poţi aminti prea bine un vis, la câteva minute după ce te-ai trezit. Dacă n-ai

fi fost tot timpul aici, cu mine, să mă ţii treaz, probabil c-aş fi uitat şi acum. Ai crede că muşcătura unui vampir e unul dintre acele lucruri care ţi se întipăresc în memorie. Ştii, pentru că e ceva ieşit din comun?

– Uitarea face parte din ritualul muşcăturii. Nu ştiu de ce. Poate că nimeni nu ştie. Nu s-ar putea spune că există explicaţii ştiinţifice în ceea ce-i priveşte pe vampiri.

Lucas a răsuflat adânc, apoi s-a săltat uşor pe coate, până când a reuşit să se ridice în capul oaselor. I-am sprijinit umărul cu mâna mea liberă, dar a clătinat din cap.

– Sunt OK, aşa cred.

– Acum ştii de ce, atunci când ne sărutăm, sunt uneori nevoită să... ei bine, să mă opresc.

– Da, acum înţeleg. Zâmbetul lui părea uşor amuzat. E un fel de uşurare. începusem să cred că trebuie să-mi schimb apa de gură sau cam aşa ceva.

Am chicotit şi l-am sărutat pe obraz.

– Nu-ţi face griji. Nu te-am transformat în vampir.

– Ştiu. Adică, îmi bate inima. Deci nu-s vampir.

Şi-a scos batista din buzunar şi şi-a pus-o pe gât. A clipit de durere când şi-a apăsat-o pe rană.

– încă nu-mi vine să cred că te-ai născut vampir. N-am mai auzit niciodată aşa ceva.

– Cum ai fi putut s-auzi fară să ştii că vampirii sunt o realitate?

– Bine gândit.

– N-o să te mai muşc niciodată, decât dacă o să mi-o ceri.

– Te cred. Lucas a râs, şi a fost un sunet straniu — ca şi cum ar fi râs de el însuşi dintr-un motiv pe care nu-l înţelegeam. Te cred pe de-a-ntregul. Chiar şi acum.

L-am strâns în braţe. Să spună asta după ce aflase că îl minţisem, ei bine, era mai mult decât aş fi putut spera

vreodată.

împreună cu el, i-am bandajat rana, cu atâta grijă încât nimeni n-ar fi putut s-o remarce atâta timp cât purta cămaşa de uniformă; am coborât la parter şi am reuşit să nu depăşim ora stingerii. El m-a sărutat calm, la intrarea în aripa cu dormitoarele băieţilor, şi s-a îndepărtat, netrădând cu nimic faptul că seara aceea ar fi fost diferită de altele.

— Te porţi ciudat, mi-a spus Raquel ceva mai târziu, când ne spălam pe dinţi. Ştiu că situaţia a fost tensionată între tine ţii Lucas. E totul OK?

— E excepţional. Am avut un soi de neînţelegere în privinţa vacanţei, dar acum s-a rezolvat.

Ceea ce numea „purtare ciudată” fusese strădania mea de a sta astfel încât ea să nu poată vedea că pasta de dinţi pe ca- rc-o scuipam era rozalie din pricina sângelui lui Lucas.

— Tu cum te simţi?

— Eu? Uimitor!

A spus-o cu o adevărată uşurare, ceea ce m-a făcut s-o fixez cu o privire surprinsă. Ea a râs.

— Scuze. Acum, când Erich a plecat, Evernight pare un loc pe jumătate suportabil.

— Serios? I-auzi la tine. Până la anul o să devii prima şi singura majoretă-şefa de la Evernight.

— Unu, dacă-mi mai spui vreodată majoretă-şefa, mătur podeaua cu tine, a zis Raquel, cu periuţa de dinţi în gură. Doi, nu m-ar încânta să susţin cu ovaţii o şcoală la care singurele sporturi practicate sunt echitaţia şi scrima. Serios, e ca şi cum am fi înţepeniţi în Evul Mediu.

— Mai degrabă la începutul anilor 1800. Am închis robinetul de apă rece şi i-am adresat un zâmbet satisfăcut. Şi observ că nu mai spui că n-o să te-ntorci la anu’.

Cu asta, am câştigat un prosop ud aruncat în direcţia capului meu, dar am reuşit să mă aplec la timp.

în noaptea aceea, stând întinsă în pat în timp ce Patrice se strecurase afară pe fereastră, pentru o gustare târzie, am încercat să-mi evaluez sentimentele. Simţeam din nou o apropiere aproape mistică de Lucas, dar de data asta era chiar mai bine. El ştia; înţelegea totul. Nu mai eram nevoită să-l mint, şi numai acest singur fapt reprezenta o imensă uşurare înălţătoare. Nimic altceva n-avea importanţă.

Sau cel puţin aşa am crezut până în dimineaţa care a urmat.

M-am trezit cu aceleaşi simţuri ascuţite ca prima oară. Părinţii mei spuseseră că aveam să mă obişnuiesc cu senzaţia, dar era sigur că asta încă nu se întâmplase. Mi-am tras perna peste cap, într-o încercare inutilă de a atenua glasul lui Gene- vieve care cânta madrigale sub duş, croncănitul păsărilor de afară şi zgomotul făcut de cineva de la parter, care-ncepuse deja să-şi ascută creioanele. Atingerea feţei de pernă era aspră şi mirosul lacului de unghii folosit de Patrice, aproape de nesuportat.

— Trebuie să-ţi faci pedichiura în fiecare zi?

Mi-am dat păturile la o parte.

Ea a aruncat o privire către picioarele mele goale, cărora era evident că nu li se mai acordase prea multă atenţie de o bună bucată de vreme.

— Unii dintre noi acordă igienei şi propriei înfăţişări mai multă importanţă decât alţii. E vorba pur şi simplu de preferinţe. încerc să n-o privesc ca pe un indiciu privind caracterul cuiva.

— Unii au de făcut lucruri mai bune decât să-şi vopsească unghiile, am ripostat.

Ea nu mi-a mai dat atenţie şi a continuat să-şi întindă oja

de un roşu întunecat pe unghia degetului mic.

Când am coborât la parter, am avut senzaţia că-ncepeam să-mi pot controla simţurile exacerbate. Ceea ce mă deranja era nesiguranţa, nu ştiam dacă aveam să-l văd pe Lucas. Cu toate că el îmi ceruse să-l muşc, probabil că rana îl durea. Dacă asta îl speriase?

Când am ajuns jos, nu mă aştepta. în trimestrul trecut, când fuseserăm împreună, mă aştepta de obicei la ieşirea din zona dormitoarelor fetelor, cu geanta pe umăr, dar în ziua aceea nici gând. Am ridicat din umeri şi mi-am spus că pur şi simplu dormise din nou prea mult. I se întâmpla uneori şi, după noaptea de dinainte, avea probabil nevoie de odihnă.

La ora prânzului, m-am uitat după el pe pajişte. Nu se zărea nicăieri. însă am continuat să nu spun nimănui nimic, nici părinţilor mei, nici altcuiva. în noaptea abia trecută,
Lucas susţinuse că avea încredere în mine, ceea ce însemna că trebuia să am, la rândul meu, încredere în el. Chiar şi când am ajuns la ora de chimie şi am văzut că el lipsea, am continuat să mă gândesc că trebuia să am încredere.

Orele se terminaseră când Vic s-a aplecat spre mine pe coridor, nereuşind prea bine să lase impresia că o facea întâmplător.

– Sal'. Ţi-aduci aminte când te-ai strecurat în camera noastră?

– Da, chiar înainte de Crăciun. L-am privit cu ochii mijiţi. De ce?

– Crezi c-ai putea s-o faci din nou? Cu Lucas se petrece ceva ciudat, şi nu vrea să spună ce. Cred că dacă-1 poate convinge cineva să meargă la doctor, tu eşti aceea.

*Doctor? Oh, nu!* L-am înşfăcat pe Vic de braţ, cuprinsă de

spaimă.

— Du-mă acolo. Acum.

— OK, imediat!

M-a condus către dormitoarele băieţilor, aruncând priviri furişe în jur, ca şi cum am fi fost urmăriţi.

— Nu intra în panică! N-are apendicită sau ceva asemănător. Se poartă pur şi simplu ciudat. Mai ciudat decât de obicei.

De când cu dispariţia lui Erich, toată lumea era cu nervii încordaţi la culme, aşa că de data asta nu mi-a fost chiar atât de uşor să trec neobservată. Vic a trebuit să cerceteze fiecare coridor, să aştepte să se elibereze drumul şi să-mi facă apoi semn, cu frenezie. Atunci mă grăbeam să intru pe culoarul respectiv şi mă ghemuiam într-un colţ până când îl inspecta el pe următorul. în cele din urmă, am reuşit şi am trecut pragul camerei lor.

Lucas zăcea în pat cu mâinile pe burtă, de parcă i-ar fi fost rău. Când s-a uitat în sus, spre mine, i-am văzut surprinderea — şi apoi uşurarea. Era fericit să mă vadă, în ciuda a orice, şi asta m-a încântat atât de mult, încât n-am putut să nu zâmbesc.

— Salut, am spus, îngenunchind lângă patul lui. Durere de stomac?

— Nu cred că asta e problema. A închis ochii când i-am îndepărtat câteva şuviţe de păr de pe fruntea asudată. Vic, poţi să ne laşi câteva secunde?

— Cu siguranţă. Atârnă-ţi cravata de mânerul uşii dacă sunteţi ocupaţi aici, înăuntru. Pornografia mă încântă de obicei, dar...

— Vic! am protestat amândoi la unison.

El şi-a ridicat mâinile şi a bătut în retragere, zâmbind larg.

— OK, OK.

In clipa în care s-a închis uşa, m-am întors către Lucas.

— Ce s-a-ntâmplat?

— încă de azi-dimineaţă, e ca şi cum... Bianca, aud totul. Totul, din toată şcoala. Oamenii vorbind, mergând, ba chiar scriind. Stilourile scârţâind pe hârtie. Totul atât de tare!

Suna aşa de familiar, încât m-am simţit străbătută de un (ior nefiresc. Lucas şi-a mijit ochii, ca şi cum lumina ar fi fost prea puternică.

— Şi mirosurile sunt atât de intense! Totul pare pur şi simplu... exagerat, aşa cred. E insuportabil.

— Mi s-a întâmplat şi mie, după ce te-am muşcat.

— Nu poate fi din cauza muşcăturii, a continuat el, clătinând din cap. Data trecută n-am simţit aşa ceva. M-am trezit la doamna Bethany, cu un soi de ameţeală uşoară, dar asta a fost tot.

— Mai mult decât o dată, am şoptit, amintindu-mi ce-mi spusese mama. Nu poţi să devii vampir decât după ce-ai fost muşcat cel puţin de două ori.

Lucas s-a săltat dintr-o zvâcnire, ajungând cu spatele proptit de capătul metalic al patului.

— Stai, stai. Nu sunt vampir. Sunt viu.

— Nu, nu eşti vampir. Dar acum ai putea să devii. Acum, e posibil. Şi poate... poate odată ce e posibil... trupul începe să se schimbe.

El s-a strâmbat.

— Glumeşti, nu?

— N-aş glumi cu aşa ceva!

— Păi, n-am putea, cum s-ar spune, să inversăm procesul? Să îndreptăm lucrurile, ca să nu devin vampir?

— Nu ştiu! Nu ştiu cum funcţionează nimic din toate astea.

— Cum e posibil să nu ştii? Nu ţi s-a povestit nimic despre modul în care devine cineva vampir?

Lucas sugera din nou că părinţii mei îmi ascundeau lucruri importante; ceea ce mi s-a părut încă iritant, dar am avut dezamăgitoarea revelaţie că dreptatea putea să fie de partea lui.

— Mi-au spus cum o să devin eu vampir. M-au pregătit pentru propria mea transformare. Nu pentru a ta.

— Ştiu, ştiu. Mâna lui pe braţul meu era liniştitoare, şi am detestat faptul că trebuia să mă calmeze pe mine, în timp ce el însuşi era atât de speriat şi de tulburat. Mi-e greu să cuprind asta cu mintea.

— Atunci, suntem doi.

De ce nu-mi dădusem niciodată seama cât de puţine ştiam despre realităţile dure ale existenţei unui vampir? Până atunci nu mi se păruse niciodată că aş fi avut ceva de întrebat. Poate că părinţii mei nu intenţionau să-mi ascundă adevărul; poate aşteptau pur şi simplu să fiu pregătită. Am înţeles brusc că acesta putea fi adevăratul motiv pentru care insistaseră să-nvăţ la Academia Evernight. încercau să mă pregătească pentru întregul adevăr.

Dacă aşa stăteau lucrurile, dorinţa li se îndeplinise.

— O să-ncerc să aflu câte ceva. Trebuie să existe cărţi în bibliotecă. Sau aş putea întreba pe cineva care să nu bănuiască nimic — poate pe Patrice. Ştiu că Balthazar mi-ar explica, dar şi-ar da seama că te-am muşcat din nou. S-ar putea să nu le spună părinţilor mei, dar ar fi posibil şi să le spună, dac-o să creadă că e spre binele meu.

— Nu-ţi asuma niciun risc, a zis Lucas. O să aflăm noi cumva.

Să descoperim adevărul se dovedea mai dificil decât îmi imaginasem.

— Vezi ce simplu e? Patrice era atât de încântată că o ruga-

sem să mă-nveţe arta pedichiurii, încât ai fi zis c-o plăteam ca să-mi dea lecţii în particular. Mâine o să schimbăm culoarea cu una mai potrivită cu pielea ta. Acest corai pare oarecum bolnăvicios.

— Oh, grozav! Adică, o să fie excelent.

Nu credeam să fiu nevoită să-mi mai vopsesc vreodată unghiile pe durata anului şcolar, dar, dacă puteam afla ceva util, merita.

— Pe vremuri trebuie să fi fost complicat să-ţi păstrezi unghiile în bună stare, adică înainte de a exista dizolvant pentru ojă şi alte chestii din astea.

— Ei, pe-atunci n-aveam ojă de curăţat. Dar să te dichiseşti era o provocare. Pudra de talc era de mare ajutor. Patrice a oftat, cu un zâmbet blând pe buze. Apa de Florida. Şi punguţe parfumate, şi parfum pe batiste mici, pe care ţi le îndesai în sân, sub rochie.

— Şi asta atrăgea bărbaţii?

Când a încuviinţat dând din cap, am mers puţin mai departe.

— Aşa că puteai... ei bine, să-i muşti?

— Uneori.

Expresia i s-a schimbat, exprimând un sentiment pe care nu-1 mai citisem pe chipul ei până atunci: ura.

— Ştii, bărbaţii pe care-i întâlneam eu nu erau amorezi. Erau ofertanţi. Cumpărători. Balurile la care-am mers înainte de Războiul Civil erau cu sclavi albi... Nici măcar nu ştii despre ce vorbesc, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Fetele ca mine... în parte albe şi în parte negre, cu o piele destul de palidă ca să fie pe placul plantatorilor... foarte multe dintre noi eram trimise la New Orleans, unde eram educate ca nişte tinere domnişoare. Aproape că ajungeai să

uiţi că eşti sclavă. Patrice şi-a coborât ochii, fixând cu privirea unghiile pe jumătate lăcuite, dintre care trei străluceau umede. Apoi, când creşteai destul de mare, te duceai la balurile cu sclavi albi ca să fii studiată de bărbaţii albi şi cumpărată de la stăpânul tău, devenind un soi de concubină.

— Patrice,  e oribil.

Nu mai auzisem niciodată ceva atât de dezgustător.

Ea s-a mulţumit să scuture din cap şi a spus cu nepăsare:

— Eu m-am transformat în noaptea dinaintea primului meu bal. Aşa că mi-am petrecut tot sezonul bând de la un bărbat după altul. Credeau că se puteau folosi de mine, în schimb i-am folosit eu pe ei. Pe urmă am fugit.

Era pentru prima oară când Patrice îmi destăinuia ceva — ceva real. Mi-ar fi plăcut s-o las să vorbească, să-mi povestească mai multe despre trecutul ei, dar, de dragul lui Lucas, a trebuit să schimb subiectul.

— Ai băut vreodată de la vreun tip ce cel puţin două ori?

— Hm? Patrice a părut să revină de la o distanţă foarte mare. Oh, da. De la Beauregard. Gras. Plin de el. Putea să piardă două halbe fară să simtă, şi asta-mi pica foarte bine.

— I s-a-ntâmplat ceva lui Beauregard?

— In ultima noapte a sezonului, a picat de pe cal şi şi-a frânt gâtul. Poate fiindcă era ameţit din cauza pierderii de sânge, dar e mult mai probabil să fi fost pur şi simplu beat. Ce zici, culoarea prunelor se potriveşte cu nuanţa mea de piele?

— Arată superb când o porţi tu.

Şi aşa s-a încheiat, cât ai clipi. Uşa deschisă între noi s-a închis iarăşi, şi Patrice era din nou înfăşurată în mătăsurile şi parfumurile ei, nemaifiind nevoită să-şi întoarcă privirea către cruzimile din propriul trecut. Ştiam că n-o mai puteam

întreba din nou fară să-i trezesc suspiciunile, aşa că întreaga noastră conversaţie nu-mi adusese niciun folos.

Şi biblioteca? Mai mult decât inutilă. Ar fi fost de crezut ca-n biblioteca unei şcoli de vampiri era firesc să existe cărţi despre vampiri, nu-i aşa? Dar nu. Singurele volume pe care le aveau erau romane de groază (plasate pe rafturile din secţiunea *Umor*) şi studii ponderate de folclor, mai mult ficţiuni decât fapte, ca acelea pe care le citiserăm la orele doamnei Bethany. Se părea că nu existau cărţi scrise de vampiri despre vampiri. Cu capul lăsat pe spate, sprijinit de un şir de enciclopedii şi oftând frustrată, m-am gândit că poate-ar fi cazul să pătrund într-o bună zi pe piaţa editorială. Mi-ar fi fost de folos pentru alegerea unei potenţiale cariere, dar nu s-ar fi rezolvat nimic în privinţa situaţiei lui Lucas.

Din fericire, peste două zile el a început să se simtă mai bine. Simţurile lui exacerbate şi-au revenit mai încet decât ale mele, dar în cele din urmă au ajuns din nou la normal, aşa că nu mai reprezentau o problemă. însă mai erau şi alte schimbări — unele mai greu de înţeles, dar care mi se păreau şi mai familiare.

– Uită-te la asta, mi-a spus Lucas o săptămână mai târziu, când ne plimbam pe marginea pajiştii.

Sub ochii mei, s-a repezit către cea mai joasă creangă a unui pin din apropiere şi s-a agăţat de ea cu uşurinţă. Pe urmă şi-a împins încet picioarele în sus, schimbându-şi poziţia mâinilor pe creangă în timp ce-şi sălta trupul tot mai mult, curbându-se în jurul ei şi ajungând în final să stea în mâini, cu picioarele întinse în sus.

– Nu mi-am imaginat că eşti un gimnast olimpic, am glumit eu, neliniştită.

– Ah, la naiba, s-a zis cu viaţa mea secretă.

– Cred că ţi-am văzut o dată poza în reclama de pe o cutie de cereale Wheaties.

– Serios, mă simt în formă, dar n-am cum dracu' să fiu în stare de aşa ceva. Şi coborârea ar trebui să reprezinte un chin, dar — s-a lăsat în jos, curbându-şi trupul, a sărit şi a aterizat în picioare, fără nicio dezechilibrare — nu e o problemă.

– Şi eu pot face asta, i-am mărturisit, dar numai imediat după masă. Iar părinţii mei o pot face oricând.

– Vrei să spui că e una dintre puterile vampirilor. Mi-am dat seama că ideea nu-i plăcea. Că sunt mai puternic decât un om — poate acum chiar mai puternic decât tine —, deşi nu sunt vampir.

– Şi mie mi se pare lipsit de sens, dar... e posibil.

In vreme ce ianuarie se sfârşea şi începea februarie, am făcut şi alte descoperiri în privinţa schimbărilor lui Lucas. Puteam să alergăm împreună prin împrejurimi şi nu eram nevoită să-mi micşorez viteza. Alerga mai repede decât orice om, uneori ceasuri întregi de-a rândul. Oboseam amândoi, dar puteam s-o facem. Noaptea ne furişam pe pajişte sau pe acoperiş şi-l întrebam ce putea s-audă. Era în stare să desluşească ţipătul unei bufniţe aflate la opt sute de metri de noi sau pocnetul unei crengi uscate. Auzul lui nu era la fel de fin ca al meu — şi niciunul dintre noi nu mai avea senzaţii la fel de intense cum fuseseră imediat după ce-i băusem sângele —, dar putea fi considerat supraomenesc.

Nu ne-am mai dus niciodată în încăperea din vârful turnului de nord. Cu toate că îmi doream cu mai multă tărie ca oricând să fiu singură cu el, şi cu toate că ştiam că el

simţea acelaşi lucru, eram amândoi prudenţi. Aveam şi-aşa destule probleme să ţinem sub control pofta mea de sânge, puternică pe-atunci; dacă în trupul lui Lucas se petrecuse o schimbare profundă, ar fi putut s-apară şi alte pericole dacă-ncepeam să ne sărutăm şi ne lăsam duşi de val. Aşa că se poate ghici cât de mult îmi doream să primesc în sfârşit nişte răspunsuri.

într-o seară, m-am gândit că ar fi trebuit să facem testul decisiv.

M-am întâlnit cu Lucas în pavilion, aducând cu mine un termos.

— Ce-ai acolo? m-a întrebat, evident fără nicio bănuială.

— Sânge.

— Oh. Avea o expresie stranie. Dacă ţi-e foame, pur şi simplu... ştii, nu te sinchisi de mine.

Mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, Lucas a evitat să-mi întâlnească ochii. Se pare că încă nu reuşea să se-mpace cu ideea că eu beam sânge, ceea ce nu părea un semn bun pentru experimentul pe care mă pregăteam să-l fac.

— Nu e pentru mine, am făcut eu introducerea. E pentru tine.

— Nici gând, a ripostat, îngrozit.

— Lucas, s-o recunoaştem. Când te-am muşcat a doua oară, s-a schimbat ceva, în profunzime, poate pentru totdeauna. Dacă te-am transformat în parte în vampir — sau într-un vampir în devenire, ca mine —, atunci trebuie s-o ştim.

A pălit şi şi-a strâns mai bine paltonul lung în jurul corpului.

— Crezi într-adevăr că asta s-a întâmplat? Fiindcă... Bianca, nu pot face faţă transformării în vampir. Niciodată!

Brutalitatea cu care respingea ideea m-a durut; începusem deja să visez că am fi putut străbate secolele împreună, vampiri pentru o veşnicie, tineri şi frumoşi şi îndrăgostiţi până peste cap unul de altul, exact ca mama şi ca tata. Era clar că Lucas încă n-ajunsese cu gândul atât de departe. Mă simţeam dezamăgită, dar am rămas concentrată la test. Purtam mănuşi gri, fară degete, ca să pot deşuruba cu uşurinţă capacul termosului.

— Trebuie să aflăm cum reacţionezi la sânge. Ştii că e adevărat. Nu e nevoie decât să bei, şi terminăm cu asta.

— Nu e, cum să spun, de la un om, nu?

— Nu! E sânge de vită. Foarte proaspăt.

Lucas arăta de parcă ar fi preferat să se dezbrace-n pielea goală în aerul îngheţat al nopţii. Dar a respirat adânc, a luat paharul şi a încercat să nu se strâmbe prea mult când am turnat un pârâiaş de sânge. I-am pus numai pentru o sorbitură; era suficient ca să ne dăm seama. A ridicat paharul la gură făcând o grimasă, l-a înclinat încet, a băut...

... şi a scuipat sângele, împroşcând pământul.

— Pfui! Iisuse Hristoase, e *dezgustător*!

— Asta e răspunsul!

Nemulţumită, am înşurubat la loc capacul termosului. Incălzisem eu însămi sângele şi îl gustasem, aşa că ştiam că era delicios. Dacă lui Lucas nu-i plăcea, continua să nu aibă nici un pic de apetit pentru sânge.

— Nu eşti ceea ce sunt eu. Eşti altceva.

— Cum am putea afla ce anume? Lucas era ocupat să-ţi şteargă buzele cu dosul palmei, încercând să-nlăture şi ultima urmă de sânge. N-avem nicio carte de referinţă; şi nu e ceva cu care să se mai fi întâlnit vreunul dintre noi până acum. Şi, înainte să-ntrebi, nu, nu scrie nimic despre asta pe

Wikipedia. Am ajuns la o asemenea disperare, încât am căutat. Nimic. Pur şi simplu... nimic.

Aş fi vrut ca Lucas să-nceteze să mai vorbească de parcă ar fi ştiut ceva despre vampiri; era, cumva, enervant. Totuşi, tocmai gustase ceva scârbos, aşa că m-am gândit ca pe moment să-i trec asta cu vederea.

– Am o propunere. N-o să-ţi placă, dar cred că dacă o iei în considerare, o să-nţelegi că e cel mai bun lucru pe care-1 putem face.

– OK, spune-mi propunerea asta care n-o să-mi placă.

– Să-i întrebăm pe părinţii mei.

– Ai avut dreptate, nu-mi place. Lucas şi-a trecut mâinile prin păr, de parcă frustrarea l-ar fi îndemnat să şi-l smulgă. Să-i întrebăm... pur şi simplu? Să le spunem vampirilor ce nu-i în ordine cu mine?

– Nu le mai tot spune „vampiri” şi-ncearcă să te gândeşti la ei ca la părinţii mei.

Ştiam că Lucas avea nevoie de ceva vreme pentru tranziţia asta, ceea ce nu însemna însă că nu trebuia să insist. Pe mine învăţase cu timpul să mă accepte aşa cum eram. în final, putea face acelaşi lucru şi cu mama şi tata.

– Te vor asculta şi, dacă te pot ajuta, o vor face. Lucas a clătinat din cap. Dacă se vor înfuria pe cineva, aceea o să fiu eu. Eu te-am muşcat din nou şi am declanşat toate astea.

– Atunci n-ar trebui să-ţi fac ţie necazuri.

– Dacă ai nevoie de ajutor, atunci ăsta-i cel mai important lucru. Nimic altceva. L-am privit drept în faţă. Gândeş te-te, Lucas. Odată ce vor şti, vom putea vorbi deschis. Vom primi răspunsuri la toate întrebările tale şi la ale mele. Dacă îţi este menit să devii vampir...

El s-a cutremurat.

— Nu ştim asta.

— Am spus „dacă”. Trebuie să afli totul despre noi, nu-i aşa? Chiar şi acea parte a istoriei şi puterile despre care eu încă nu ştiu nimic. Am putea învăţa despre ele împreună.

Şi, poate, ceea ce avea să afle urma să fie pe placul lui şi Lucas avea să hotărască să mi se alăture, devenind pentru totdeauna vampir. Puteam să sper, nu?

— Odată ce vei fi de-al nostru — în indiferent ce mod —, îţi vor putea vorbi deschis. Vei putea să-i întrebi orice. Şi poate că părinţii mei vor realiza astfel că am crescut destul de mare ca să mi se dezvăluie întregul adevăr. N-o să ne mai simţim nici derutaţi, nici pierduţi. O să aflăm ceea ce trebuie să ştim; o să aflăm totul. Nu-ţi dai seama?

Lucas a îngheţat. A părut pentru prima oară să înţeleagă ceea ce îi spuneam —- să înţeleagă faptul că, indiferent ce i se întâmplase, asta avea să-l facă, într-un fel sau altul, să devină o parte din Evernight. în ciuda faptului că academia îi displăcea, simţeam că era dornic să afle mai multe despre ea — într-o asemenea măsură, încât asta ne surprindea pe amândoi. Poate că Lucas avea nevoie de un loc căruia să-i aparţină.

Sau poate începea să se gândească să devină vampir, ca să rămână cu mine pentru totdeauna.

— Nu-mi cere asta, a spus el, cu voce scăzută. Nu-mi da o asemenea şansă.

— Te temi că-ţi va plăcea ce-o să afli? l-am provocat eu.

Lucas n-a răspuns. într-un târziu, a dat încet din cap.

— Hai să vorbim cu ei acum.

Prezisesem că mama şi tata aveau să se supere pe mine, dar nu-mi imaginasem nici jumătate din supărarea lor. La început, mama mi-a tras un perdaf pentru că ignorasem toate avertismentele lor. Pe urmă, tata a vrut să ştie ce

fusese în capul lui Lucas când dusese o fată tânără, singură, în tumul din nord.

— Am aproape şaptesprezece ani! am strigat eu la un moment dat. îmi tot spuneţi să iau decizii mature, iar când fac asta ţipaţi la mine!

— Decizii mature! Tata părea atât de ultragiat, încât aproape că mă aşteptam să văd cum colţii începeau dintr-o clipă-ntr-alta să-i crească. Dezvălui toate secretele noastre *fi-indcă-ţi place un băiat* şi vorbeşti despre decizii mature? Eşti pe teren minat, domnişoară.

— Adrian, calmează-te!

Mama i-a pus ambele mâini pe umeri. Am crezut că îmi lua apărarea până când a adăugat:

— Dacă Bianca vrea să-şi petreacă următoarea mie de ani arătând prea tânără ca să-şi găsească o slujbă, să poată-nchi- ria o maşină sau să facă oricare dintre lucrurile mulţumită cărora se poate trăi, n-avem cum s-o oprim.

— Nu vreau asta. Nu puteam nici măcar să-mi imaginez că ar fi trebuit să mă tot legitimez pentru a dovedi că sunt majoră, timp de o eternitate. Nu l-am ucis. Eu nu m-am schimbat. OK?

— Dar ai fost al naibii de aproape şi o ştii, a ripostat tata.

— Nu ştiu nimic! Nu mi-aţi explicat niciodată ce se-ntâmplă dacă muşc un om şi nu-1 omor! Nu mi-aţi explicat niciodată ce vor şti şi ce nu vor şti oamenii în ziua următoare! Sunt o mulţime de lucruri pe care nu mi le-aţi explicat niciodată şi acum îmi dau în sfârşit seama cât de proastă m-aţi lăsat să fiu în toţi aceşti ani!

— Iartă-ne fiindcă n-am ştiut exact cum să ne ocupăm de asta! într-un secol se nasc numai o mână de copii vampiri. Ştii, nu e ca şi cum ai putea găsi oricând pe cineva căruia să-i ceri un sfat. Mama era destul de furioasă ca să-şi

smulgă părul. Dar, da, Bianca, aici sunt de acord cu tine. E clar că undeva am dat greş. Altminteri, acum te-ai purta raţional, în loc s-o iei razna în halul ăsta!

De la locul lui de pe canapeaua părinţilor mei, unde i se spusese foarte convingător să rămână, Lucas a încercat să mă apere.

– E mai ales vina mea...

– Tu să taci! Privirea aspră a tatei ar fi putut topi metal. Am de gând să port o discuţie lungă cu tine mai târziu.

Tocmai când mă gândeam că mai rău de-atât nu se putea, mama a zis:

– Trebuie să-i spunem doamnei Bethany.

– Ce? Nu puteam să-mi cred urechilor. Lucas făcuse ochii mari. Mamă, nu!

– Mama ta are dreptate. Tata s-a îndreptat furios spre uşă. I-ai spus unui om secretul Academiei Evernight. Trebuie să-i explicăm totul doamnei Bethany, şi ar fi trebuit să-ţi dai seama de asta de la bun început.

După ce tata a trântit uşa în urma lui, mama a adăugat, cu voce ceva mai scăzută.

– Secretele noastre ne protejează, Bianca. într-o bună zi, o să-nţelegi.

Aveam impresia că era imposibil să-nţeleg vreodată ceva din tot ce se petrecea. M-am lăsat să cad pe canapea, alături de Lucas, ca măcar să fim împreună când avea să explodeze bomba. Am rămas toţi trei într-o tăcere apăsătoare timp de câteva minute, până când pe scara de piatră de dincolo de uşă a-nceput să se audă ecoul unor paşi. Sunetul m-a făcut să mă cutremur. Doamna Bethany era aproape.

A dat buzna de parcă locul i-ar fi aparţinut, iar noi, ceilalţi, am fi fost cu toţii nişte intruşi. în spatele ei, tata ar fi putut

foarte bine să fie umbra ei. Parfumul de lavandă a urmat-o, transformând cu subtilitate spaţiul, care nu ne-a mai aparţinut nouă, ci ei. Privirea ochilor negri i s-a focalizat asupra lui Lucas, care i-a susţinut-o cu fermitate, dar n-a spus nimic.

— Aşadar s-a zis cu promisul tău autocontrol, domnişoară Olivier.

Fusta ei lungă a măturat podeaua când a venit mai aproape. în seara aceea purta, prinsă de gulerul bluzei, o broşă de argint atât de strălucitoare, încât străfulgera în lumină. Unghiile lungi îi erau vopsite în cel mai închis violet imaginabil, care nu ascundea însă rizurile adânci ale fiecăreia dintre ele.

— Am bănuit că se va ajunge aici, mai curând sau mai târziu. A fost mai curând.

— Nu e vina Biancăi, a spus Lucas. Eu sunt de vină.

— Ce galant din partea ta, domnule Ross. Dar aş zice că e evident cine e aici partea activă.

I-a deschis gulerul dintr-o smucitură, un gest nefiresc de intim al unui profesor faţă de un elev. Lucas s-a încordat şi m-am gândit că ar fi fost posibil s-o pocnească dacă ea îi punea efectiv mâna pe gât. Firea lui iute îl făcuse să sară la bătaie pentru mai puţin decât atât. însă ea s-a mulţumit să se uite la cicatricele rozalii rămase pe pielea lui după două săptămâni.

— Ai fost muşcat de două ori de un vampir. Ştii ce-nseamnă asta?

— Cum ar putea? am întrebat eu. Până acum două luni nici măcar nu ştia că vampirii există cu adevărat.

Doamna Bethany a oftat.

— Adu-mi aminte să reiau în clasă discuţia despre întrebările retorice. Aşa cum spuneam, domnule Ross, acum

eşti însemnat drept unul de-al nostru.

— însemnat, a repetat Lucas. Adică aşa cum e Bianca?

— Schimbarea e subtilă la început. Directoarea l-a ocolit cu paşi lenţi pe Lucas, studiindu-1 din cap până-n tălpi. O simt, dar numai pentru că mi-aţi atras atenţia asupra ei. însă, pe măsura trecerii timpului, va deveni tot mai pronunţată. Ceilalţi vampiri din jurul tău o vor remarca. în final, le va fi imposibil s-o ignore. I te-ai predat unui vampir, şi nu numai o singură dată. Asta te-a adus pe punctul de a te preschimba într-unul de-ai noştri.

— înseamnă că trebuie să devin vampir indiferent ce s-ar întâmpla? a întrerupt-o Lucas.

Eu m-am foit, incapabilă să-mi ascund speranţa. Mama mi-a aruncat o privire care m-a făcut să-ncremenesc.

Doamna Bethany a clătinat din cap.

— Nu neapărat. Poţi să ai o viaţă îndelungată şi să mori din alte cauze, dacă eşti de părere că aşa ceva e motiv de sărbătoare, însă vei descoperi în curând că eşti din ce în ce mai atras de domnişoara Olivier, a cărei indisciplină a devenit deja cât se poate de evidentă. Tata a făcut un pas înainte, ca şi cum ar fi vrut să mă apere, dar mama l-a reţinut punându-i o mână pe umăr. Alţi vampiri te vor găsi tot atât de atrăgător, însă tabuul privind vânarea prăzii alese de un alt vampir te va apăra — pentru o vreme. în cele din urmă, domnule Ross, vei constata că perspectiva te ispiteşte tot atât de mult cum o ispiteşte pe ea. Ţi-o vei dori cu mai multă putere decât poţi să presupui. E o poftă pe care n-o va înţelege niciodată un om nealterat. Când va veni momentul acela, vei hotărî probabil să ni te alături.

M-am gândit că, dacă era pe cale să-şi piardă stăpânirea de sine, Lucas avea s-o facă în clipa aceea. Dar el şi-a păstrat calmul.

— Asta-nseamnă că sunt, într-un fel... undeva, la mijloc ? Ca Bianca?

— Nu exact la fel ca ea, dar pe-aproape.

Expresia afectată a gurii doamnei Bethany s-a relaxat uşor, şi mi-am dat seama că aproape zâmbea.

— îţi înveţi repede rolul, domnule Ross.

— Aş vrea să aflu mai multe, a spus el, încurajat de aprobarea ei. Vreau să-nţeleg aceste... sentimente. Abilităţi. Puteri.

— Şi limitări. Acestea prind rădăcini în fiinţele umane mai încet decât puterile noastre, dar vor apărea. Doamna Bethany a mai stat pe gânduri pentru alte câteva secunde, apoi a dat din cap. N-a fost aceasta intenţia mea când am deschis şcoala pentru studenţii umani, dar ar fi trebuit să anticipez. O să-ţi trimit câteva lucrări care te-ar putea ajuta. Scrisori vechi, studii, alte lucruri de acelaşi gen referitoare la aceia care au fost în situaţia ta şi au decis să ne urmeze calea. Ţine minte un singur lucru, domnule Ross: secretul nostru e acum secretul tău. Cu cât afli mai multe, cu atât ne aparţii mai mult. Nu mai poţi dezvălui adevărul despre Evernight fară să te trădezi pe tine însuţi. De acum înainte, o să te supraveghez îndeaproape.

— Vă cred. N-o să spun nimănui nici măcar un singur cuvânt despre vampiri. Mi-a aruncat o privire piezişă. Ei bine, cel puţin nimănui care nu ştie nimic despre existenţa lor.

L-am strâns se mână, fericită şi uşurată. Nu mai conta nimic din tot ceea ce abia ne spuseseră părinţii mei sau cât de mult timp aveam să fiu pedepsită. Nu conta decât că adevărul ieşise în final la lumină şi că Lucas avea să fie OK. Şi că era — poate — cu putinţă să fie al meu pentru totdeauna.

Abia mai târziu, în cursul acelei nopţi, mi-am dat seama

că doamna Bethany nu-i spusese lui Lucas ce avea să sentâmple dacă nu se hotăra să devină vampir. Nu-i oferise asta ca pe o opţiune. M-am întrebat dacă din cauză că pentru el era imposibil să prefere altceva — sau pentru că n-avea să i se îngăduie una ca asta.

## Capitolul 15

Odata cu luna martie a sosit si ploaia, in torente, incetoşând geamurile şi preschimbând pământul în noroi. Pentru prima oară, ţinutul din jur nu mai era disponibil pentru noi, ca loc de evadare. Şi, pentru prima oară, n-aveam nevoie de asta. Eu şi Lucas învăţam acum despre Evernight. Deveneam o parte a academiei.

– Aruncă o privire aici!

Stăteam cu Lucas într-un colţ retras al bibliotecii când el a împins către mine una dintre cărţile negre groase, legate în piele, ale doamnei Bethany. Singurul alt sunet era răpăitul ploii în ferestre. Vechimea le dăduse paginilor cărţii o culoare maronie şi cerneala se decolorase, aşa că trebuia să-ţi mijeşti ochii ca să desluşeşti cuvintele. Am citit în timp ce Lucas îmi explica:

– Vorbesc întruna despre Trib. Un grup de vampiri mai vechi. E aici cineva din Trib?

– Până acum n-am mai auzit niciodată de Trib.

Nu-mi imaginasem vreodată cât de complicate erau tradiţiile vampirilor; părinţii mei nu făcuseră nicio aluzie la asta.

– Dar ce se înţelege prin „mai bătrâni”? Tata are aproape o mie de ani. E cu siguranţă cât se poate de bătrân.

– Nu şi dacă toată lumea e nemuritoare. Ar trebui să existe vampiri de două, trei, zece ori mai bătrâni decât el.

Romanii din Antichitate. Egiptenii din Antichitate. Şi toate popoarele care au mai existat înaintea lor. Unde sunt? Aici nu, aşa cred.

Avea dreptate. Cel mai bătrân vampir de la Evernight era probabil Ranulf, care murise în secolul al şaptelea. Fireşte că
o serie de vampiri chiar muriseră, adică muriseră *definitiv-,* dacă nu primeşti niciun fel de sânge luni şi luni de-a rândul, sau chiar dacă nu bei sânge pentru o scurtă perioadă de timp şi apoi te expui în soare — asta-ţi poate veni de hac. Părinţii mei mi-o explicaseră foarte clar când eram copil şi nu voiam să-mi termin paharul cu sânge de capră. Cel mai cumplit coşmar al tuturor era focul, care ucidea vampirii chiar mai repede decât oamenii. Dar, în ciuda acestor pericole, o mulţime de vampiri supravieţuiseră chiar mai mult decât Ranulf.

– Mama şi tata spun că unii se rătăcesc, am murmurat eu. îşi pierd noţiunea timpului şi puterea de a ţine pasul cu omenirea. Academia Evernight a fost construită pentru ca vampirii să nu cadă într-o asemenea cursă. Crezi că la asta se refereau părinţii mei? Poate că Tribul e alcătuit din toţi vampirii rătăciţi. Sunt asceţi şi sihastri, fară nicio legătură cu oamenii.

Gândul m-a făcut să mă cutremur.

– Asta te înfioară?

– Da, puţin.

Lucas şi-a trecut degetul mare pe obrazul meu.

– Vrei să facem o pauză?

Mi-am dat seama că da, îmi doream ceva de genul unei pauze.

– Ar trebui să-nvăţ la istorie. E destul de greu să iei nota maximă când eşti evaluat prin comparaţie cu nişte colegi

ca- re-au fost efectiv martori la jumătate dintre evenimentele descrise în manual. Faţă de mine, mama e acum mai dură ca niciodată.

– Dă-i drumul. îşi îndreptase deja din nou atenţia către tradiţiile vampirilor. Eu o să fiu tot aici.

Lucas nu şi-a ridicat capul din carte în următoarea oră şi, când mi-am strâns lucrurile să cobor la parter, m-a lăsat să plec fără el, ca să poată continua să lucreze până în clipa închiderii bibliotecii. (Nici măcar nu se punea problema să ia cartea în camera lui; eram de acord că Vic o fi fost un tip orb la multe, dar nu era prost, iar să laşi informaţii reale despre vampiri acolo unde le-ar fi putut vedea şi el ar fi fost o nebunie.)

Din când în când, mă întrebam dacă Lucas nu se afunda cumva în cărţile doamnei Bethany şi din alte motive. Dar îmi alungam întotdeauna gândul, aproape instantaneu. De cele mai multe ori, îl încurajam, gândindu-mă că era din ce în ce mai aproape de a se transforma în vampir — şi de a rămâne cu mine — pentru totdeauna.

Fireşte că ideea nu era pe placul tuturor. Courtney se calmase oarecum după ce-l muşcasem pe Lucas pentru prima oară, după toate aparenţele deducând că intrasem astfel „în club”. însă pe Lucas nu-1 dorea în acelaşi club, ceea ce însemna că, după ce se răspândise vestea despre a doua muşcătură, trecuse în „modul căţea”, dus la extremă.

– Te poţi imagina petrecându-ţi timpul alături de un tip ca ăsta pentru o sută de ani? i s-a plâns într-o bună zi cu glas tare lui Genevieve, la ora de tehnologie modernă, în vreme ce domnul Yee era într-un colţ, explicându-i ceva cu răbdare veşnic uluitului Ranulf. Adică, brrr. Un an de şcoală în care să suporţi atitudinea lui Lucas Ross e prea mult. Dacă-şi închipuie că am să-i iau în considerare existenţa

jalnică în următoarele două decenii, când o să se străduiască să se dea pe lângă toţi cei cu care s-a purtat urât aici, trebuie să se gândească mai bine.

Incercând să programeze un cuptor cu microunde, care reprezenta tema zilei, Balthazar i-a strigat cu un aer nepăsător:

– Hei, Courtney, împrospătează-mi memoria! Acum câteva zile, mă gândeam că te-am întâlnit în Indochina franceză, însă mi-am dat apoi seama că nu e chiar aşa. Ai fost preschimbată — când? — acum cincizeci de ani?

– Aăă... Courtney a devenit brusc de-a dreptul interesată de vârful cozii ei de cal. Cam aşa ceva, a zis ea.

– Aşteaptă, nu. Nu cincizeci. Balthazar s-a încruntat, ca şi cum cuptorul cu microunde l-ar fi derutat peste măsură, deşi pentru mine era evident că se lămurise deja ce rol aveau butoanele. A fost... nu, nici în anii şaptezeci... în 1987, corect?

– Nu!

Obrajii lui Courtney erau acum trandafirii. Genevieve s-a holbat la prietena ei; nu mai auzise asta până atunci şi era uluită.

– A fost în 1984.

– Ohhh... 1984. Cu trei ani mai devreme. La mult timp după ce-au plecat francezii din Indochina. M-am înşelat. Balthazar a ridicat din umeri. Deceniile se cam amestecă pentru noi, cei care suntem aici de ceva timp.

M-am prefăcut că nu auzisem discuţia, dar nu mi-am putut reţine un zâmbet plin de satisfacţie când Balthazar a apăsat triumfător pe butonul „start” şi în cuptor a-nceput să se-ncălzească o cană cu sânge. Vârsta însemna poziţie socială: oricine nu se număra printre vampiri de cel puţin o jumătate de secol era un nou-venit, aşa că atitudinea lui

Courtney se dovedea complet nejustificată. Eu şi Lucas îi aparţineam academiei exact în aceeaşi măsură în care îi aparţinea şi ea...

... fapt ce părea straniu, dar era adevărat. Poate aveam să revenim acolo peste cincizeci de ani sau peste patru sute. Poate aveam să ne întoarcem să aflăm cum se schimbase viaţa oamenilor şi să revedem locul primei noastre întâlniri. Gândul la vastitatea timpului care se întindea în faţa noastră, a amândurora, continua să mă îngrozească. Trăgeam câte o mică spaimă ori de câte ori mă gândeam că puteam să fiu nevoită să mă adaptez traiului într-o lume care era posibil să se schimbe la fel de mult cum se schimbase pentru tata, din vremea Cuceririi normande. Sentimentul care mă cuprindea semăna foarte mult cu teama de înălţimi — mă ducea deocamdată cu gândul la o cădere.

însă când mă gândeam să-nfrunt toţi acei ani cu Lucas alături, nu-mi mai era teamă.

Cea mai cumplită furtună cu putinţă s-a abătut asupra noastră pe la jumătatea lunii martie, într-o seară de sâmbătă cu un vânt atât de puternic, încât până şi sticla veche, groasă, a ferestrelor şcolii zăngănea în rame. Fulgerele luminau cerul atât de des, încât uneori afară, pentru un răstimp de cel puţin un minut, părea să fie lumina zilei. Cu absolut toată lumea blocată înăuntru, toate încăperile comune erau ticsite. Din fericire, eu, alături de câţiva prieteni, aveam o cale de scăpare.

– OK, dar cum e posibil să ai atât de multe înregistrări cu Duke Ellington şi niciuna cu Dizzy Gillespie? l-a întrebat Balthazar pe tata.

Stătea pe podea, cu picioarele încrucişate, trecând în re-

vistă albumele în căutarea unor melodii pe care să le ascultăm. Eu aş fi putut s-aduc câteva CD-uri şi player-ul din camera mea, dar asta ar fi-nsemnat să-mi părăsesc locul de pe canapea, de lângă Lucas. Braţul lui îmi înconjura umerii, aşa că nu m-am clintit.

– Aveam şi unele cu Dizzy, a răspuns tata. Le-am pierdut într-un incendiu, în şaizeci şi cinci.

Patrice, care stătea — cu un aer afectat — pe un scaun de alături, a oftat.

– Eu am trecut printr-un incendiu teribil în 1892. E înspăimântător.

– N-aş fi crezut că te deranjează o ocazie de a-ţi schimba toată garderoba, a tachinat-o Lucas. Toată lumea s-a uitat la el. Ce-am spus?

– Focul e unul dintre puţinele lucruri care ne pot ucide, i-a explicat mama, cu braţele încrucişate la piept.

Ea şi tata continuau să fie prudenţi în privinţa lui Lucas, dar îşi dădeau toată silinţa să ajungă la cel mai bun rezultat. Aidoma doamnei Bethany, se gândeau că, pe măsură ce afla mai multe, Lucas risca tot mai puţin să comită o altă greşeală cumplită.

– Aşa că focul ne înspăimântă.

Faţa lui Lucas s-a înnegurat şi pentru o clipă n-am avut idee ce simţea sau la ce se gândea. Dar eram în primul rând încântată fiindcă mama spusese „ne”, ca şi cum Lucas ar fi fost deja de-al nostru.

Pe urmă el a vorbit pe neaşteptate:

– De fapt, acum câteva zile chiar ne puneam întrebări despre asta. Care sunt celelalte moduri? Adică în ce alt fel pot muri vampirii?

– Păi, să vedem. Tata şi-a unit palmele cu un pocnet, de parcă ar fi avut nevoie de efort ca să-şi aducă aminte de

asta după un mileniu. Lista e de fapt destul de scurtă.

— Ţăruşi, a spus Lucas, cu fermitate. Oricum, asta au arătat la televizor.

— O cutie idioată.

Patrice era evident de părere că televiziunea reprezenta o inovaţie mult prea recentă şi prea lipsită de seriozitate ca să merite atenţia ei. Dar era dornică să-i vorbească lui Lucas despre tot ceea ce însemna să fii vampir. Speram că şi-ar fi putut deschide puţin sufletul, aşa cum o făcuse în noaptea când îmi vorbise despre New Orleans, dar deocamdată se rezuma la adevăruri crude.

— Un ţăruş ne poate „ucide”, dar numai temporar. Odată ce e scos, îţi revii instantaneu.

Balthazar a pus un disc cu Billie Holiday, adăugând:

— Nu trebuie decât să te asiguri că ai un prieten care te poate dezgropa ca să se ocupe de asta.

— E vorba în primul rând de foc şi de tăierea capului.

Mama a numărat cele două opţiuni pe degete.

— Şi apa sfinţită? a întrebat Lucas.

— Puţin probabil. Tata nu s-a ostenit să-şi ascundă dispreţul pentru sugestia lui Lucas. în mine s-a aruncat de câteva ori cu apă sfinţită. Dacă există vreo diferenţă între ea şi apa de ploaie, eu n-am simţit-o.

Lucas părea sceptic, dar s-a mulţumit să dea din cap.

— OK. îmi cer scuze, ştiu că sunt întrebări stupide.

— Sunt multe de asimilat, a zis Patrice.

Din partea ei, un asemenea gest era extrem de caritabil, aşa că i-am adresat un zâmbet în timp ce-mi sprijineam capul de umărul lui Lucas. Pe ferestre se prelingeau perdelele de ploaie, o şoaptă necontenită, acoperită de vocea guturală a lui Billie.

Mama observase probabil că mă lipisem de Lucas, fiindcă

s-a grăbit să-l bată pe tata pe umăr.

— OK, Adrian. Am rămas destul aici. Nu mă-ndoiesc că aceşti copii ar prefera să stea de vorbă mai degrabă fără noi.

— Copii? Păstrează asta pentru orele de clasă! Suntem aproape de aceeaşi vârstă! a râs Balthazar. Avea dreptate, şi era incredibil de bizar să te gândeşti la asta. Ar trebui să rămâneţi aici.

— Pe mine nu mă deranjează, a ridicat Patrice din umeri.

Eu şi Lucas am schimbat o privire. Pe noi ne cam deranja, iar într-o lume ideală, mama şi tata ar fi plecat luându-i pe Balthazar şi pe Patrice cu ei, ca să ne putem săruta pe canapea. Ceea ce n-avea să se întâmple.

Dând dovadă de ireala ei telepatie maternă, mama a oftat, compătimitoare.

— Presupun că există momente când părinţii nu sunt cu niciun chip în stare să ofere destulă intimitate, eh?

— Evernight reprezintă cu siguranţă o provocare când vrei să-ţi dai întâlnire cu cineva, a încuviinţat Lucas.

Balthazar a părut dintr-odată foarte interesat de coperta albumului cu Billie Holiday.

Aducându-mi aminte cum îl respinsesem, am căutat ceva care să-nveselească pentru el momentul acela şi mi-am adus aminte de o istorioară nostimă pe care-aş fi putut s-o spun.

— Hei, cel puţin pentru noi nu e chiar atât de rău cum a fost pentru stă-străbunicul tău. Nu-i aşa, Lucas?

El mi-a adresat o privire goală. A pălit la faţă, de parcă aş fi spus ceva înspăimântător. Mă înţelesese greşit, fără îndoială.

— E o anecdotă de familie? a-ntrebat mama. Astea sunt de obicei cele mai reuşite.

Acum mă asculta toată lumea.

— Unul dintre strămoşii lui Lucas, un stră-străbunic, sau cam aşa ceva, a venit la Evernight acum vreo sută şi cincizeci de ani. Haide, mai bine povesteşte tu!

L-am înghiontit pe Lucas cu cotul, dar trupul lui era acum cu desăvârşire încordat, rigid ca o scândură. îmi spusese că povestea era un secret, dar probabil că glumise, nu-i aşa? O poveste veche de mai bine de o sută de ani nu putea fi secretă. Poate că Lucas o considera jenantă, dar nu vedeam de ce s-ar fi ruşinat de ceva care n-avea de fapt nicio legătură cu el.

— Oricum, venise aici să-nveţe. Dar a ajuns să se dueleze cu un alt elev, poate pentru o fată, şi s-au bătut chiar în holul mare. Aşa s-a spart fereastra aia cu vitralii, ştiaţi asta? Niciunul dintre ei n-a murit, dar l-au exmatriculat şi...

Vocea mi s-a stins când am văzut că părinţii mei şi Balthazar înlemniseră cu desăvârşire. Se holbau la Lucas. Degetele lui mi se înfigeau în umăr.

Singura persoană din încăpere care părea tot atât de nedumerită ca mine era Patrice.

— Au mai primit oameni aici şi înainte?

— Nu, a răspuns Balthazar cu voce tăioasă. Niciodată.

— Ai avut un strămoş vampir? Eram uluită. Lucas, n-ai ştiut asta? Dar e oare cu putinţă?

— Nu cred că ne confruntăm cu aşa ceva.

Tata s-a ridicat încet. Nu era un bărbat foarte înalt, dar modul în care ne domina pe noi, cei de pe canapea, era inti- midant.

— Nu cred nicidecum asta.

— Acum o sută cincizeci de ani. Vocea mamei tremura. Asta a fost când... singura dată când au...

Tata nu şi-a luat nicio clipă ochii de la Lucas.

— Da.

Apoi i-a pus lui Lucas mâna-n gât.

Am ţipat. Oare tata înnebunise? Lucas şi-a întins brusc braţele către ale tatei, împingându-1, după care i-a tras un pumn în nas. Sângele a ţâşnit şi faţa mi-a fost împroşcată de stropi.

— Opriţi-vă! Ce faceţi? Opriţi-vă! am strigat.

Pe urmă totul s-a-ntâmplat atât de repede! Balthazar m-a îndepărtat de locul luptei, cu brutalitate, aşa că m-am împleticit şi am căzut pe podea. Şi-a repezit pumnul spre Lucas, care a reuşit să se ferească. Patrice şi-a-nfăşurat braţele în jurul meu, ţipând zgomotos şi incapabilă să se clintească. Mama a izbit unul dintre scaunele de lemn de podea cu atâta
forţă, încât l-a făcut bucăţi. La început am crezut că voia să atragă atenţia bărbaţilor, să descopere ce naiba se-ntâmpla, în schimb ea a luat în mână unul dintre picioarele scaunului, ca pe o bâtă, şi l-a pocnit pe Lucas peste şale.

El a ţipat de durere, dar s-a răsucit într-o clipă, a desfăcut mâna de pe bâtă şi a lăsat-o ţinându-se de încheietura mâinii. Tata şi Balthazar săriseră pe el, străduindu-se să lupte amândoi ca unul, dar Lucas era mai rapid, blocându-le fiecare lovitură. Mi-am adus aminte de pizzerie şi de lupta de acolo. Oricât de formidabil ar fi părut Lucas atunci, nu fusese nimic în comparaţie cu ceea ce era acum. *Aşa* era de fapt capabil să se lupte — cu destulă forţă ca să se apere în acelaşi timp de doi vampiri.

Şi eu aveam destulă putere ca să intru în luptă, dar nu voiam să mă bat cu părinţii mei pentru Lucas, sau cu Lucas pentru ei, nu înainte de a pricepe ce dracu’ se petrecea.

— Ce faceţi? am ţipat, cu voce ascuţită. Opriţi-vă cu toţii, opriţi-vă!

Nu s-au oprit. Tata şi-a avântat braţul către stomacul lui Lucas şi a părut gata să cadă pe spate când acesta s-a ferit — dar se prefăcuse, fiindcă a înşfacat piciorul scaunului pe care-l scăpase mama. El şi Balthazar au dat imediat înapoi, şi am observat că Lucas avea acum un ţăruş. Deşi n-ar fi putut să-l ucidă definitiv pe niciunul dintre ei cu o asemenea armă, l-ar fi scos din luptă.

Patrice mi-a urlat în ureche când Lucas s-a năpustit cu vârful ţăruşului către pieptul lui Balthazar. Acesta a făcut un salt înapoi, reuşind cu greu să evite lovitura. I-am zărit o tăietură pe umărul obrazului, urma în formă de semilună lăsată de pumnul lui Lucas. Apoi, spre groaza mea, l-am văzut pe Lucas concentrându-şi eforturile asupra tatei. Se străduia cu adevărat să-l înjunghie.

– Lucas, nu! l-am implorat. Mamă, spune-i să... Unde e mama?

Părea să fi dispărut în timp ce atenţia mea fusese distrasă de luptă.

– S-a dus la parter, după ajutoare. Cuvintele ieşeau din gura tatei ca un mârâit. Doamna Bethany va fi aici în curând, şi va avea cine să se ocupe de asta.

Lucas n-a ezitat decât o singură secundă.

– Bianca, îmi pare rău. îmi pare atât de rău!

– Lucas?

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

– Te iubesc.

Şi apoi a fugit, dincolo de uşă, în jos pe trepte. La început am fost cu toţii prea uluiţi ca să facem ceva, după care tata şi Balthazar s-au repezit pe urmele lui. M-am întors spre Patrice, care încă era ghemuită alături de mine, pe podea.

– înţelegi ceva din toate astea?

– Nu.

Şi-a trecut mâinile peste părul neted, împletit, ca şi cum ar fi putut şterge urmele panicii de mai înainte, aranjându-şi propria înfaţişare. Pentru ea nu conta nimic altceva.

Deşi îmi tremurau picioarele, m-am ridicat şi m-am repezit pe urmele celorlalţi, împleticindu-mă în jos pe trepte. Auzeam strigătele lui Balthazar amplificate de pereţii de piatră:

— Opriţi-l! Opriţi-l imediat!

S-a auzit un trosnet îngrozitor, apoi sunetul melodios al cioburilor de sticlă ricoşând în podea şi în pereţi, şi tata a înjurat. Inima îmi bătea atât de tare, încât simţeam c-o să mor dacă nu mă opresc, dar aş fi murit dacă mă opream, pentru că Lucas era în pericol şi eu trebuia să fiu alături de el.

Am coborât ultimele trepte ale scării în spirală pe jumătate alergând şi pe jumătate căzând, ca să dau cu ochii de Balthazar, de tata şi de alţi câţiva elevi care căscau gura, holbându-se la singura fereastră de sticlă transparentă din holul imens. Geamul era făcut zob, şi mi-am dat seama că Lucas se folosise de piciorul scaunului ca s-o spargă şi să fugă. N-avusese la dispoziţie nici măcar minutul care i-ar fi trebuit ca s-alerge pe jumătate din lungimea holului, până la uşă. Probabil că părinţii mei încetaseră să-l urmărească numai fiindcă încăperea era ticsită de copii umani, înfricoşaţi şi gata să-n- ceapă să pună întrebări incomode.

Mama a intrat în holul uriaş ţinându-se de încheietura mâinii. La câţiva paşi în urma ei venea doamna Bethany, ai cărei ochi negri fulgerau cu o furie abia reţinută.

— Ce naiba se petrece? Raquel a coborât treptele din spatele meu. A fost... a fost o luptă sau cam aşa ceva?

Doamna Bethany şi-a îndreptat spatele.

— Nu s-a-ntâmplat nimic care să vă privească. întoarceţi-

vă cu toţii în camerele voastre.

Retrăgându-se treptat către etajul nostru, Raquel mi-a aruncat o privire. Era evident că voia să-i explic, dar cum aş fi putut? Trupul meu era inundat de căldură, dar se răcea apoi cu fiecare bătaie de inimă, şi pur şi simplu nu reuşeam să respir. Nu trecuseră nici măcar cinci minute de când stătusem alături de Lucas, râzând la glumele părinţilor mei.

Mama, tata şi Balthazar nu s-au clintit când au plecat ceilalţi, aşa că am rămas şi eu nemişcată. Imediat ce ne-am văzut singuri, am vrut să-l întreb pe tata ce însemna asta, dar n-am mai avut ocazia. Doamna Bethany mi-a luat-o înainte, pe un ton poruncitor:

– Ce s-a-ntâmplat?

– Lucas face parte din Crucea neagră, a răspuns tata.

Doamna Bethany a făcut ochii mari — nu ca şi cum ar fi fost speriată, ci doar categoric surprinsă.

– Am descoperit abia acum.

– Crucea neagră.

Ea şi-a strâns pumnii şi a privit lung fereastra spartă. Ploaia năvălea prin gaura zimţată odată cu rafalele de vânt, şi tunetul s-a auzit din nou.

– Ce urmăreşte? a adăugat ea.

– Trebuie să mergem imediat după el.

Tata părea gata să se repeadă afară chiar în clipa aceea. Mama i-a pus mâna teafară pe braţ.

– Vor fi întotdeauna vânători, a spus, cu voce foarte joasă. De fapt, nu s-a schimbat nimic.

Doamna Bethany s-a întors spre ea, cu capul uşor înclinat într-o parte, cu ochii mijiţi.

– Compasiunea ta nu ne e de niciun folos, Celia. îţi înţeleg dorinţa de a-ţi cruţa fiica de suferinţă, dar, dacă tu şi soţul tău aţi fi fost mai vigilenţi, nu s-ar afla acum în situaţia

asta.

— Puştiul ăsta a venit încoace cu un scop. Şi ca să şi-l atingă, i-a rănit inima fiicei noastre. Vreau să aflu despre ce e vorba. Tata a scrutat întunericul. Nu se poate mişca la fel de repede ca noi prin furtună. Trebuie să plecăm acum.

— Avem timp să strângem un grup, a insistat doamna Bethany. Ross o să ceară ajutoare cu prima ocazie, ceea ce-nseamnă că nu putem avea certitudinea c-o să-l găsim singur. Domnule şi doamnă Olivier, veniţi amândoi cu mine ca să-i adunăm pe ceilalţi şi să-i pregătim de luptă.

— Intru şi eu în grup.

Balthazar avea maxilarele încordate.

Doamna Bethany l-a privit de sus până jos, ca şi cum l-ar fi cântărit.

— Foarte bine, domnule More. Pentru moment, îţi sugerez să te ocupi de domnişoara Olivier. Explică-i ce prostie a făcut şi ai grijă să stea liniştită.

Mama a-ntins mâna către mine.

— Vorbesc eu cu ea.

— Dată fiind dorinţa ta de a ignora realitatea, cred că e mai bine să-i încredinţăm această însărcinare cuiva neutru.

Doamna Bethany a arătat către scară.

Mă aşteptam s-o aud pe mama spunându-i ce putea să facă ea cu ordinele ei, dar tata a-nşfăcat-o de braţul teafar şi a tras-o după el în sus pe scări. Doamna Bethany i-a urmat, săl- tându-şi fusta lungă.

M-am întors spre Balthazar imediat ce am rămas singuri.

— Ce-a fost asta?

— Bianca, şşş... calmează-te!

Balthazar mi-a pus mâinile pe umeri, dar eu nu mai puteam suporta.

— Să mă calmez? Tocmai mi-aţi atacat prietenul, care a

ripostat. Nu-nţeleg, nu-nţeleg nimic din toate astea! Te rog, Balthazar, pur şi simplu spune-mi... spune-mi, oh, Doamne, ce? Nici măcar nu ştiu ce să-ntreb!

Din mine izvorau atâtea întrebări, încât păreau să mi se oprească toate în gât, sufocându-mă.

— Ai fost minţită, a zis Balthazar, cu voce egală. Am fost minţiţi cu toţii.

O întrebare s-a înălţat, estompându-le pe toate celelalte:

— Ce e Crucea neagră?

— Vânători de vampiri.

— Ce?

— Crucea neagră e un grup de vânători de vampiri care ne hărţuiesc încă din Evul Mediu. Ne urmăresc. Ne despart de semenii noştri. Şi apoi ne ucid. Balthazar mi-a şters de pe faţă stropii din sângele tatei, cu aceeaşi gingăşie cu care mi-ar fi şters lacrimile. Au mai încercat o dată să se infiltreze în Academia Evernight. Din când în când, câte un om reuşeşte să se strecoare aici linguşind sau mituind şi e tolerat ca să nu se atragă atenţia. Unul dintre aceşti oameni s-a dovedit a fi membru al Crucii negre.

— Acum vreo sută şi cincizeci de ani. întâmplarea dezvăluită de Lucas la prima noastră întâlnire, pe care o istorisisem în turn, căpăta dintr-odată sens. Lupta din poveste — n-a fost un duel, nu-i aşa?

Balthazar a clătinat din cap.

— Nu. Omul Crucii negre a fost descoperit şi s-a luptat ca să scape. în seara asta s-a-ntâmplat acelaşi lucru.

Crucea neagră. Vânători de vampiri. Lucas nu-mi spusese că erau amintiţi în cărţile primite de la doamna Bethany; am înţeles că-mi ascunsese existenţa lor.

Lucas venise acolo ca să prindă şi să ucidă creaturi ca mine. Şi chiar reuşise să mă convingă să-l muşc din nou —

să-i dau forţă, să-i ofer puterea de a riposta cu adevărat. Se folosise de mine ca să devină un ucigaş mai eficient şi încercase să-mi ucidă părinţii; mă minţise tot timpul, în toate privinţele.

*La început, înainte de a şti că eram vampir, Lucas n-a încetat să-ncerce să mă apere. Am crezut că-mi purta de grijă fiindcă eram singuratică, dar n-a fost aşa. M-a crezut un om înconjurat de vampiri, de aceea m-a apărat tot timpul.*

*însă de când a aflat ce sunt în realitate, m-a folosit ca să se infiltreze tot mai adânc în Evernight. Ca să capete puterile noastre. Ca să obţină tot ce dorea. M-a făcut să mă simt vinovată fi- indcă-l minţisem, în timp ce el îmi spunea o minciună mult mai cumplită.*

Ceea ce păruse dragoste era trădare.

## Capitolul 16

ştăteam amorţită pe treapta de jos a scării, ascultând cum în jurul meu se faceau pregătirile de plecare.

Grupul doamnei Bethany era alcătuit din numai cinci vampiri: ea, părinţii mei, Balthazar şi profesorul Iwerebon. Toţi purtau haine de ploaie groase şi aveau pumnale legate de pulpe şi de antebraţe.

– Ne-ar fi trebuit arme de foc. Cel care vorbea era Balthazar. Ca să facem faţă unor asemenea situaţii.

– Am fost siliţi să ne confruntăm cu asemenea probleme de două ori în mai bine de două sute de ani. Doamna Bethany era mai glacială ca oricând. Abilităţile noastre sunt

de obicei mai mult decât suficiente ca să le facem faţă oamenilor. Sau nu te simţi la înălţimea însărcinării, domnule More?

*Lucas e vânător de vampiri. A venit aici să-i ucidă pe cei asemenea părinţilor mei. Mi-a spus să n-am încredere în ei; a crezut probabil că m-au furat când eram în faşă. A-ncercat să pună o barieră între noi. Am crezut că era doar grosolan, dar el chiar avea de gând să-i ucidă.*

– Sunt în stare să-mi port de grijă, a răspuns Balthazar. Dar e posibil ca Lucas să fi fost înarmat. E din Crucea neagră.

E imposibil să fi venit nepregătit. Trebuie să aibă, undeva, în campus, o ascunzătoare. Putem paria că are acolo şi arme.

*Am urcat împreună în turnul din nord, şi Lucas a protestat tot timpul. Am crezut că se temea de mine, că se temea de vampiri, dar nu era deloc aşa. Chiar şi când ne sărutam pe podea, mi-a cerut ca altă dată să ne-ntâlnim în altă parte.*

– în încăperea din vârful turnului de nord. Vocea mea a sunat atât de straniu, încât abia dacă mai părea să fie a mea. Acolo e!

Doamna Bethany şi-a îndreptat spatele.

– Ştiai asta?

– Nu. Nu e decât o bănuială.

– Să verificăm. Balthazar a-ntins mâna, ajutându-mă să mă ridic. Haide!

Nu mi s-a părut că încăperea arăta altfel decât în ziua în care urcasem acolo împreună cu Lucas. Doamna Bethany a-nchis o clipă ochii, consternată.

– Camera registrelor. Dac-a fost aici, sus, a citit toată istoria noastră. Ascunzătorile unde se adăpostesc atât de mulţi dintre noi — acum, Crucea neagră le ştie.

— Foarte multe dintre datele de aici nu mai sunt valabile de decenii, a spus tata. Majoritatea celor din ultimii ani se află în computer.

— Cred că a pătruns şi acolo, am zis, amintindu-mi de ziua când îl surprinsesem pe Lucas furişându-se afară din biroul doamnei Bethany, aflat în adăpostul trăsurilor.

Directoarea s-a răsucit spre mine, evident pe punctul de a-şi ieşi din fire.

— L-ai văzut pe Lucas Ross încălcând regulile, însă n-ai avertizat niciodată pe nimeni din conducerea şcolii. Ai lăsat un membru al Crucii negre să umble nestingherit prin Evernight luni de-a rândul, domnişoară Olivier. Să nu crezi c-o să uit asta.

De obicei mă retrăgeam, speriată, ori de câte ori îmi vorbea astfel. însă atunci am ripostat:

— în primul rând, dumneavoastră sunteţi aceea care l-a primit aici.

După care toată lumea a amuţit pentru o secundă. Vorbisem numai ca să mă apăr, dar am înţeles că doamna Bethany o dăduse în bară — cu adevărat şi de-a binelea — şi că încercarea ei de a arunca vina pe mine tocmai eşuase.

în loc să mă reducă la tăcere, mi-a întors ţeapănă spatele şi a trecut la cercetarea încăperii.

— Deschideţi toate lăzile. Uitaţi-vă în toate dulapurile şi pe toate grinzile. Vreau să aflu ce ţinea Ross aici, fară nicio omisiune.

Amintirea întâlnirii mele cu Lucas din acel loc a fost gata să mă copleşească, dar m-am concentrat asupra unui moment anume. Imediat după ce intraserăm, Lucas se grăbise să se aşeze pe capacul unui cufăr lunguieţ de lângă peretele alăturat. îmi imaginasem că nu voia decât să stea jos, dar poate că o făcuse dintr-un alt motiv: ca să mă-

mpiedice să-l deschid.

Balthazar mi-a urmărit privirea. N-a scos nicio vorbă, dar a ridicat întrebător dintr-o sprânceană. A dat din cap, după care s-a apropiat de cufăr şi l-a deschis. Nu puteam să văd ce era înăuntru, dar mama a icnit, cu răsuflarea tăiată, iar profesorul Iwerebon a mormăit o înjurătură.

— Ce e? am întrebat.

Doamna Bethany s-a apropiat şi a aruncat o privire în cufăr. Şi-a păstrat expresia rece şi autoritară când s-a lăsat în genunchi şi a scos un craniu.

Am ţipat, şi m-am simţit imediat ca o proastă fiindcă o făcusem.

— Trebuie să fie foarte vechi. Adică, uitaţi-vă cum arată.

— Când murim, trupurile noastre se descompun foarte rapid, domnişoară Olivier. Doamna Bethany răsucea ţeasta pe o parte şi pe alta. Mai exact, se descompun până la stadiul în care ar fi ajuns în timpul scurs de la moartea noastră ca fiinţe umane. Deşi carnea a dispărut, au rămas câteva bucăţi de piele — ceea ce sugerează că acest craniu i-a aparţinut unui vampir care a murit acum câteva decenii sau poate chiar cu un secol în urmă.

— Erich, a spus Balthazar pe neaşteptate. A spus la un moment dat că murise în Primul Război Mondial. Lucas şi Erich şi-au purtat întotdeauna sâmbetele unul altuia. Dacă Lucas l-a momit aici şi Erich n-a ştiut că are de-a face cu un vânător din Crucea neagră, atunci probabil că n-a avut loc nicio luptă.

— Nu, dacă Lucas a fost înarmat cu ceva de aici. Tata deschisese un cufăr din apropiere, din care scosese un cuţit enorm — nu, o macetă. Obiectul ăsta l-ar da gata repede pe oricare dintre noi.

Balthazar a fluierat prelung, privind lama.

– Cei doi se băteau, şi Erich era întotdeauna mai bun. Lucas fie că voia să se lase învins, fie că se temea să nu se demaşte dacă arăta tot ce poate.
– Credeam că Erich a fugit, am protestat eu.
Ăsta trebuia să fie cu siguranţă adevărul. Lucas şi Erich se bătuseră, dar nu se putea să-l fi *ucis* Lucas.
– Aşa am crezut cu toţii, şi ne-am înşelat cu toţii. Doamna Bethany a lăsat craniul lui Erich să cadă în cufăr din nou, cu o totală lipsă de ceremonie. Continuaţi căutările!
Ceilalţi i s-au supus. Eu m-am apropiat tremurând de cufăr şi m-am uitat înăuntru. Am văzut o amestecătură de oase, o uniformă de la Evernight prăfuită şi, într-un colţ, o bandă circulară, cafenie. Mi-am dat seama că era brăţara de piele a lui Raquel, cea care dispăruse. Lucas nu i-ar fi furat-o. Nu, Erich i-o luase şi o avea asupra lui când murise.
*Când l-a ucis Lucas.*
– Bianca? Scumpo!
Mama a venit lângă mine. Purta jeanşi şi cizme; de obicei refuza să se îmbrace cu haine pe care continua să le considere bărbăteşti, dar ca să-l prindă pe Lucas făcuse o excepţie.
– Ar trebui să te duci în apartamentul nostru. Nu e nevoie să mai vezi ceva din toate astea.
– Să mă duc în apartament şi ce să fac? Să citesc o carte frumoasă? Să ascult muzică? Nu cred.
– Ar trebui să-i putem lua urma în ciuda ploii. Nu veţi spune niciodată, nimănui din şcoala asta, ce descoperim aici în această noapte.
Doamna Bethany m-a privit cu asprime peste umărul lui Iwerebon.
Am închis încet capacul cufărului.
– Vin şi eu.

— Bianca? Mama a clătinat din cap. Nu trebuie să faci asta.

— Ba da.

— Nu. Balthazar s-a apropiat de mine. N-ai mai făcut niciodată ceva asemănător, iar cei din Crucea neagră... sunt buni. Letali. Lucas o fi fiind el tânăr, dar ştie ce face. Cel puţin atâta lucru e clar.

— Balthazar e prea politicos ca să spună că e periculos.

Tata părea plin de furie. Avea nasul roşu şi umflat — probabil, spart. Până şi rănile vampirilor au nevoie de un anumit timp ca să se vindece.

— Lucas Ross te-ar putea răni sau chiar ucide.

M-am cutremurat, dar am rămas pe poziţie.

— L-ar putea ucide pe oricare dintre voi. Şi totuşi vă duceţi.

— O să ne ocupăm de toate, a insistat Balthazar. Cea mai rea parte din toate astea e ceea ce ţi-a făcut ţie, Bianca. Părinţii tăi nu-l vor lăsa pe Lucas să scape nepedepsit, aşa cum nu-l voi lăsa nici eu.

Doamna Bethany a înălţat dintr-o sprânceană. Era clar că inima mea zdrobită nu reprezenta pentru ea „cea mai rea parte din toate astea” şi mă aşteptam să se dezlănţuie împotriva mea, ca de obicei. în schimb, a spus:

— Poate să ni se alăture.

Mama s-a holbat la ea.

— Nu e decât un copil!

— A fost destul de mare ca să muşte un om. Destul de mare ca să-i dea puteri. Ceea ce înseamnă că e destul de mare ca să-nfrunte consecinţele. M-a sfredelit cu privirea. Ai nevoie de o armă, domnişoară Olivier?

— Nu.

Nu mă puteam imagina împlântând un cuţit în trupul lui Lucas.

Doamna Bethany m-a înţeles greşit — sau poate s-a prefăcut, cu bună ştiinţă.

– Presupun că ai putea foarte bine să-ţi desăvârşeşti transformarea în noaptea asta.

– în noaptea asta?

Părinţii mei au vorbit într-un glas.

– Toţi copiii trebuie să se maturizeze, în cele din urmă.

*Ea vrea ca eu să-l muşc pe Lucas din nou. Acum, ca să-l ucid.*

*I-ar arde trupul înainte de a se trezi din nou la viaţă, ca vampir. Lucas ar dispărea pentru totdeauna.*

Doamna Bethany s-a dus la uşă şi a deschis-o. Balthazar mi-a pus pe umeri una dintre hainele de ploaie, şi m-am zbătut ca să-mi strecor braţele în mânecile prea lungi.

– Să mergem!

Ne-am început drumul pornind în jos pe scări, pătrunzând în întuneric.

Părinţii mei îmi spuseseră că erau vampiri imediat ce fusesem destul de mare ca să-nţeleg cum stăteau lucrurile cu păstrarea secretelor, aşa că vedeam în asta ceva tot atât de banal cum erau culoarea de caramel a părului mamei sau plăcerea tatei de a pocni din degete în ritmul jazzului din anii 1950. Beau sânge la masă în loc să mănânce mâncare şi le plăcea să-şi amintească de corăbii cu pânze şi de roţi de tors şi, în cazul tatei, de momentul când îl văzuse pe William Shakespeare jucând într-una dintre propriile piese. Dar toate astea erau lucruri mărunte, mai degrabă amuzante şi atrăgătoare decât înspăimântătoare. Nu mă gândisem niciodată că erau nefireşti.

Imediat ce ne-am început urmărirea, mi-am dat seama

cât de puţin îi cunoşteam cu adevărat.

Se mişcau mai repede decât eram eu în stare, mai repede decât ar fi putut s-o facă orice om. Cu câteva săptămâni în urmă, eu şi Lucas crezuserăm că ne amplificam puterile alergând prin aceleaşi locuri, dar nu fusese nimic în comparaţie cu asta. Mama, tata, Balthazar, fiecare dintre ceilalţi — înaintau toţi cu paşi siguri în ciuda noroiului şi vedeau în întuneric. Eu eram călăuzită de lumina fulgerelor şi de vocile celorlalţi.

– Aici! Accentul nigerian al profesorului Iwerebon devenea şi mai evident când era agitat. Băiatul a trecut pe-aici.

*De unde ştie?* Am observat că mâna lui Iwerebon se odihnea pe crengile unui tufiş. Când l-am atins şi eu, am simţit mugurii moi ai noilor frunze sub palmele mele îngheţate. Una dintre ramuri era ruptă. Lucas o frânsese trecând în goană pe lângă ea.

*Fuge ca să-şi salveze viaţa. Trebuie să fie atât de speriat!*

*A spus că mă iubeşte.*

A fulgerat din nou, luminând totul ca ziua, pentru o fracţiune de secundă. Am zărit profilul doamnei Bethany pe fundalul pădurii întunecate şi am recunoscut peisajul destul de bine ca să-mi dau seama că ne aflam lângă râu. Era pentru prima oară când aveam idee unde ne aflam, pentru că norii de ploaie acopereau stelele.

– Ăsta nu e unul dintre traseele pe care merg de obicei elevii, a spus doamna Bethany. După câte s-ar părea, Crucea neagră l-a antrenat destul de bine ca să aibă un plan de scăpare. Deduc că şi-a însemnat traseul dinainte.

Tunetul a bubuit deasupra noastră, acoperind răspunsul profesorului Iwerebon. Mi-am scos obosită picioarele din noroiul în care se afundau; Balthazar m-a prins de cot,

ajutându-mă să-mi ţin echilibrul când am ieşit pe teren mai solid.

*în tot acest timp, am crezut că Lucas mă proteja, însă el mă punea în pericol. Cum de poate fi adevărat?*

Pe urmă, Balthazar şi-a strâns degetele în jurul braţului meu.

– Pe-aici! Haideţi!

Când pe boltă s-a bifurcat din nou un fulger, am văzut ce întrezărise Balthazar; găuri umede în noroi, de dimensiunile unor tălpi, ducând către râu. Probabil că Lucas făcuse eforturi ca să-şi salte picioarele, exact ca mine. în ciuda noilor puteri pe care le aveam amândoi, nu era la fel de rapid sau de nefiresc de graţios ca vampirii mai bătrâni din jurul meu. Lucas nu era decât un băiat care alerga din răsputeri prin furtuna cumplită, ştiind că dacă era prins şi-ar fi putut găsi moartea.

Ploua prea tare pentru ca astfel de urme să fie vizibile prea mult înainte de a fi înlăturate de apă. Eram pe punctul să-l prindem.

M-a minţit de la bun început. încă din prima zi. Am avut atâtea temeri fiindcă-i ascundeam secrete, iar el mă prostea ori de câte ori ne sărutam.

– Grăbiţi-vă!

Doamna Bethany ne îndemna să înaintăm. în ciuda fustei ei lungi, putea să se mişte mai repede decât oricine altcineva. Am rămas în urmă, respirând din greu şi înfrigurată până în măduva oaselor, dar reuşind să mă menţin destul de aproape ca s-aud ploaia răpăindu-le pe haine.

– Va trebui să traversăm râul. Acolo o să pierdem timp.

Râul.

îmi auzisem toată viaţa părinţii glumind pe tema înfrico-

şătoarei ape curgătoare. Când plecam în excursii, căutau întotdeauna să aranjeze lucrurile astfel încât să nu fim nevoiţi să traversăm vreun râu. Dacă era neapărată nevoie, puteau s-o facă, dar le lua de obicei ceva timp — tata trăgea maşina pe dreapta imediat ce se zărea podul, mama îşi muşca neliniştită unghiile, eu râdeam de ei o jumătate de oră cât le trebuia ca să-şi adune curajul. Amândoi îşi descriseseră călătoria pe mare către Lumea Nouă ca fiind absolut cea mai cumplită experienţă pe care o trăiseră.

*Vampirii au probleme când trebuie să traverseze ape curgătoare.* O parte dintre studenţii umani se întrebau de ce profesorii supraveghetori care ne însoţeau la Riverton plecau într-acolo înaintea noastră, dar eu ştiusem întotdeauna că o faceau ca să poată traversa podul acordându-şi timpul de care aveau nevoie, fară să dezvăluie cât de mult îi tulbura o asemenea experienţă. în clipa aceea, mi-am dat seama că şi Lucas înţelesese care era motivul şi că se baza pe asta ca să-şi salveze viaţa.

Ne-am continuat drumul până ce toţi ceilalţi s-au oprit în faţa mea. Nu mai aveam nevoie de fulgere ca să-mi arate drumul. Respirând greu, i-am ajuns din urmă şi am mers mai departe, trecând pe lângă profesorul Iwerebon, pe lângă Balthazar, pe lângă părinţii mei şi depăşind-o pe doamna Bethany, care stătea la nici doi metri distanţă de pod.

– Aşteaptă-ne aici, mi-a ordonat ea. O să plecăm în scurt timp.

A strâns din buze, poate dorindu-şi să reuşească să-şi în-frângă unica slăbiciune.

– Lucas o să scape, am spus când am trecut pe lângă ea.

– Domnişoară Olivier! Opreşte-te în clipa asta!

Picioarele mele au atins podul. Scândurile de lemn, îmbi-

bate de ploaie, erau mai uşor de traversat decât noroiul gros.

— Bianca! De data asta, mă striga tata. Bianca, aşteaptă-ne! Nu te poţi descurca singură.

— Ba da, pot.

Am luat-o la fugă, cu stropii de apă izbindu-mi obrajii, cu coastele îndurerate de efort şi cu haina de ploaie atârnându-mi grea pe umeri. Tot ce-mi doream era să mă las să cad pe pod şi să plâng. Trupul meu n-avea destulă putere.

Şi totuşi am continuat s-alerg. Am alergat deşi îmi simţeam picioarele ca de plumb, aveam în gât un nod de lacrimi, iar părinţii, profesorii şi prietenii mei îmi strigau cu toţii să mă întorc. M-am îndepărtat totuşi, alergând din ce în ce mai repede cu fiecare pas.

De când venisem la Evernight — ba nu, de fapt de când venisem pe lume —, lăsasem în seama altora rezolvarea problemelor mele. Dar de asta nu se putea ocupa nimeni în locul meu. Trebuia să-i fac faţă eu însămi, singură.

Nu ştiam dacă-l urmăream pe Lucas sau fugeam împreună cu el. Ştiam doar că trebuia să alerg.

După ce am trecut dincolo de râu, nu mi-a fost greu să descopăr singură urmele lui. Era întuneric, iar vederea şi auzul meu nu erau simţuri paranormale, ca ale vampirilor adevăraţi. Insă era evident că se îndrepta spre Riverton şi, din locul acela, nu existau prea multe trasee care să-l ducă direct la destinaţie. Lucas ştia probabil că n-avea timp de pierdut, că trebuia să plece cât mai curând cu putinţă.

Când Raquel se dusese la ai ei, în vacanţa de Crăciun, după ce Lucas plecase deja, îmi petrecusem ceva vreme alături de ea, în staţia de autobuz. Era nerăbdătoare să

scape de Evernight, dar familia ei se întorcea acasă târziu, aşa că preferase să aştepte unul dintre autobuzele de la orele serii — pe cel care pleca spre Boston la 8:08. Acum era aproape opt. Eram sigură că Lucas intenţiona să se urce în autobuzul acela. Următorul pleca probabil abia peste vreo două ore, ceea ce reprezenta o întârziere prea mare. Doamna Bethany şi ceilalţi l-ar fi prins până atunci, fară nicio îndoială. Autobuzul spre Boston era singura lui şansă reală de salvare.

Centrul oraşului părea aproape cu desăvârşire pustiu. Pe străzi nu gonea nicio maşină, iar puţinele magazine pentru care se făcuse efortul de a fi păstrate deschise păreau goale. Nimeni nu voia să iasă afară într-o asemenea noapte. Cu părul lipit de cap de ploaie, nu puteam să-i condamn. M-am uitat în două magazine deschise, inclusiv în cel din care cumpărasem broşa. Lucas nu era acolo.

Nu, *mi-am dat apoi seama.* Ştie unde l-ar căuta mai întâi.

Iar eu ştiam că aveam un avantaj faţă de doamna Bethany şi faţă de părinţii mei, ceva pe care nu-l ofereau nici experienţa adunată timp de secole, nici simţurile supranaturale. îl cunoşteam pe Lucas; adică ştiam ce-ar fi făcut el.

Probabil, puteau ghici şi ei că Lucas avea să-ncerce să se-as- cundă într-un loc public. Puteau chiar să facă aceeaşi deducţie ca mine, intuind că Lucas avea să-şi caute o ascunzătoare cât mai apropiată de staţia de autobuz ca să nu traverseze oraşul expunându-se prea multă vreme înainte de a putea sări în maşină, găsindu-şi astfel scăparea. însă staţia de autobuz era exact în centrul oraşului. O înconjurau o duzină de magazine şi, din câte ştiam eu, Lucas se putea afla în oricare dintre ele.

Lucas mersese cu mine la un film vechi şi îmi cumpărase

o broşă dintr-un magazin care vindea haine demodate la mâna a doua. Şi spusese că mă iubea.

Ceea ce însemna că exista poate — doar poate — o şansă să aleagă aceeaşi ascunzătoare pe care-aş fi ales-o eu.

M-am îndreptat spre magazinul de antichităţi din colţul de sud-est al pieţei, sărind peste băltoace. Toate îndoielile pe care le puteam avea în privinţa presupunerii mele s-au spulberat când am ajuns la uşa din spate a magazinului şi am văzut că fusese lăsată întredeschisă.

Am împins-o încet. Balamalele n-au scârţâit şi am păşit cu grijă pe podeaua de lemn. Becurile erau stinse şi întunericul din interior era aproape complet. Desluşeam cu greu formele obiectelor stranii care mă înconjurau. La început, nici nu mi-a venit să-mi cred ochilor: o armură, o vulpe împăiată, o bâtă de crichet. Am înţeles că amestecul nu era lipsit de sens. Articolele acelea făceau parte din inventarul suplimentar al magazinului, erau lucruri pe care foarte puţini oameni ar fi fost dornici să le cumpere. Totul părea complet ireal, de parcă aş fi nimerit cumva într-un vis urât fiind încă trează.

La început am încercat să nu fac niciun zgomot, dar, pe măsură ce înaintam în adâncul magazinului, mi-am dat seama că putea fi periculos. Lucas ar fi putut ataca pe oricine, dar continuam să cred că mie nu mi-ar fi făcut niciun rău.

– Lucas?

Niciun răspuns.

– Lucas, ştiu că eşti aici. N-am primit răspuns nici de data asta, dar aş fi putut spune că mă privea cineva. Sunt singură. Ceilalţi nu sunt cu mult în urmă. Dacă ai ceva să-mi spui, ar fi bine s-o faci acum.

– Bianca.

Lucas a lăsat să-i scape cuvântul ca un oftat, ca şi cum ar

fi fost prea obosit ca să şi-l mai reţină. Am scrutat întunericul, dar n-am reuşit să-l văd pe Lucas; ştiam numai că vocea venea de undeva de deasupra capului meu.

– E adevărat? Ceea ce spun ei despre tine?

– Depinde ce spun.

Am auzit paşi apropiindu-se încet.

Am întins o mână tremurătoare către cel mai apropiat obiect de care mă puteam folosi ca să-mi păstrez echilibrul, un scaun acoperit cu o husă de catifea roasă până la urzeală.

– Au spus că faci parte dintr-un grup numit Crucea neagră. Vânători de vampiri. Că m-ai... că ne-ai minţit pe toţi, tot timpul.

– Totul e adevărat. Lucas avea vocea mai obosită decât i-o auzisem vreodată. Ai fost sinceră că ai spus că eşti singură? Nu te condamn dacă n-ai fost.

– Nu te-am minţit decât o singură dată. N-o fac din nou.

– O singură dată? îmi aduc aminte de o mulţime de ocazii în care-ai „neglijat” să-mi spui că eşti vampir.

– Aşa cum nu mi-ai spus nici tu că eşti vânător de vampiri!

Aş fi fost în stare să-i trag o palmă.

Furia mea n-a părut să-l impresioneze.

– Cred că da. Cred că, la urma urmelor, e acelaşi lucru.

– Eu ţi-am spus tot adevărul în e-mailul ăla! Nu ţi-am ascuns nimic!

– Pentru că ai fost prinsă. Nu se pune la socoteală, şi tu o ştii foarte bine.

De ce continua să pretindă că eram amândoi la fel?

– Eu n-am ales să fiu ceea ce sunt. Tu... grupul tău pune la cale capturarea familiei mele, a prietenilor mei...

– Nici eu n-am avut de ales, Bianca.

Avea glasul răguşit, ca sugrumat de emoţie, şi furia mea

s-a dizolvat într-un alt sentiment, pe care nu eram în stare să-l numesc. S-a apropiat cu încă doi paşi. Când mi-am mijit ochii în întuneric, i-am întrezărit conturul trupului la nu mai mult de un metru.

— N-am hotărât eu nici cine sau ce sunt, nici să vin la Evernight.

— Ai hotărât să fii cu mine.

Deşi îmi aminteam că-ncercase să-mi scoată asta din cap, nu? Abia acum înţelegeam de ce.

— Da. Aşa e. Iar acum ştiu că te-am rănit. îmi pare rău pentru asta. Eşti ultima persoană din lume pe care mi-aş fi dorit s-o fac vreodată să sufere.

Părea cu desăvârşire sincer. îmi doream să-l cred, cu cea mai mare tărie cu care-mi dorisem vreodată ceva, în întreaga mea viaţă. însă, după revelaţiile din seara aceea, nu mai eram dispusă să accept nimic pe încredere.

— E o explicaţie lungă, şi nu ne-a mai rămas prea mult timp.

Autobuzul de 8:08 către Boston. Mi-am coborât privirea către ceasul de mână; limbile lui fosforescente mi-au arătat că nu aveam mai mult de cinci minute.

M-am îndreptat spre Lucas cu braţele întinse în faţă, ca să găsesc drumul. Degetele mele s-au şters de nişte pene de struţ, pline de praful adunat vreme îndelungată, şi de ceva zvelt, tare şi rece, poate rama de alamă a unui pat. Lucas s-a retras către stânga, în spatele unui panou — dar nu, era ceva prin care-1 întrezăream oarecum. Când am ajuns mai aproape, am văzut că panoul era o fereastră cu vitraliu.

Ne aflam în partea din faţă a magazinului de antichităţi, deopotrivă mai puţin aglomerată şi mai luminoasă. Lumina verzuie, apoasă, a felinarelor se strecura până la noi. Lucas a rămas în spatele vitraliului. Se temea de mine? îi era

ruşine să mă privească în faţă? în loc să ocolesc geamul, am rămas de cealaltă parte a lui, aşa că ne vedeam unul pe altul prin panourile de sticlă. Faţa lui Lucas era tăiată în patru pătrate colorate, cu ochi întunecaţi şi chinuiţi.

Pentru o clipă, niciunul dintre noi n-a ştiut ce să spună. Pe urmă el mi-a adresat un zâmbet trist.

– Salut!

– Salut!

Am zâmbit şi eu, şi aproape că mi-au dat lacrimile.

– Te rog, nu.

– N-o să plâng.

Mi-a scăpat un suspin, dat am înghiţit imediat în sec, cu putere, şi mi-am muşcat o margine a limbii. Gustul sângelui mi-a dat putere, ca întotdeauna.

– Sunt în pericol?

Lucas a clătinat din cap. Privit prin geam, chipul lui avea culoarea nestematelor — topaz, safir şi ametist.

– Nu dinspre partea mea. Niciodată.

– Spune-i-o lui Erich.

– Deci l-aţi găsit. Lucas nu părea să regrete câtuşi de puţin. Erich o vâna pe Raquel. îţi aduci aminte? Când am auzit-o vorbind despre brăţara ei pierdută, am ştiut că n-avea să mai dureze mult. Furtul unui obiect personal e indiciul clasic, anunţă că un prădător de vampir e gata să atace. Erich voia s-o ucidă, şi ar fi facut-o cu prima ocazie. Cred că undeva, în adâncul tău, îţi dai seama că e aşa.

M-am speriat fiindcă îi dădeam crezare. Dacă n-aş fi gustat sângele lui Erich şi nu i-aş fi simţit eu însămi veninul, poate că n-aş fi crezut. Dar văzusem răul din mintea lui Erich şi bănuiam că Lucas era sincer, măcar în această privinţă.

– Mi-e greu să mă gândesc la asta.

— îmi dau seama. Ştiu că trebuie să-ţi fie greu să-nţelegi.

— Spune-mi ce trebuie să ştiu.

Lucas a tăcut pentru o vreme şi n-am fost sigură că avea să-mi răspundă. Insă în clipa când era gata să-mi pierd speranţa, a-nceput să vorbească.

— La început, te-am minţit din aceleaşi motive din care m-ai minţit şi tu. Crucea neagră e un secret pe care l-am păstrat toată viaţa, ceva în care m-a înscris mama, încă de când m-am născut. Vocea lui părea acum să vină de departe, pierdută în amintiri. M-au învăţat să lupt. M-au învăţat ce-nseam- nă disciplina. M-au trimis în misiuni imediat ce am fost destul de mare ca să pot ţine în mână un ţăruş.

Mi-am adus aminte că Lucas îmi povestise că mama lui era dură, că uneori avea impresia că nu lua singur deciziile. Am înţeles în sfârşit ce voise să spună. Până şi când avea cinci ani şi fugise de acasă îşi luase cu el o armă.

— La început, am crezut că erai unul dintre ceilalţi elevi umani din şcoală. Când mi-ai povestit despre ai tăi, am crezut că-ţi omorâseră părinţii adevăraţi şi te adoptaseră. Mi-am imaginat că nu ştiai ce erau de fapt. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei prin vitraliu; Lucas avea un zâmbet trist. M-am gândit că nu trebuia să m-apropii de tine, pentru binele tău, dar n-am putut. Era ca şi cum ai fi devenit o parte din mine, aproape din clipa când ne-am întâlnit. Crucea neagră mi-ar fi spus să te dau deoparte, dar mă săturasem să tot resping pe toată lumea. Voiam să fiu, măcar o dată-n viaţa mea, alături de cineva fară să-mi pese ce semnificaţie avea asta pentru Crucea neagră. Să trăiesc o vreme ca un om obişnuit. După prima noastră conversaţie — mă crezi că te-am luat drept o fată normală şi foarte frumoasă?

Era cel mai amuzant şi cel mai trist lucru pe care-1 auzisem vreodată.

— Acum ştii că nu e aşa.

— Ce anume eşti... n-are importanţă pentru mine. Ţi-am mărturisit deja, cu toată sinceritatea.

S-a-ntors către fereastră, astfel încât îi puteam vedea profilul şi îngrijorarea adânc întipărită pe chip.

— Mai sunt multe de spus, dar autobuzul e gata să plece... La naiba, poate-l prind pe următorul...

— Nu!

Mi-am apăsat palma pe sticla colorată. Deşi încă nu ştiam dacă era cu putinţă să mai am vreodată încredere în Lucas, eram sigură că niciodată n-aş fi fost în stare să-i fac vreun rău, şi cu atât mai puţin să stau cu braţele încrucişate când doamna Bethany şi părinţii mei ar fi-ncercat să-l omoare.

— Lucas, ceilalţi nu sunt cu mult în urma mea. Nu mai aştepta. Pleacă repede.

Ar fi trebuit să iasă în fugă, chiar în clipa aceea, însă el s-a uitat lung la mine prin sticlă şi şi-a desfăcut încet mâna în faţa mâinii mele, astfel încât erau lipite amândouă pe acelaşi ochi de geam, deget peste deget, palmă peste palmă. Am venit amândoi mai aproape, şi între feţele noastre n-au mai rămas decât câţiva centimetri. Chiar şi cu sticla colorată între noi, simţeam aceeaşi intimitate ca în timpul oricăreia dintre sărutările noastre.

— Vino cu mine, a zis el, cu voce scăzută.

— Ce? Am clipit nedumerită, neizbutind să prind înţelesul propunerii pe care mi-o făcuse. Adică... să fug de-acasă? De-adevăratelea? Aşa cum mi-ai spus în prima zi să fac?

— Doar ca să putem vorbi despre toate câte s-au petrecut şi... şi să ne luăm rămas-bun aşa cum ar trebui în loc să... Lucas a înghiţit în sec şi mi-am dat seama pentru prima

oară că era tot atât de tulburat şi de speriat ca mine. Am destui bani ca să cumpăr bilete pentru amândoi. Mai târziu pot face rost de alţii, ca să te trimit înapoi, acasă, dac-o s-o doreşti. Putem să plecăm chiar în clipa asta. Traversăm strada în fugă, sărim în autobuz. Plecăm de-aici împreună.

— Vrei să mă predai Crucii negre?

— Ce? Nu! Vocea îi suna într-adevăr ca şi cum aşa ceva nu i-ar fi trecut niciodată prin minte. în măsura în care îşi poate da seama oricare om, aparţii speciei umane. O să-ţi port de grijă dacă mă-nsoţeşti.

— înainte de a-ţi răspunde, spune-mi un singur lucru, i-am cerut, rostind cuvintele fară grabă.

Lucas a căpătat o expresie prudentă.

— OK. întreabă-mă.

— Ai zis că mă iubeşti. Era adevărul?

Chiar dacă mă minţise în toate privinţele, ascunzându-şi până şi numele, mă gândeam că aş fi putut suporta, atâta vreme cât aş fi ştiut asta.

A răsuflat, părând că râde sau oftează — nu era clar.

— Doamne, da. Bianca, te iubesc atât de mult! Chiar dacă n-o să te mai revăd niciodată, chiar dac-o să ies de aici nimerind într-o ambuscadă pe care-ai pus-o la cale împreună cu părinţii tăi, o să te iubesc întotdeauna.

în mijlocul atâtor minciuni, în sfârşit ceva era adevărat.

— Şi eu te iubesc, am mărturisit. Trebuie să fugim.

## Capitolul 17

Am reuşit, am spus, tremurând de oboseală în timp ce

mă lăsam să cad pe bancheta din autobuz.

Lucas a clătinat din cap.

— Nu încă.

Autobuzul a pornit cu o smucitură, intrând încet pe şosea. Eram ultimii pasageri care se îmbarcaseră; încă trei minute, şi ne-am fi pierdut şansa de scăpare.

— Ştiu că părinţii mei sunt rapizi, dar nu cred că pot prinde un autobuz pe autostradă.

O bătrână aşezată cu câteva rânduri în faţa noastră s-a uitat peste umăr, evident întrebându-se despre ce naiba vorbeam. Lucas i-a adresat cel mai fermecător dintre zâmbetele sale, fapt care a făcut-o să surâdă cu gropiţe şi să se-ntoarcă la romanul ei. El m-a luat apoi de mână şi m-a condus în fundul autobuzului aproape gol, unde puteam vorbi în voie, fară ca discuţia noastră despre vampiri să fie surprinsă de alţi pasageri.

Lucas s-a strecurat pe locul de lângă fereastră. M-am gândit că m-ar fi putut lua în braţe, dar a rămas încordat, cu ochii la sticla înceţoşată de apă.

— Nu putem spune c-am scăpat înainte de a trece de pasaj. Cel aflat la mai puţin de cinci kilometri de oraş.

Nu ştiam despre ce vorbea. Era evident că făcuse o cercetare tactică a zonei mult mai amănunţită decât a mea.

— Ce crezi că vor face? Se vor aşeza în mijlocul drumului ca să oprească autobuzul?

— Doamna Bethany nu e proastă.

Lucas nu-şi dezlipea ochii de geam. Felinarele pe lângă care treceam îl scăldau într-o lumină de un albastru pastelat, care pălea când le depăşeam, aruncându-ne din nou în umbră.

— Da, e posibil să mă fi urmărit în oraş. Dar ea şi-ar fi putut închipui c-o să iau autobuzul. în cazul ăsta, grupul ei

o s-aştepte la pasajul ăla. Vor sări în autobuz, mă vor înşfaca şi-i vor lăsa pe poliţişti să-ncerce mai târziu să le dea explicaţii celorlalţi pasageri.

– N-ar face asta!

– Ca să oprească un vânător din Crucea neagră? Poţi să pui pariu pe ultimii tăi bani.

– Dacă faci parte din această Cruce neagră, de ce-ai venit la Academia Evernight?

– Am fost trimis să mă infiltrez în şcoală. Era misiunea mea. Misiunile primite de la Crucea neagră nu se refuză. Le îndeplineşti sau mori străduindu-te s-o faci.

Convingerea sumbră cu care vorbise m-a înfricoşat la fel de mult ca orice auzisem vreodată despre vampiri.

– Abia acum aţi aflat despre şcoala asta?

– Crucea neagră ştie ce e Academia Evernight, aproape încă de când aceasta a fost înfiinţată. Locurile astea unde stau vampirii...

– Unde stăm *noi.*

– Totuna. Acolo fac vampirii cel mai puţin rău. Nimeni nu vrea să se dea în spectacol sau să trezească bănuielile oamenilor din jur; în locurile astea, vampirii se controlează întotdeauna. Nu vânează, nu supără pe nimeni. Dacă s-ar purta aşa întotdeauna, n-ar mai fi nevoie de Crucea neagră.

– Majoritatea vampirilor nu vânează, am insistat eu.

Autobuzul a nimerit într-o gaură din asfalt, zgâlţâindu-ne pe toţi, şi spaima m-a făcut să icnesc zgomotos. Lucas şi-a pus o mână pe genunchiul meu, liniştindu-mă, apoi şi-a întors din nou ochii către geam. Aproape că ieşisem din Riverton, apropiindu-ne cu fiecare secundă tot mai mult de pasaj.

– Ţi-aduci aminte ce mi-ai zis în magazinul de antichităţi?

a murmurat el. „Spune-i asta lui Erich!” E-al naibii de sigur că el o vâna pe Raquel.

Cum l-aş fi putut face să-nţeleagă? M-am străduit să găsesc un exemplu util.

— îţi plac hamburgerii, nu?

— Ar trebui să purtăm o discuţie serioasă despre momentele potrivite sau nu pentru pălăvrăgeală. La dineuri, da. Cu cinci minute înainte de o ambuscadă a vampirilor, nu.

— Ascultă-mă! Ai mânca un hamburger dacă ar exista riscul să-ţi tragă un pumn în nas?

— Cum ar putea un hamburger să-mi tragă un pumn?

— Să spunem pur şi simplu că ar putea. N-aveam timp să ne certăm pentru metafore. Te-ai mai osteni să-l mănânci? Sau ai prefera altceva?

Lucas s-a gândit două secunde.

— Lăsând deoparte stranietatea ideii că un hamburger ar putea să m-atace — ceea ce e din cale-afară de bizar —, nu, presupun că nu l-aş mânca.

— Ei bine, ăsta e motivul pentru care majoritatea vampirilor nu atacă oameni. Oamenii ripostează. Ţipă. Fac scandal. Sună la poliţie de pe telefonul mobil. într-un fel sau altul, îţi aduc mai multe necazuri decât merită. E mult mai simplu să cumperi sânge de la măcelării sau să mănânci animale mici. In marea majoritate, lumea preferă calea cea mai uşoară, Lucas. Ştiu că eşti destul de cinic ca să-nţelegi atâta lucru.

— Frumos şi practic. Pariez că mi-ai povestit toate astea exact aşa cum le-ai auzit de la părinţii tăi. Dar n-ai spus niciodată că nu e corect să ucizi oameni.

Nu mi-a plăcut că recunoscuse explicaţia ca aparţinându-le părinţilor mei, nu mie. Nu mi-a plăcut că n-am putut

continua decât cu vorbele lor.

— Asta se-nţelege de la sine.

— Nu şi pentru o grămadă de vampiri, nu, nu e aşa. Ceea ce spui tu are sens, dar nu e atât de liniştitor cum crezi. Unul dintre noi se înşală asupra numărului de vampiri care ucid oameni, dar eu ştiu că sunt ucişi foarte mulţi. Am văzut asta întâmplându-se. Tu, nu?

— Nu, niciodată. Părinţii mei... nu sunt aşa. N-au făcut niciodată rău nimănui.

— Pur şi simplu fiindcă n-ai văzut tu, nu-nseamnă că nu e adevărat.

— Ai văzut tu? l-am provocat.

Am simţit un gol în stomac când a încuviinţat din cap. Apoi a spus cel mai cumplit lucru pe care l-ar fi putut spune:

— L-au omorât pe tata.

— Oh, Dumnezeule!

Lucas se uita pe geam, încă şi mai încordat decât înainte. Eram probabil foarte aproape de pasaj.

— Eu n-am fost de faţă. Nu eram decât un copil. Abia dacă mi-l mai amintesc. Dar am văzut vampiri atacând alţi oameni, am văzut trupurile pe care le lasă în urmă. E oribil, Bianca. Nu poţi să-ţi dai seama cât e de oribil, poate că n-ai nici măcar cum să-ţi imaginezi. Părinţii tăi ţi-au arătat numai partea frumoasă. Există şi una urâtă.

— Poate că tu ai văzut-o numai pe cea urâtă. Poate că tu eşti acela care nu-nţelege adevărata balanţă a lucrurilor.

Stomacul mi se zbătea şi degetele mi se încleştau tot mai tare pe spătarul banchetei goale din faţă. Urma să ne luptăm ca să ne salvăm vieţile?

— Dacă părinţii mei mi-au ascuns mie întregul adevăr, poate că şi mama ta ţi l-a ascuns ţie.

— Mama nu înfrumuseţează lucrurile. Poţi să mă crezi în privinţa asta. Lucas şi-a golit plămânii. Pregăteşte-te!

Autobuzul a luat un viraj strâns, legănând pasagerii dintr-o parte într-alta. Prin atmosfera înceţoşată de ploaie, am desluşit apropierea luminilor pasajului de deasupra noastră. Am scrutat întunericul, străduindu-mă să zăresc siluete sau vreo mişcare, vreun indiciu că doamna Bethany ne aştepta acolo.

Lucas a respirat adânc.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

încă două secunde, şi autobuzul a intrat huruind într-un pasaj subteran. Nu s-a-ntâmplat nimic. Doamna Bethany îşi condusese totuşi grupul în oraş.

— Am reuşit, am şoptit eu.

Lucas m-a strâns în braţe. Când s-a lăsat pe umărul meu, mi-am dat pentru prima oară seama cât de istovit era şi cât de înspăimântat fusese în realitate. Mi-am trecut degetele prin părul lui ud, mângâindu-1. Era timp să ne certăm mai târziu, să vorbim despre Evernight şi despre Crucea neagră, şi despre orice altceva ne mai despărţea. în clipa aceea, nu conta decât că eram în siguranţă.

Nu mai fusesem la Boston de când eram foarte mică. îmi aminteam vag ce însemna să te afli în oraş, nu la ţară — zgomot şi gunoi, asfalt şi semne de circulaţie în loc de pământ şi copaci, şi lumini pretutindeni, destul de strălucitoare ca s-ascundă pentru totdeauna stelele. Deşi mă pregătisem pentru un atac de panică aparent inevitabil, când am ajuns la destinaţie — o zonă de la periferia oraşului, un cartier dezgustător, din câte puteam spune —, era târziu, eram istoviţi. Nu eram speriată; doar amorţită.

— Ar trebui să hotărâm ce facem în noaptea asta.

Erau primele cuvinte pe care le rostea Lucas de când coborâserăm din autobuz. încă ţinându-ne strâns de mână, înaintam printre personaje cu înfaţişare înşelătoare. Purtau haine prea largi, râdeau prea zgomotos, aruncau priviri tăioase către fiecare maşină care apărea de după colţurile străzilor.

— O să se facă dimineaţă înainte de a veni cineva să ne ia.

— Să ne ia? Cine vine să ne ia?

— O să vină cineva de la Crucea neagră. Imediat ce am forţat uşa magazinului de antichităţi, am folosit telefonul şi am lăsat mesaj că mă îndrept încoace. O să sun din nou ca să anunţ unde ne găsesc, imediat ce-o să ştim unde rămânem.

— Nu vreau să umblăm prea mult prin cartierul ăsta.

Am aruncat o privire bănuitoare către o fereastră spartă.

— Bianca, gândeşte-te. Lucas s-a oprit brusc şi, pentru prima oară în noaptea aceea, şi-a recăpătat vechea expresie sarcastică. Cui ar trebui să-i fie frică aici? Nouă sau lor?

*De ce să se teamă oamenii ăştia de mine?* Şi atunci m-a izbit poanta glumei care era viaţa mea: *Sunt vampir.*

Am început să chicotesc şi Lucas mi s-a alăturat. Când mi-am pierdut controlul, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraz, m-a cuprins cu braţele şi m-a strâns cu putere.

Sunt vampir. Toată lumea se teme de mine. De MINE. Dar de Lucas *?* El e sigurul tip care poate speria vampirii. Toţi indivizii ăştia cu înfăţişare dură — dacă ar şti — ar rupe-o la fugă, să-şi salveze vieţile.

Când am putut din nou să respir, m-am îndepărtat de Lucas şi am încercat să examinez calm situaţia noastră. Insă-mi era greu să mă gândesc la altceva în afară de el, de

faptul că rătăceam amândoi fără ţintă. Lumina fluorescentă absorbea strălucirea părului lui de bronz, care părea pur şi simplu castaniu. Poate că extenuarea era aceea care-1 făcea să pară atât de palid şi de tras la faţă; nu puteam decât să-mi imaginez cât de obosită arătam eu.

— E aproape miezul nopţii. Unde-o să stăm?

Un val de căldură mi-a împurpurat obrajii când mi-am dat seama ce spusesem — era aproape ca şi cum l-aş fi invitat pe Lucas să-şi petreacă noaptea cu mine. Dar, pe de altă parte, nu fugiserăm împreună? Poate era firesc să presupună că urma să dormim împreună. Poate ar fi fost firesc să presupun şi *eu* acelaşi lucru, şi fuseseră momente când îmi dorisem cu atâta disperare să fiu cu el, încât îmi alungasem somnul, însă în noaptea aceea, după toate câte abia se întâmplaseră, o asemenea perspectivă nu reuşea decât să mă facă stângace şi nervoasă.

Lucas părea să fi înţeles în acelaşi timp cu mine în ce situaţie neplăcută ne aflam.

— N-am cardurile de credit la mine. S-ar putea zice c-am fost nevoit să plec în grabă. Şi tocmai mi-am cheltuit ultimii bani din buzunar.

— Eu n-am adus cu mine decât o lanternă. Firmele prea strălucitoare ale puţinelor magazine deschise mă faceau să strâng din ochi. Ar fi fost mai bine să plecăm cu o praştie şi cu biscuiţi Oreo.

Furtuna dezlănţuită din Riverton n-ajunsese acolo, aşa că nu trebuia să ne temem c-aveam să ne murăm până la piele dacă ne continuam mersul fară ţintă, încercând să ne gândim la o soluţie. Eram uzi şi extenuaţi şi nesiguri unul de altul şi nu reuşeam să ne prefacem nepăsători când treceam pe lângă birouri de eliberare pe cauţiune şi pe lângă cârciumi. Să ne petrecem noaptea ghemuiţi pe câte o

bancă dintr-un parc în paragină nu era o perspectivă atrăgătoare.

încercând să mă liniştesc, mi-am dus mâna spre pulover, către locul de sub claviculă unde prinsesem broşa în dimineaţa aceea. Părea să se fi-ntâmplat cu o mie de ani în urmă. Dar broşa era încă acolo, cu muchiile sculptate în jais ale fiecărei petale reci sub vârfurile degetelor mele.

In clipa aceea treceam pe lângă o casă de amanet, cu trei sfere aurii cu contururi de neon deasupra uşii, şi mi-am dat seama ce aveam de făcut.

– Bianca, nu, a protestat Lucas când l-am tras după mine în micul magazin sordid.

Rafturile erau ticsite de vechituri îngrămădite la întâmplare, de toate lucrurile de care voiseră oamenii să scape, de genul hainelor de piele strălucitor colorate, al ochelarilor de soare cu rame metalice şi al unor aparate electronice sofisticate, probabil furate.

– Ne putem întoarce în staţia de autobuz.

– Nu, nu putem.

Mi-am desprins broşa de pulover, străduindu-mă din răsputeri să n-o privesc. Dac-aş fi zărit perfecţiunea florilor negre, mi-aş fi pierdut curajul.

– Aici nu e vorba de confort, Lucas. E vorba de un loc unde să fim în siguranţă şi să putem sta de vorbă. Şi...

*Şi să ne putem lua rămas-bun,* m-am gândit, dar n-am reuşit să rostesc cuvintele.

El s-a gândit o clipă, apoi a dat din cap.

Probabil că amândoi păream pe de-a-ntregul deprimaţi când ne-am apropiat de patron, dar el n-a părut să se sinchisească. Era un bărbat costeliv, îmbrăcat într-o cămaşă de po- liester; abia dacă s-a uitat la noi.

– Ce-i asta? Plastic sau cam aşa ceva?

— E jais Whitby autentic, m-am grăbit să răspund.

— N-am auzit de Whitby. Patronul a bătut cu unghia în petalele cioplite. E o chestie destul de demodată.

— Pentru că e foarte veche, a spus Lucas.

— Aud mereu asta, a oftat patronul. O sută de dolari. Fără tocmeală.

— O sută de dolari! A costat de două ori pe-atât! am protestat.

Şi valora cu mult mai mult. O purtam de câteva luni, zi de zi, ca pe un simbol al dragostei mele pentru Lucas. Cum putea omul ăla să fie atât de insensibil?

— Drăguţo, oamenii nu vin aici pentru cea mai profitabilă recuperare a investiţiilor. Vin ca să-şi facă rost de bani gheaţă. Vreţi banii? V-am spus oferta mea. Dacă nu-i vreţi, vedeţi-vă de drum şi nu-mi mai irosiţi timpul.

Lucas ar fi preferat să ia broşa înapoi în loc s-o vândă pentru o sumă cu mult sub valoarea ei. îmi dădeam seama de atâta lucru văzând încăpăţânarea cu care-şi încordase fălcile, învăţasem că acţiona adesea sub imboldul unui impuls puternic, chiar dacă nu facea mutarea corectă — iar să păstrăm broşa nu era pentru noi o asemenea mutare. Am întins hotărâtă mâna, cu palma în sus.

— Atunci o sută de dolari să fie.

In schimbul sacrificiului nostru, am primit cinci bancnote de câte douăzeci de dolari şi un bon de hârtie, care ne promitea că puteam răscumpăra broşa mai târziu, dacă intram cumva în posesia unei averi în următoarele două zile.

— O să fac rost de bani, m-a asigurat Lucas în timp ce ieşeam, îndreptându-ne spre singurul hotel pe care-1 zărisem. O să ţi-o răscumpăr.

— Când mi-ai cumpărat-o, ai spus că eşti bogat. E adevărat?

— Ăăă...

Am ridicat din sprânceană.

— Nu tocmai?

— Am acces la banii Crucii negre, şi asta reprezintă o sumă decentă. Dar trebuie să-i folosesc pentru aprovizionare. Pentru obiecte necesare. A ridicat din umeri. Nu pentru bijuterii.

— Ţi-ai făcut necazuri cumpărându-mi broşa.

Lucas şi-a îndesat pumnii strânşi în buzunare, într-o dispoziţie sumbră.

— Le-am spus că de fapt lucrez pentru ei. Dar nu primesc nici salariu, nici vreun spor de risc, aşa că, din punctul meu de vedere, îmi sunt datori. Şi exact asta am de gând să le spun şi când o să răscumpăr broşa. Pentru că e ta, Bianca. îţi aparţine, punct.

— Te cred. I-am luat obrajii în palme. Dar nu e cel mai important lucru, OK? Cel mai important e că suntem în siguranţă, că suntem împreună, că avem ocazia să lămurim toată povestea asta.

— Da. Părul lui umed şi ciufulit era cald sub degetele mele şi a închis ochii când i l-am dat peste cap. Acum hai să găsim un loc unde să stăm.

N-am avut de străbătut decât încă două cvartele înainte de a ajunge la un hotel ieftin. La recepţie — o încăpere mică, în care mirosea a bere şi ţigări —, Lucas s-a asigurat că primim o cameră cu două paturi, ceea ce a făcut-o pe femeia din partea opusă panoului din sticlă antiglonţ să ne arunce o privire stranie. Am încercat să nu mă gândesc la preţioasa broşă vândută pentru o noapte într-o chichineaţă cu paturi şubrede gemene, acoperite cu pături de lână de un albastru întunecat, unde singura lumină era a unei lămpi mici de porţelan. Am intrat fără să ne atingem, nici măcar

ţinându-ne de mână, dar eram incredibil de conştientă că ne aflam singuri într-un dormitor. Lucas a aprins veioza dintre paturi, dar asta nu m-a făcut să mă simt mai în largul meu. M-am pomenit în schimb cu ochii la cămaşa lui albă, uşor lipită de trup din cauza ploii. Bumbacul aproape transparent i se mula pe muşchii spatelui.

– Vrei să te dezbraci în baie? m-a întrebat el, cu blândeţe. Eu o să intru sub pătură. O să sting lampa. Când te-ntorci, n-o să pot vedea nimic.

Am râs, în acelaşi timp uşurată şi nervoasă.

– Acum ai o parte dintre puterile noastre. Unii dintre noi pot vedea pe întuneric.

– Eu, nu. Jur!

Mi-a zâmbit strâmb.

Aşa că m-am dus în baia minusculă şi mi-am scos, una câte una, hainele îmbibate de apă. Cel puţin tricoul şi lenjeria mea de corp erau destul de uscate. M-am spălat pe faţă şi mi-am împletit din nou părul ud, ondulat; din cealaltă parte a uşii, l-am auzit pe Lucas vorbind scurt, apoi închizând telefonul. Nu mă îndoiam că tocmai lăsase un mesaj, anun- ţându-i pe cei din Crucea neagră unde să ne găsească.

Pe urmă, m-am holbat la imaginea mea din oglindă. Nu se putea spune că până atunci nu-i dădusem nicio atenţie, dar nu mă mai privisem niciodată întrebându-mă cum mă vedea altcineva. Iar Lucas avea să mă vadă, din clipă-n clipă. Avea să mă găsească frumoasă? Mi-am dat seama că mă simţeam frumoasă, că voiam să mă vadă. Mi-am trecut palmele peste stomac, apoi peste partea laterală a şoldurilor, şi propria mea atingere mi-a oferit o senzaţie nouă. In tot acest timp, Lucas era chiar de cealaltă parte a uşii. Dezbrăcându-se. Aşteptându-mă.

Dâra de lumină de sub uşa băii s-a întunecat. Am respirat adânc, am stins becul şi am deschis uşa. Camera noastră nu era luminată decât de strălucirea palidă a luminilor oraşului, filtrată prin perdele. Cercetând încordată întunericul, l-am zărit pe Lucas în umbră; alesese patul cel mai îndepărtat de baie. Era deja sub pătură, cu un braţ gol şi cu un umăr la vedere.

Am răsuflat de două ori, apoi m-am îndreptat spre patul lui. Şi-a ridicat privirea spre mine, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, dar a săltat pătura, invitându-mă sub ea.

– Doar ca să dormim.

Cuvintele mele nu erau decât o şoaptă. Sângele îmi zvâcnea în vene şi vocea mea mi se părea, până şi mie, firavă şi stranie. Mi-am simţit tot trupul încălzindu-se, până şi între degetele picioarelor.

– Doar ca să dormim, a promis el.

Nu eram sigură că-1 credeam pe vreunul dintre noi.

M-am strecurat în pat, şi Lucas a tras pătura peste noi amândoi. Mi-am lăsat capul pe pernă, la numai câţiva centimetri de al lui. Patul era atât de îngust, încât nu puteam să nu ne atingem — picioarele mele goale se ştergeau de ale lui, îi simţeam boxerii aspri pe coapse, sânii mei erau destul de aproape ca să simt căldura pieptului lui gol.

Ochii lui Lucas nu s-au dezlipit de ai mei nici măcar o clipă.

– Trebuie să ştiu dacă eşti de părere că fac ceea ce e corect.

M-am gândit la asta.

– Sunt de părere că faci ceea ce e corect.

– Mă mulţumesc cu asta, a spus el, obosit.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

■

în clipa aceea, mi-am dorit să-l trag lângă mine, să ne pierdem unul într-altul şi să uităm de orice altceva. Nu-mi păsa dacă ne asumam vreun risc, dacă n-aveam să ne mai vedem niciodată, nu-mi păsa nici că aş fi facut-o pentru prima oară. Dar, înainte de a apuca să schiţez vreo mişcare, Lucas mi-a luat pur şi simplu mâinile între-ale lui, cu veneraţia cuiva care se pregăteşte de rugăciune.

— Nu ne putem lăsa în voia simţurilor, a murmurat.

Arzători, ochii lui îi sfredeleau pe ai mei ca şi cum pe lume n-ar fi existat nimic pe care să şi-l fi dorit mai mult decât să se lase în voia lor.

— Ba poate că da, m-am aventurat, cu voce tremurătoare.

Palmele i s-au strâns în jurul mâinilor mele şi ceva din interiorul meu i-a răspuns tresăltând. însă n-a schiţat niciun gest ca să mă sărute.

— Nu putem. A spus-o ca şi când n-ar fi încercat să mă convingă numai pe mine, ci şi pe sine însuşi. Aşa cum stau lucrurile, suntem amândoi prea aproape de preschimbarea în vampiri. Dacă unul dintre noi îşi pierde controlul... dacă ni-1 pierdem amândoi... Bianca, ştii că s-ar putea întâmpla.

— Şi ar fi cel mai rău lucru?

— Da, cred că da. înainte de a putea începe să-i aduc din nou argumente despre ce sunt şi ce nu sunt vampirii, despre cine era bun şi cine era rău, Lucas a adăugat: în plus, mâine ne întâlnim cu un grup de vânători de vampiri. Poate nu e cel mai potrivit moment pentru o asemenea transformare.

OK, asta avea sens. Ceea ce nu însemna şi că-mi era pe plac.

— Bine, am murmurat. Dar, Lucas...

— Da?

— într-o bună zi...

— într-o bună zi..., a repetat el, cu glasul răguşit.

Am închis ochii şi mi-am aplecat faţa, astfel încât degetele lui să-mi poată atinge obrazul. Acum puteam dormi. Putea să cred că totul avea să fie bine. Poate că nu era decât un alt vis, dar ne aflam într-un loc al viselor.

— Lucas!

Am auzit vocea femeii ca prin ceaţă. La început, m-am întrebat de ce vorbea Patrice despre Lucas, apoi mi-am dat seama că nu era glasul ei.

M-am ridicat speriată în capul oaselor. Evenimentele nopţii abia încheiate mi-au inundat memoria, ameţindu-mă, tocmai când clipeam în lumina neaşteptată. în loc să mă fi trezit în camera mea din internat, eram întinsă alături de Lucas, care se sălta de sub pătură, trecându-şi o mână prin părul ciufulit, iar o femeie de patruzeci şi ceva de ani stătea în cadrul uşii camerei noastre de motel, holbându-se la noi.

Lucas a înghiţit în sec cu greutate, apoi a zâmbit larg.

— Bună, mamă.

# Capitolul 18

- OK, suntem în secolul al douăzeci şi unulea, aşa că nu m-am gândit niciodată c-o s-aştepţi până când te însori. Mama lui Lucas s-a sprijinit de tocul uşii şi şi-a încrucişat braţele la piept. Dar, zău aşa, Lucas. Ştiai că vin. Chiar trebuia să-mi arunci asta în faţă?

– Nu e ceea ce pare, a răspuns el.

Cum putea fi atât de calm? în loc să bâlbâie scuze şi explicaţii, cum aş fi făcut eu, s-a mulţumit să-mi pună mâna pe umăr şi a zâmbit.

– Eu şi Bianca am împărţit aceeaşi cameră fiindcă am rămas fară bani. Şi ca s-o obţinem pe asta am fost nevoiţi să amanetăm ceva. Şi nici nu ţi-a cerut nimeni să descui uşa cu şperaclul. Aşa că nu te ambala, OK?

Ea a ridicat din umeri.

– Ai aproape douăzeci de ani. Poţi să iei singur decizii în ceea ce te priveşte.

– Ai douăzeci de ani? am murmurat.

– Nouăsprezece şi ceva. Are vreo importanţă?

– Cred că nu.

Prin comparaţie cu tot ce aflasem despre Lucas cu o zi înainte, ce mai conta că era cu trei ani mai mare ca mine?

El s-a ridicat din pat fără să-şi facă probleme. Asta era norocul meu: îl vedeam prima oară numai în boxeri, şi nu mă puteam relaxa ca să-i savurez imaginea.

– Bianca, ea e mama mea, Kate Ross. Mamă, ea e fata despre care ţi-am povestit, Bianca.

Femeia a dat din cap, adresându-mi o privire prietenoasă.

– Poţi să-mi spui Kate.

Acum, când eram destul de trează ca să mă pot

concentra, vedeam ce bine semăna cu Lucas. Era înaltă — poate chiar mai înaltă decât el —, cu părul castaniu-auriu, lung până în dreptul bărbiei, de o nuanţă uşor mai deschisă decât al lui, şi cu aceeaşi ochi de un verde-închis. Aidoma lui Lucas, avea faţa colţuroasă: maxilar pătrăţos, bărbie ascuţită. Purta blugi decoloraţi şi o cămaşă Henley, destul de strâmtă ca să-i contureze muşchii sculpturali ai braţelor. Nu credeam că mai întâlnisem vreodată o femeie care să semene mai puţin a mamă. Cu alte cuvinte, ce soi de mamă îşi găseşte fiul în pat cu o adolescentă şi se mulţumeşte să zâmbească?

Pe de altă parte, era mai bine decât să facă o scenă. I-am adresat o fluturare stângace de mână.

– Salut!

– Salut! Probabil că aţi avut o noapte grea. Să turnăm nişte cafea în voi şi să vedem cum o putem ajuta pe Bianca.

A arătat către stradă cu o mişcare a capului. Lucas îşi trecea deja mâinile prin păr şi îşi înşfăcase jeanşii, fără să se jeneze câtuşi de puţin de mama lui. Eu aş fi vrut să mănfâşor în cuvertura de pe pat sau în altceva, dar ar fi fost încă şi mai umilitor; în schimb, am sărit din aşternut şi am ajuns în baie din numai vreo doi paşi.

Odată înăuntru, mi-am recuperat în parte demnitatea, îmbrăcându-mă din nou. Hainele mele erau acum uscate, deşi mototolite. Mi-am desfăcut coada împletită în care-mi strânsesem peste noapte părul, lăsându-mi-1 să cadă în valuri molatice în jurul feţei. Nu era cine ştie ce pieptănătură ingenioasă, dar pe aşa ceva se bazau în secolul al şaptesprezecelea. Cu împunsătura unei remuşcări, mi-am amintit-o pe mama facându-mi o demonstraţie.

— Să mergem.

Când ieşeam pe uşă, Lucas mi-a aruncat o privire, probabil încercând să-şi dea seama cât de bine rezistam. Poate pe Kate o păcălea bravada mea prefăcută, dar Lucas mă cunoştea destul de bine ca să intuiască adevărul. Mi-am ridicat cu hotărâre bărbia, ca să-i dau de înţeles că eram hotărâtă să ies cât mai bine cu putinţă din situaţia noastră tot mai stranie.

Kate ne-a condus la o camionetă veche, şubrezită, din anii 1950, de un turcoaz palid şi cu farurile de forma motoarelor navei stelare Enterprise. Când ne urcam, s-a uitat tot timpul în jur, trecând în revistă toţi trecătorii.

— Credeţi c-aţi fost urmăriţi? Profesorii n-au cum să fie prea binevoitori cu fugarii.

— N-au ajuns decât până la Riverton, şi nu înainte de plecarea noastră, m-am grăbit eu să răspund, în vreme ce mă instalam cu mişcări iuţi pe locul din mijloc, iar Lucas se urca lângă mine. I-a oprit apa curgătoare.

Ea a înlemnit în aceeaşi secundă, cu o mână pe cheile din contact. S-a holbat la Lucas, nu cu expresia obişnuită a unei mame supărate, care spune limpede că peste două secunde o să te-alegi cu o pedeapsă. îl privea cu mult mai multă duritate — aşa cum îmi imaginam că se uitau comandanţii armatelor când trimiteau trădătorii în faţa plutonului de execuţie.

— I-ai spus?

— Mamă, trebuie să m-asculţi o secundă. Lucas a respirat adânc, calmându-se, şi şi-a întins mâinile, ca şi cum ar fi putut într-adevăr s-o ţină la distanţă. Bianca ştia deja adevărul despre Evernight. I-am explicat doar cum stau lucrurile legate de Crucea neagră, pentru că am fost nevoit. Nu e ca şi cum n-ar fi înţeles dinainte că vampirii există.

OK?

— Nu, nu e OK. Greşeala ta o fi fiind de înţeles, dar e totuşi o greşeală. Ar fi trebuit să ştii asta până acum. Kate şi-a îndepărtat bretonul din ochi şi m-a privit cu mai multă atenţie decât prima oară. Atitudinea ei nepăsătoare dispăruse. Cum ai aflat de existenţa lor?

La început, am crezut că se referea la Crucea neagră. A avut nevoie de o secundă ca să-nţeleg că spunând „lor" se referea la vampiri. Mi-am dat seama că Lucas nu-i dezvăluise ce eram de fapt — şi felul în care se foia pe banchetă, alături de mine, mi-a dat de înţeles că ascundea adevărul ca să mă protejeze. Fără-ndoială că nu-i pomenise nici de noile lui puteri, într-o oarecare măsură vampirice.

Aşa că am făcut ceea ce ştiam, şi eu şi el, să facem cel mai bine: am minţit.

— Au fost tot felul de indicii. Faptul că şcoala nu serveşte niciodată masa pentru elevi, aşa că fiecare mănâncă în intimitate — veveriţele moarte răspândite peste tot —, atitudinile şi ideile multor oameni, care păreau să provină de acum câteva secole. Nu era prea greu să-ţi dai seama.

— Mie nu mi se par cine ştie ce dovezi. Nicidecum convinsă, Kate a călcat pe acceleraţie şi a-nceput să străbată în viteză o şosea locală care ducea către ieşirea din oraş. N-ai mai avut de-a face cu nimic supranatural înainte şi ai pus totul cap la cap numai din atâta lucru?

— Bianca ascunde o parte din adevăr fiindcă-ncearcă să nu te sperie, a spus Lucas. Ea a fost cea care m-a ajutat, după ce s-a-ntâmplat asta.

Pe urmă şi-a descheiat cu grijă gulerul cămăşii. Acolo, încă de un roz-închis pe fundalul pielii lui, erau cicatricele lăsate de a doua mea muşcătură.

— Oh, Dumnezeule!

Kate şi-a întins imediat mâna peste mine, ca s-atingă braţul lui Lucas. La urma urmelor, era cu adevărat o mamă, chiar dacă n-o arăta întotdeauna.

— Noi ştiam că asta s-ar putea întâmpla — o ştiam —, dar eu mi-am spus că nu era cu putinţă.

Lucas s-a ferit, ruşinat.

— Mamă. Mă simt foarte bine.

— Ai scăpat. Cum ai reuşit?

— L-am ucis pe unul dintre ei — un vampir pe nume Erich, care-i ameninţa pe elevii umani. Am avut o dispută. Pentru el s-a sfârşit cel mai prost. Serios că nu mai e nimic altceva de spus.

M-era mai uşor să admir talentul de mincinos al lui Lucas când nu eram eu cea pe care o minţea. Geniul consta, fireşte, în faptul că nu inventa nimic. Fiecare cuvânt pe care i-1 spusese mamei sale descria un fapt real. Pur şi simplu dezvăluise toate aceste fapte facând-o să creadă în existenţa unei secvenţe alternative de evenimente, în care el fusese muşcat de Erich iar eu eram o fată dulce, înţeleaptă şi cu desăvârşire normală care-l ajutase să-şi revină după aceea.

— Ai văzut cu ce ne confruntăm.

Kate îmi vorbea cu mai mult respect decât înainte. După toate aparenţele, oricine îi ajuta fiul era OK în ochii ei. Nu şi-a desprins nicio clipă ochii de drum în timp ce accelera pe străzile prost pavate, ducându-ne într-o suburbie mai mică, una care părea mai veche şi destul de părăginită.

— E o activitate periculoasă şi nu eşti pregătită pentru ea, dar îmi dau seama că suntem datori să te menţinem în siguranţă. Dacă Demonul ăla care e doamna Bethany află că ajuţi un membru al Crucii negre, viaţa ta nu mai valorează nici cât o para chioară.

Ştiusem întotdeauna că doamna Bethany era capabilă de multe ca să-şi apere secretele, dar nu credeam totuşi că ar fi fost dispusă să ucidă, şi cu atât mai puţin să mă ucidă pe *mine.*

— Atâta timp, şi atâtea riscuri, şi pentru ce? Fiindcă presupun că, la urma urmelor, n-ai reuşit să afli marele secret, i s-a adresat Kate lui Lucas. Dacă ai fi facut-o, se pare că e vorba de un gen de informaţii pe care nu le-ai menţionat niciodată în rapoarte.

Lucas a clătinat obosit din cap.

— Nu l-am descoperit. Aşa că las-o mai moale, OK?

— Un secret?

M-am întrebat dacă putea fi ceva de care să fi pomenit părinţii mei. Dacă-1 puteam ajuta pe Lucas, dacă era o informaţie pe care-aş fi putut s-o divulg fară să le fac rău părinţilor mei sau lui Balthazar, aş fi dezvăluit-o.

— Ce-ncercai să descoperi la Evernight?

— Ăsta e primul an în care au primit oameni ca elevi. Celălalt luptător al Crucii negre care-a mai pătruns acolo, mâna de oameni care-au mai făcut-o în decursul anilor au reprezentat cazuri speciale, excepţii acceptate de vampirii de la Evernight ca să pună mâna pe o grămadă de bani sau ca să evite să atragă atenţia. Indiferent ce-ar pune la cale acum e cu totul altceva. Au primit cel puţin treizeci de oameni. De ce această schimbare?

Doamna Bethany spusese că „noii elevi” erau primiţi la Evernight ca să poată avea o perspectivă mai largă asupra lumii. In realitate, era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Da, elevii se găseau acolo ca să afle mai multe despre lume, însă doamna Bethany avea un alt plan — şi prezenţa elevilor umani la Evernight era un risc pentru planul acela. Raquel înţelesese că un anume lucru nu era în ordine, chiar

dacă nu ştia exact ce, iar exemplul lui Lucas vorbea de la sine. Vampirii erau de asemenea nevoiţi să ascundă ce erau de fapt, şi asta într-unul din puţinele locuri de pe Pământ unde s-ar fi putut aştepta să se relaxeze şi să fie ei înşişi. Numai un motiv foarte puternic ar fi putut-o îndemna pe doamna Bethany să îngăduie aşa ceva — dar care?

— Nu ştiu, am admis.

— Cum ai putea şti?

Kate a ridicat din umeri în vreme ce conducea maşina pe o stradă umbroasă. Casele de pe margini erau părăginite şi una sau două păreau abandonate. Ea a oprit pe ceea ce părea a fi aleea din spate a uneia dintre clădirile abandonate, deşi mi-am dat repede seama că nu era o locuinţă. Era o casă de întrunire de modă veche, de genul celor care existau în aproape fiecare oraş din New England, deşi în ele nu se mai ţineau adunări de cel puţin câteva decenii. Vopseaua albă era exfoliată şi pătată de umezeală, iar cel puţin jumătate dintre ferestre erau sparte.

— Simplul fapt că ţi-ai păstrat calmul după ce ai aflat de sugătorii de sânge e mai mult decât ar fi putut reuşi majoritatea oamenilor. Lucas e profesionist. Dacă el n-a reuşit să descopere secretul, înseamnă că e îngropat adânc.

— Profesionist, eh?

Lucas a surâs cu gura până la urechi când coboram din camionetă. Am înţeles că mama lui nu-l lăuda prea des, iar el îi savura laudele.

Ea a dat din cap şi am observat pentru prima oară asemănarea zâmbetului ei cu cel al lui Lucas.

— Un profesionist care mă tem că e din nou la datorie. Avem multe de făcut.

M-am întrebat ce voia să spună.

— La datorie?

Kate şi-a regăsit stăpânirea de sine.

– Nu mă refeream la tine, Bianca. Ai făcut destul şi o să-ţi fiu întotdeauna îndatorată. întotdeauna. L-ai ajutat pe Lucas în haznaua aia... poate salvându-i viaţa... Mi-a zâmbit când ne îndreptam spre uşa din spate a casei de întrunire. N-o să te răsplătesc trimiţându-te în ghearele pericolului. O să stai aici. Vei fi în siguranţă. O să ne ocupăm noi de tot restul.

– „Noi”, adică...

– Crucea neagră.

Cu asta, Kate a răsucit cheia în broască şi a deschis uşa cu o smucitură. Am păşit cu toţii în întuneric şi m-am înfiorat, cuprinsă de o senzaţie greţoasă de nelinişte, dar ochii mi s-au acomodat repede, permiţându-mi să întrezăresc scena din interior. Vreo doisprezece oameni erau adunaţi într-o încăpere dreptunghiulară lungă şi îngustă, cu o podea de lemn atât de veche, încât scândurile se contractaseră destul de mult ca să se separe unele de altele. Pe lângă pereţi încă se mai înşiruiau câteva bănci vechi, cu lemnul atât de moale şi de vechi, încât se cojea. Pe toate erau înşirate arme, ca pentru un inventar: cuţite, ţăruşi, chiar şi securi. Oamenii din interior erau o amestecătură pestriţă, fiind cât se poate de diferiţi unul de altul: înalţi şi scunzi; graşi, costelivi şi musculoşi; purtând o duzină de soiuri diferite de haine de zi cu zi. O fată neagră, înaltă, care nu părea mai vârstnică decât Lucas, purta un pulover cu glugă, prea mare pentru ea, şi stătea alături de un bătrân cu părul scurt, argintiu, într-un cardigan gri lăbărţat şi cu ochelarii pentru citit agăţaţi de un şnur maroniu. Singurul lucru pe care-1 aveau în comun cu toţii a fost oftatul de uşurare la vederea lui Lucas.

El m-a luat de mână şi a spus:

— Salut, băieţi!

— Ai reuşit! Vorbise fata în puloverul cu glugă, dovedindu-se a avea un zâmbet larg şi un dinte strâmb, care-i îndulcea cumva puţin înfăţişarea. Nu tocmai la examenele de sfârşit de an, doar dacă nu cumva acum ei le au în martie.

— înţeleg, Dana. N-am reuşit să termin anul, ceea ce-nseamnă că ai câştigat pariul. Lucas a ridicat din umeri. Insă vampirii au şi portofelul meu, aşa că mă tem c-o să fii nevoită să te mulţumeşti cu victoria morală.

— S-ar părea c-ai adus cel mai important lucru.

Dana mi-a întins o mână. Nevrând să-i dau drumul lui Lucas, i-am strâns-o cu stânga.

— Eu sunt Dana. îl cunosc pe Lucas de multă vreme. Tu trebuie să fii Bianca.

— Cum de-ai auzit de mine?

— Lucas n-a fost în stare să vorbească despre nimic altceva în vacanţa de Crăciun.

Dana a râs. S-a uitat pieziş la Lucas, al cărui zâmbet jenat m-a făcut să mă simt mândră şi — chiar în mijlocul unor străini — sigură pe mine.

— Oh, aceasta e tânăra domnişoară? Bărbatul cu păr cărunt ne-a adresat o privire radioasă. Mă numesc Watanabe. îl ştiu pe Lucas de când era...

— De destul de mult timp ca să-l pui într-o situaţie jenantă, l-a întrerupt altcineva, un bărbat înalt, cu părul negru şi mustaţă.

Vederea lui mă tulbura într-un mod pe care mi-era greu să-l definesc, şi cele două cicatrice gemene de pe obrazul drept îi dădeau o înfaţişare înspăimântătoare chiar şi când zâmbea. Aşa cum stătea, în faţa noastră, Kate i-a înconjurat mijlocul cu braţul.

— Sunt Eduardo, tatăl vitreg al lui Lucas.

— Da. Bună. încântată de cunoştinţă.

Lucas nu pomenise niciodată de un tată vitreg. După toate aparenţele, nu-şi dorea să-l considere o parte a familiei.

în clipa aceea, a zâmbit vag.

— A trebuit s-o scot pe Bianca de-acolo. Ştiu că am încălcat protocolul vorbindu-i despre Crucea neagră, dar am încredere în ea.

— Sper că Lucas nu s-a înşelat, Bianca.

Eduardo şi-a mijit ochii, privindu-mă intens înainte de a-1 fulgera pe Lucas. Voia evident să spună că *eu* aş fi făcut bine să sper că Lucas nu se înşela. Dezvăluirea secretelor nu era trecută uşor cu vederea de organizaţia lor — şi mai ales de Eduardo şi Kate, care păreau s-o conducă.

— N-avem mult timp pentru explicaţii, nu şi dacă trebuie să plecăm.

Toţi ceilalţi au început să-l întrebe pe Lucas despre fuga lui în ultimul moment. Ştiam că trebuia să stau şi eu de vorbă cu ei, măcar ca să-l ajut pe Lucas să-şi susţină povestea improvizată, dacă nu dintr-un alt motiv. însă continuam să nu mă pot concentra. întreaga mea viaţă se schimba în fiecare clipă, îndepărtându-mă cu atâta repeziciune de lumea pe care o cunoşteam, încât simţeam lovitura unui soi de bici psihic. Şi nu era numai asta. Simţeam un fel de huruit, atât de încet, încât nu-1 puteam localiza, ca o vibraţie subtilă a pământului. în ciuda faptului că nu mâncasem de aproape o zi, stomacul mi se agita. Ceva nu era în ordine în locul ăsta, se petrecea ceva extrem de straniu.

Atunci, am aruncat o privire către perete şi am văzut un loc unde tencuiala rămăsese mai strălucitoare decât oriunde altundeva, fiind ferită de lumină de un obiect

atârnat acolo ani de-a rândul. Era de forma unei cruci. Mi-am dat prea târziu seama că nu mă aflam doar într-o casă de întrunire părăsită. în secole mai timpurii, foarte multe dintre aceste case avuseseră şi un alt rol. în timpul săptămânii, erau săli pentru dezbateri sau serveau pentru îndeplinirea altor funcţii ale comunităţii, ori chiar pentru procese. Apoi, duminica, deveneau biserici.

O biserică — pfui! Vampirii nu erup în flăcări la atingerea unei cruci, aşa cum dau de înţeles filmele de groază, dar asta nu face din biserici un loc unde să se simtă bine. Eram uşor ameţită şi am întors capul, evitând să privesc forma crucii.

— Bianca? Lucas mi-a mângâiat obrajii cu degetele. Te simţi bine?

— Nu pot să stau aici. Nu aş putea să mă duc în altă parte?

— Nu e sigur pentru tine să ieşi acum.

Spre surprinderea mea, cea care-mi vorbea era Diana.

— Nu te mai gândi la nemernicii ăia de la Evernight! în oraş a ajuns o persoană indezirabilă, şi e suficient ca să ne facem griji.

Aş fi putut să-ntreb cine era „persoana indezirabilă” sau să pretind că exista un loc sigur în care să merg, ori cam aşa ceva. Dar huruitul din creierul meu se înteţea — pământul consacrat îmi cerea să plec. Reacţia mea nu reprezenta decât
o umbră palidă a experienţei de care aveau parte părinţii mei într-o biserică, dar era suficientă ca să mă năucească şi să mă sleiască de puteri.

— Nu m-aş putea întoarce la hotel? încă n-am predat camera.

— Un hotel? Oh, cerule! Domnul Watanabe părea agitat, în zilele astea, copiii se maturizează repede.

— Trebuie s-o ducem pe Bianca într-un loc sigur. Vocea ascuţită a lui Kate transforma până şi o simplă sugestie într-un ordin. Trebuie să ne concentrăm, şi bănuiesc că Lucas n-o poate face atâta timp cât e ea aici.

— Mă descurc *perfect.*

Lui Lucas, comentariul lui Kate îi sunase evident ca o critică.

— Bianca mă ajută să raţionez corect. E mai bine când sunt cu ea.

Domnul Watanabe i-a adresat un zâmbet radios. Aş fi facut-o şi eu, dacă nu mi-aş fi dorit cu o asemenea intensitate să ies din biserică.

— E OK, am spus, cu un aer solemn. O să ne întâlnim mai târziu. Ar trebui să mă-ntorc la hotel.

Eduardo a clătinat din cap.

— S-ar putea ca vampirii să fi dat de urma voastră aici. E mai bine să te ducem într-un loc sigur. Ce-ar fi să mergi acasă?

Acea întrebare simplă mi-a tăiat răsuflarea. Casa mea — mama şi tata, telescopul meu şi tabloul lui Klimt, înregistrările vechi de fonograf, până şi garguiul — părea cel mai sigur loc din lume şi cel mai îndepărtat. Nu mi se întâmplase prea des să mă simt atât de rătăcită.

— Nu mă pot duce acolo.

— Dacă-ţi faci griji în privinţa unei poveşti care să te acopere, te putem ajuta, s-a grăbit Kate să spună, nevrând să se lase convinsă de contrariu. Trebuie pur şi simplu să te ducem la familia ta. Unde-ţi sunt părinţii?

Uşa din spate s-a deschis brusc, trântindu-se, lăsând să intre lumina şi aerul rece. Am tresărit violent, dar numai eu am avut această reacţie — toţi luptătorii din Crucea neagră, inclusiv Lucas, au intrat instantaneu în poziţie de luptă, cu

armele în mâini, gata să-nfrunte duşmanii de la uşă. Vampirii.

In faţa tuturor, erau mama şi tata.

## Capitolul 19

Bianca!

Tata şi Lucas m-au strigat într-un glas, fiecare încercând să mă avertizeze în privinţa celuilalt, şi am avut impresia că eram sfâşiată în două. Au început şi alţii să strige, cuvintele li s-au suprapus şi huruitul din capul meu s-a amestecat cu panica, aşa că n-am mai putut deosebi vorbitorii.

— Eliberaţi-o!

— Plecaţi de-aici!

— Retrageţi-vă sau o să muriţi. Şi cu asta, basta.

— Dacă-ncerci să-i faci vreun rău...

— *Bianca?* Bianca!

Asta era mama. M-am concentrat la ea şi numai la ea. Stătea în uşă, cu o mână întinsă. Lumina soarelui îi împestriţa părul de culoarea caramelului, conturându-i în jurul capului un soi de halo.

— Vino aici, scumpo. Şi-a deschis palma atât de tare, încât i s-a încordat fiecare muşchi şi fiecare tendon în parte — atât de puternic, încât trebuie s-o fi durut. Vino aici, atât.

— Nu pleacă nicăieri.

Kate a făcut un pas înainte, ajungând să stea între noi, cu mâinile în şolduri. Un deget i se odihnea pe mânerul cuţitu-

lui prins de curea.

– S-a terminat, n-o s-o mai minţiţi pe fata asta. De fapt, aş zice că sunteţi terminaţi, punct.

– Aveţi zece secunde, a tunat tata.

– Zece secunde până când? Până daţi buzna înăuntru ca să ne ucideţi pe toţi? Kate şi-a deschis braţele, un gest care cuprindea întreaga încăpere — inclusiv conturul estompat al crucii de pe perete. Sunteţi mai slabi în casa Domnului! O ştiţi la fel de bine ca mine. Aşa că daţi-i drumul. Năvăliţi înăuntru. Ajutaţi-ne să vă ucidem cu mai multă uşurinţă!

De jur împrejurul meu, toţi membrii Crucii negre erau înarmaţi. Eduardo avea un cuţit enorm, iar felul în care Dana ţinea în mână o secure sugera că ştie s-o folosească. Până şi mărunţelul domn Watanabe avea un ţăruş. Cum era cu putinţă ca nişte oameni care mi se păruseră atât de prietenoşi să fie dintr-odată gata să-i ucidă pe cei pe care-i iubeam? în cadrul uşii, în spatele părinţilor mei, zăream profilul lui Balthazar. Acceptase să fie respins, îmi devenise prieten şi îşi risca viaţa ca să mă apere. Merita mai mult de-atât. Ca şi Lucas. Pentru mine era atât de limpede, dar de nedesluşit pentru ceilalţi.

– Nu intrăm. Zâmbetul tatei era strâmb şi straniu — nasul spart îi schimbase cumva faţa. Ieşiţi voi!

– Atenţie!

Lucas mi-a pus o mână pe braţ, dar era evident că nu vorbea cu mine. Ce văzuse?

In aceeaşi clipă, Balthazar a ridicat pe umăr o arbaletă, mişcându-se cu iuţeală şi lăsându-i mamei exact timpul necesar ca s-aprindă o brichetă argintie lângă săgeată. Pe urmă, un fulger de foc a zbârnâit prin încăpere, împrăştiindu-şi căldura şi lumina pâlpâitoare înainte de a izbi peretele — care a izbucnit instantaneu în flăcări.

*Foc.* Unul dintre puţinele lucruri care ne puteau ucide — unul dintre puţinele lucruri de care ne temeam cu toţii. Şi Balthazar a continuat, trimiţând în biserică o săgeată după alta, fară să-l ţintească pe vreunul dintre membrii Crucii negre care se aplecau şi se fereau, şi fară să tragă în ceva anume — doar dădea foc clădirii. Mama stătea lângă el, dând naştere fiecărei salve de foc cu bricheta, fară nicio ezitare. O săgeată a spulberat dulia becului de deasupra noastră, împroşcând cu cioburi de sticlă în toate direcţiile şi înfigându-şi vârful aprins adânc în tavan, cu o bufnitură. în jurul nostru, lemnul vechi şi uscat al casei de întrunire se aprindea instantaneu, sporind puterea incendiului. Fumul negru începuse deja să-ntunece totul.

– Fugiţi! a strigat Kate, întorcându-se către uşile largi din faţă, pe care domnul Watanabe le deschidea chiar în clipa aceea.

Dar, când s-au dat în lături, acolo aşteptau alţii — doamna Bethany, profesorul Iwerebon, domnul Yee şi ceilalţi profesori alcătuiau un şir întunecat, ameninţător. Niciunul nu flutura vreo armă; ameninţarea era clară şi fară arme.

– Staţi! Dana şi-a aruncat securea şi a-nşfacat ceva care semăna a pistol cu apă Super Soaker. O să le facem nemernicilor ăstora un duş!

– Apă sfinţită?

Doamna Bethany a strigat acoperind sfârâitul flăcărilor. N-o vedeam prea bine, căci ochii mă usturau din pricina fumului înţepător, dar îmi puteam imagina rânjetul ei batjocoritor.

– Puteţi să ne udaţi leoarcă în toate cristelniţele din toate bisericile creştinătăţii, şi n-o să vă folosească la nimic.

– Cei mai mulţi dintre preoţi nu sunt în stare să facă apă sfinţită, a încuviinţat Eduardo. Vocea îi suna tulburător, ca

şi cum asta i-ar fi făcut plăcere. Majoritatea preoţilor de orice credinţă nu mai sunt cu adevărat slujitori ai lui Dumnezeu, însă aceştia există — şi-o să aflaţi imediat.

Dana a apăsat pe trăgaci, trimiţând un jet de apă către profesori. Domnul Yee şi profesorul Iwerebon au ţipat imediat şi s-au retras, de parcă ar fi fost stropiţi cu acid.

— Asta e! a strigat Kate.

Insă când Dana a tras din nou, jetul de apă nu şi-a mai atins ţinta. Aerul devenise atât de fierbinte, încât apa se evapora instantaneu.

Grinzile de deasupra noastră trosneau ameninţător. îi auzeam pe profesorul Iwerebon urlând de durere şi pe domnul Watanabe tuşind din cauza fumului. începeam să simt scândurile duşumelei încingându-se sub tălpile mele. Nu mă mai întrebam care tabără o să moară; mă-ntrebam dacă aveam să murim cu toţii.

— O să plec! am strigat. Mă duc afară!

— Bianca, nu! Lumina focului îi colora faţa lui Lucas în roşu şi auriu. Nu se poate!

— Dacă nu plec, o să muriţi cu toţii. Nu vreau asta.

Ochii ni s-au întâlnit. Până atunci, nu mă imaginasem niciodată spunându-i adio lui Lucas; avusesem impresia că un asemenea moment nu putea exista, nu pentru noi doi. El nu era o parte din viaţa mea — era o parte din mine. Să-l părăsesc era ca şi cum mi-aş fi tăiat mâna, retezându-mi cu ferăstrăul tendoanele şi oasele, sângeros, oribil, terifiant.

însă pentru Lucas eram în stare să fac tot ce trebuia făcut. Adică, puteam face până şi asta.

— Nu, a şoptit el, cu vocea aproape de nedesluşit din cauza focului.

Grupul Crucii negre se retrăgea treptat către centrul încăperii, în cerc, gata de apărare.

— Trebuie să mai existe o cale!

Am clătinat din cap.

— Nu există. Ştii la fel de bine ca mine. Lucas, îmi pare rău, îmi pare atât de rău!

A făcut un pas către mine şi mi-am dorit să fug în braţele lui, să-l mai îmbrăţişez măcar o dată. însă, dacă aş fi facut-o, n-aş mai fi fost nicicând în stare să plec. Pentru binele nostru, al amândurora, trebuia să fiu puternică.

— Te iubesc, am spus, apoi m-am întors cu spatele şi am fugit către părinţii mei.

Tata m-a prins de braţ, iar el şi mama m-au tras afară. Uşa s-a trântit în urma noastră.

— Bianca! Mama m-a strâns în braţe cu putere şi mi-am dat seama că plângea. Fetiţa mea, oh, fetiţa mea, am crezut că n-o să te mai revedem niciodată.

— îmi pare rău.

Am îmbrăţişat-o la rândul meu, luând în acelaşi timp mâna tatei într-a mea. Peste umărul mamei, îi vedeam faţa învineţită, cu pete negre în jurul ochilor. în locul furiei şi suferinţei pe care mi le imaginasem, în privirea lui era uşurare.

— Vă iubesc atât de mult pe amândoi!

— Scumpo, eşti teafară? m-a întrebat tata.

— Mă simt perfect, pe cuvânt. Numai lăsaţi-i să plece. Vă rog. De dragul meu. Lăsaţi-i să plece.

Părinţii mei au dat din cap, amândoi, şi, dacă Balthazar nu era de acord, n-a spus-o cu glas tare. Ne-am îndreptat cu toţii către partea din faţă a casei de întrunire. Fumul gros care se înălţa din acoperiş se îndrepta către cer într-o coloană întunecată, şerpuitoare. într-o maşină oprită pe strada de alături, o femeie ţipa în telefonul ei celular. Maşinile pompierilor aveau s-ajungă în curând.

Când am păşit pe trotuar, toţi trei încă îngrămădiţi unul într-altul şi Balthazar urmându-ne îndeaproape, doamna Bethany s-a îndreptat grăbită spre noi, cu fusta lungă şi neagră fluturându-i în urmă.

– Ce faceţi? a întrebat, autoritară. Păziţi spatele! Nu-i lăsaţi să iasă!

– Nu! am strigat. Nu puteţi face asta. Nu-i puteţi ucide!

– Ei ne-ar ucide, a scrâşnit ea, cu buzele de culoare întunecată schimonosindu-i-se într-un zâmbet nefiresc.

Mama a răsuflat adânc.

– Nu, lăsaţi-i să plece.

Tata i-a aruncat o privire, dar n-a obiectat; s-a mulţumit doar să mă ţină în continuare de mână.

– Aţi auzit ce-am spus. Doamna Bethany s-a apropiat şi şi-a pironit ochii negri asupra mea, ca un şoim gata să se năpustească asupra prăzii. îmi puneţi la îndoială autoritatea? Sunt directoarea Academiei Evernight!

Balthazar a fost cel care a răspuns, readucându-şi cu nepăsare arbaleta pe umăr, astfel încât s-a nimerit să fie îndreptată chiar spre doamna Bethany. Nu era propriu-zis o ameninţare, dar afirma limpede că el n-avea de gând să cedeze.

– Aici nu suntem la şcoală, a spus, cu voce tărăgănată, în timp ce directoarea şocată îşi trase umerii către spate cu un gest zvâcnit.

Pe urmă ea s-a încruntat, dar n-a mai scos nicio vorbă şi n-a mai făcut nicio mişcare, nici măcar când am auzit, pe aleea din spate, zarva care nu putea însemna decât că membrii Crucii negre fugeau ca să-şi scape pielea. Am strâns din ochi cu putere şi mi-am dorit să urle sirenele pompierilor, ca să acopere zgomotul paşilor ce îl îndepărtau pe Lucas de mine pentru totdeauna.

— Părinţii tăi spun că ai fost răpită.

Doamna Bethany se afla în spatele biroului său, cel din adăpostul trăsurilor de la Evernight. Eu stăteam în faţa ei pe un scaun incomod, de lemn. Aveam hainele mototolite şi pline de funingine. Eram îngheţată până în măduva oaselor, istovită şi flămândă, având tot atâta nevoie de mâncare, cât şi de sânge. Filtrate prin geamuri, ultimele raze de soare ale zilei erau portocalii. Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de când lumea mea se făcuse ţăndări şi adevărul despre Lucas ieşise la lumină. Dar aveam impresia că se scurseseră o mie de ani.

— E-adevărat, am minţit eu. Lucas mi-a cerut să vin cu el.

Doamna Bethany a tras de medalionul de aur pe care-1 purta la gât, agitându-1 pe lănţişorul lui, într-o parte şi într-al- ta, şi i-am auzit uşorul clinchet metalic. Spre deosebire de mine, era cu desăvârşire echilibrată şi calmă, şi volănaşele de dantelă de la gâtul ei îşi păstraseră aspectul rigid. însă mirosea a fum, nu a lavandă.

— E ciudat că n-ai putut să te aperi. La urma urmelor, eşti vampir.

*Oare*? Nici măcar de asta nu mai eram sigură.

— El face parte din Crucea neagră, m-am mulţumit să spun. Are o parte din puterile noastre. I-a înfrânt pe Balthazar şi pe tata, în acelaşi timp. Ce şanse aveam eu?

— Acum ştii să răspunzi la o întrebare dificilă cu mai multe alte întrebări. Doamna Bethany a oftat din greu şi am întrezărit pentru prima oară în privirea ei o sclipire de umor negru. Văd c-ai scăpat de timiditate. Măcar ai învăţat ceva anul ăsta.

Mi-am amintit ce-mi spusese Lucas cu o noapte în urmă: doamna Bethany schimbase nişte reguli vechi de secole ca să poată invita la Evernight elevi umani. El nu reuşise să

afle de ce, iar eu nu puteam ghici. Privind-o, eram conştientă că era mai bătrână, mai puternică şi mai nesinceră decât mi-aş fi imaginat vreodată. însă nu mă mai temeam de doamna Bethany, fiindcă ştiam că până şi ea era vulnerabilă.

Dacă primise elevi umani la Evernight, însemna că exista ceva de care avea foarte, foarte mare nevoie. Avea aşadar o slăbiciune, adică nu era altfel decât noi, ceilalţi. Acum, ştiind asta, o puteam înfrunta.

M-am ridicat de pe scaun fară s-o întreb dacă îmi îngăduia să mă retrag.

– Noapte bună, doamnă Bethany.

Ochii negri i-au scânteiat ameninţător, dar mi-a făcut semn să plec, cu o simplă fluturare a degetelor.

– Noapte bună.

în noaptea aceea, mama şi tata s-au agitat în jurul meu cum n-o mai făcuseră de când eram doar o fetiţă — mi-au găsit şosete confortabile şi perne moi şi mi-au încălzit un pahar de sânge la microunde, aducându-1 la temperatura corpului. Nu era necesar să-i întreb dacă aveau într-adevăr convingerea că fusesem răpită; erau prea inteligenţi ca să creadă. Ştiam că nu mă înţelegeau cu adevărat, pentru că ura lor faţă de Crucea neagră ştersese puţina simpatie pe care ar fi putut-o avea pentru Lucas. Dar, chiar dacă nu-mi aprobau deciziile, mă puteau ierta pentru ele. Era mai mult decât suficient ca să-mi aduc aminte cât de mult mă iubeau. Au mers chiar până la a se îngrămădi în pat, de o parte a mea şi de alta, iar vocea lui Rosemary venea de la pick-upul din camera alăturată, şi mi-au spus poveşti vechi despre înfaţişarea lanurilor de grâu din Anglia de odinioară — poveşti plăcute, suave, fară pericole sau schimbări, pline de frumuseţe. Au vorbit vreme îndelungată, până când

oboseala a înfrânt suferinţa şi am reuşit în sfârşit — în sfârşit! — să adorm.

în noaptea aceea, am visat din nou furtuna, înfiorătorul gard viu care creştea ca o vâlvătaie de mărăcini în jurul Ever- night-ului şi floarea misterioasă, înflorind neagră sub mâinile mele. Ştiam, chiar în vis, că mai văzusem o dată totul. Fusesem avertizată, chiar înainte de a-1 întâlni pe Lucas, că florile nu erau pentru mine, dar întinsesem oricum mâna după ele, în ciuda ţepilor şi a furtunii.

— Iar visezi cu ochii deschişi.

Cuvintele lui Raquel m-au readus la realitate. Eram afară, la marginea pădurii care înconjura pajiştea, sub frunzele tinere, de un verde palid, atât de moi încât li se curbau marginile. Stătusem nemişcată, cu mâna pe o creangă, timp de... n-aş fi putut să spun câte minute. Ea mi-era prietenă destul de bună ca să mă lase cu gândurile mele atunci când aveam nevoie şi destul de inteligentă ca să ştie când era momentul să mă aducă iarăşi cu picioarele pe pământ.

— Scuză-mă. Ne-am reluat plimbarea, cu paşi leneşi care nu ne purtau într-o direcţie anume. Mă gândeam, am adăugat.

— Te gândeai la Lucas. Era evident că pe Raquel n-o pu- team păcăli prea uşor. Au trecut aproape şase săptămâni, Bianca. Trebuie să-l uiţi. Ştii asta.

Raquel nu ştia decât ceea ce ştiau toţi ceilalţi elevi ca ea: că Lucas încălcase o grămadă de reguli şi apoi fugise, atacân- du-1 pe tata când îşi croia drum către ieşire. Ceea ce se potrivea probabil perfect cu viziunea ei sumbră asupra lumii, în care fiecare secret nu era decât o mască a violenţei. Mă avertizase de nenumărate ori în privinţa lui

Lucas. De ce n-ar fi crezut că sărise la bătaie? Nu-mi spusese nimic care să sugereze, nici măcar de departe, un „ţi-am spus eu”... Raquel era prea bună din fire pentru aşa ceva.

Vie suporta foarte greu. Lucas fusese cu adevărat cel mai bun prieten pe care-1 avea la Evernight, şi în viaţa lui rămăsese un gol atât de mare, încât era peste puterile mele să-l umplu. II asigurasem cât putusem eu de convingător, fără să-i dezvălui secrete care l-ar fi pus în pericol, că Lucas era băiat bun şi că fugise având motivele lui s-o facă. Mă gândeam că Vic mă crezuse, dar nu mai zâmbea atât de des ca înainte. O parte dintre zâmbetele lui mi-ar fi prins bine.

Ceilalţi vampiri, atât elevi, cât şi profesori, ştiau în mai mare măsură adevărul. Ştiau că Lucas făcea parte din Crucea neagră — şi că acum deţinea, din pricina mea, o parte din forţa şi din puterile vampirilor. Courtney şi prietenii ei se mulţumiseră mai înainte să mă dispreţuiască; acum mă urau, pur şi simplu.

însă, spre marea mea surpriză, grupul lor era în minoritate. Părinţii mei mă iertaseră, fireşte, iar Balthazar arunca întreaga vină asupra lui Lucas, tratându-mă cu şi mai multă blândeţe pentru a compensa presupusa cruzime a vânătorului de vampiri. Dar alinarea şi susţinerea veneau deopotrivă şi din partea altora — a profesorului Iwerebon, care ignorase programa şcolară ca să ţină, gesticulând cu mâinile sale bandajate, mai multe prelegeri despre trădarea Crucii negre, sau a lui Patrice, care susţinea cu insistenţă că nicio fată nu trebuie trasă la răspundere pentru prima ei iubire. Bănuiam că, pentru ei, o luptă cu Crucea neagră însemna mai mult ca sigur că eram de partea lor. Că eram mai vampir decât fusesem până atunci.

Eu eram singura care ştia tot adevărul despre Lucas — cine era în realitate şi ce simţeam unul pentru celălalt. Adevărul era tot ce-mi mai rămăsese de la el şi aveam să-l port prin viaţă de una singură.

— Ar trebui să mergem înăuntru.

Raquel m-a înghiontit cu cotul, aceasta fiind cea mai mare dovadă de afecţiune pe care mi-o arătase vreodată. Brăţara de piele maro îi atârna din nou în jurul încheieturii; îi spusesem că fusese adusă la obiecte pierdute.

— Poşta soseşte în curând, a adăugat.

— Aştepţi un pachet de-acasă? Părinţii lui Raquel o dezamăgeau de multe ori, dar cel puţin ştiau să facă prăjituri. Dacă vor fi din nou biscuiţi din fulgi de ovăz...

Ea a ridicat din umeri.

— Trebuie să fii acolo când deschid cutia, altfel o să-i înfulec pe toţi cât ai clipi.

— Ce-ar fi să faci nişte exerciţii de autocontrol?

Am simţit pe chipul meu unul dintre rarele mele zâmbete, când traversam pajiştea, pe drumul de întoarcere. Era prima dată când treceam pe lângă pavilion fară să sper c-aveam să-l zăresc pe Lucas aşteptându-mă.

— Autocunoaşterea e oricând mai utilă decât autocontrolul, a ripostat ea cu hotărâre. Iar eu mă cunosc destul de bine ca să ştiu ce fac când am biscuiţi la îndemână.

Am ajuns înapoi în sala mare exact în momentul în care primele pachete ambalate în hârtie maro şi primele plicuri FedEx le erau împărţite celor de faţă. Când a fost strigată, Raquel a primit o cutie mare şi am pornit-o amândouă în sus pe scări, către camera ei, să-nfulecăm biscuiţii. Dar, chiar în clipa când am pus piciorul pe prima treaptă, o mână m-a tras de cot.

— Bianca? Vic şi-a dat într-o parte bretonul de culoarea

nisipului şi mi-a adresat un surâs şovăielnic. Hei, putem sta o clipă de vorbă?

— Sigur, ce s-a-ntâmplat?

El s-a foit de pe un picior pe altul.

— Ăăă, adică, între patru ochi?

Am sperat că n-avea de gând să-mi dea vreo întâlnire, încercând prosteşte să profite de momentele mele grele.

— Păi, OK. M-am întors către Raquel ridicând din umeri. Ar fi bine să mai fie biscuiţi când ajung eu.

— Nu fac promisiuni.

A alergat în sus pe scări fără mine, iar eu am hotărât să termin repede.

Vic m-a condus în capătul opus al holului mare, lângă singura fereastră fără vitralii — cea spartă atât de Lucas, cât şi de un alt membru al Crucii negre, cu atâta vreme în urmă. în locul obişnuitului său mers de o neglijenţă greoaie, Vic era crispat şi oarecum bizar. Adică se purta mai bizar decât de obicei.

— Hei, l-am întrebat eu, te simţi bine?

— Eu, da, perfect. S-a uitat în jur, a decis că eram cu desăvârşire singuri şi a zâmbit larg. Şi tu o să te simţi mult mai bine, mulţumită unui obiect pe care l-am găsit în pachetul meu.

— Cum adică...

Vocea mi s-a frânt când Vic mi-a strecurat ceva în buzunarul blazerului.

Poşta. Lucas trebuie să ştie că scrisorile primite de mine sunt verificate, dar nu cele pe care le primeşte Vic. Dac-ar vrea s-ajun- gă ceva la mine, asta ar fi metoda.

Mi-am pus o mână peste buzunarul acum umflat de un plic gros, căptuşit. Vic a dat grăbit din cap.

— Aşadar, corect, atunci e bine. Mă bucur că s-a rezolvat.

Pe curând.

Am respirat adânc în timp ce el se îndepărta cu paşi mari. Inima îmi bătea cu putere, dar am urcat calmă scările, până în apartamentul părinţilor mei. Nu erau acasă — se aflau probabil la parter, corectând teste şi pregătind examenele de sfârşit de an. M-am dus în camera mea, am închis uşa şi, după o clipă de ezitare, am tras storurile, astfel încât nici măcar garguiul nu putea să tragă cu ochiul înăuntru. Pe urmă am desfăcut plicul, cu mâini tremurătoare.

înăuntru era o cutie albă, mică. Am deschis-o şi am întins palma — în ea a căzut un obiect întunecat şi rece: broşa mea. Florile negre mi-au strălucit din nou în mână, tot atât de desăvârşite şi de frumoase ca întotdeauna.

A promis. Lucas a promis c-o s-o răscumpere pentru mine, şi a răscumpărat-o. Şi-a ţinut cuvântul.

Pentru o clipă, n-am fost în stare să mă gândesc decât la broşă. Am vrut să mi-o prind de bluză chiar în clipa aceea, exact aşa cum o purtasem întotdeauna, dar n-o mai puteam face. Prea multă lume ştia că o purtasem ca pe un dar din partea lui şi, dacă şi-ar fi dat cineva seama că noi doi eram din nou în legătură, doamna Bethany şi cei loiali ei s-ar fi folosit de asta ca să plece în urmărirea lui. Nu, pentru binele lui Lucas, trebuia s-o ascund, s-o ţin într-un loc sigur.

Probabil că nu mai puteam avea vreodată altceva primit de la el, dar aveam broşa ca să-mi aducă aminte de adevărul pe care nimeni altcineva nu era în stare să-l înţeleagă vreodată. Eu şi Lucas ne iubeam cu adevărat, şi aveam să ne iubim întotdeauna.

Am înfaşurat-o cu grijă într-unul dintre fularele mele şi am cuibărit-o în fundul unui sertar al comodei. Pe urmă a fost cât pe ce să arunc plicul, ca să nu existe nicio dovadă, dar

mi-am dat seama că înăuntru mai era ceva — o felicitare. Una scumpă, de genul celor vândute în muzee, din hârtie albă groasă şi lucioasă, cu o operă de artă reprodusă pe partea din faţă: *Sărutul* lui Klimt. Am ridicat privirea către pictura identică atârnată deasupra patului meu — aceeaşi pe care o văzuse Lucas când fuseserăm amândoi aici, râzând şi vorbind şi sărutându-ne, în scurtul răstimp al celor câteva luni pe care le petrecuserăm împreună.

Am deschis felicitarea cu evlavie şi am citit cuvintele scrise.

Bianca, trebuie să fiu scurt. Trebuie să distrugi felicitarea asta imediat după ce o citeşti, pentru că ai fi în pericol dacă ar descoperi-o doamna Bethany. Şi te cunosc — dacă-ţi scriu prea mult, o să te-agăţi de ea pentru totdeauna.

N-am putut să-mi reţin zâmbetul. Lucas mă cunoştea cu adevărat.

Sunt teafăr, aşa cum sunt şi mama şi prietenii mei, mulţumită ţie. în ziua aceea, ai fost mai puternică decât aş fi putut fi eu. Eu n-aş fi avut curajul să-ţi spun adio.

Şi nu-ţi spun adio nici acum.

Bianca, o să fim din nou împreună. Nu ştiu unde, sau când, sau cum, dar ştiu asta mai presus de orice îndoială.

Nu poate fi altfel.

Trebuie să crezi asta. Pentru că eu cred în tine.

— Te cred, Lucas, am şoptit.

Aveam să ne regăsim unul pe altul şi tot ce trebuia să fac era să rezist până atunci. într-o bună zi, eu şi Lucas aveam

să găsim o cale de a fi din nou împreună.

Am strâns felicitarea la piept. Trebuia s-o ard peste câteva minute — dar nu încă, nu încă.

*Mulţumirile mele se îndreaptă în primul rând către editoarea mea, Clare Hutton, care şi-a asumat un mare risc publicând un autor nou, fapt pe care acest nou autor îl apreciază cu adevărat. Vreau de asemenea să menţionez sfaturile înţelepte oferite de primii cititori ai manuscrisului, printre care se numără Calista Brill, Michele De France şi Naomi Novik. Lor li s-au alăturat şi Edy Moulton şi Ruth Hanna, care au muncit neobosit alături de mine vreme îndelungată, stimulându-mi cele mai sănătoase instincte de autor şi scoţându-le fară milă în evidenţă pe cele nedorite. Cultivarea celor dintâi a fost folositoare, iar respingerea fară menajamente a celorlalte, nepreţuită. Alţi prieteni, cum sunt Lara Bradley, Mandy Collums, Francesca Coppa, Rodney Crouther, Amy Fritsch, Jen Heddle, Jesse Holland, Eli Nelson, Stephanie Nelson, Tara O'Shea, Jessica Ross, Whitney Raju şi Michele Tepper, m-au încurajat permanent. Ashelee Gahagan m-a însoţit într-o călătorie de documentare în Massachusetts şi a încercat să privească ţinutul prin ochii unui vampir — o performanţă*